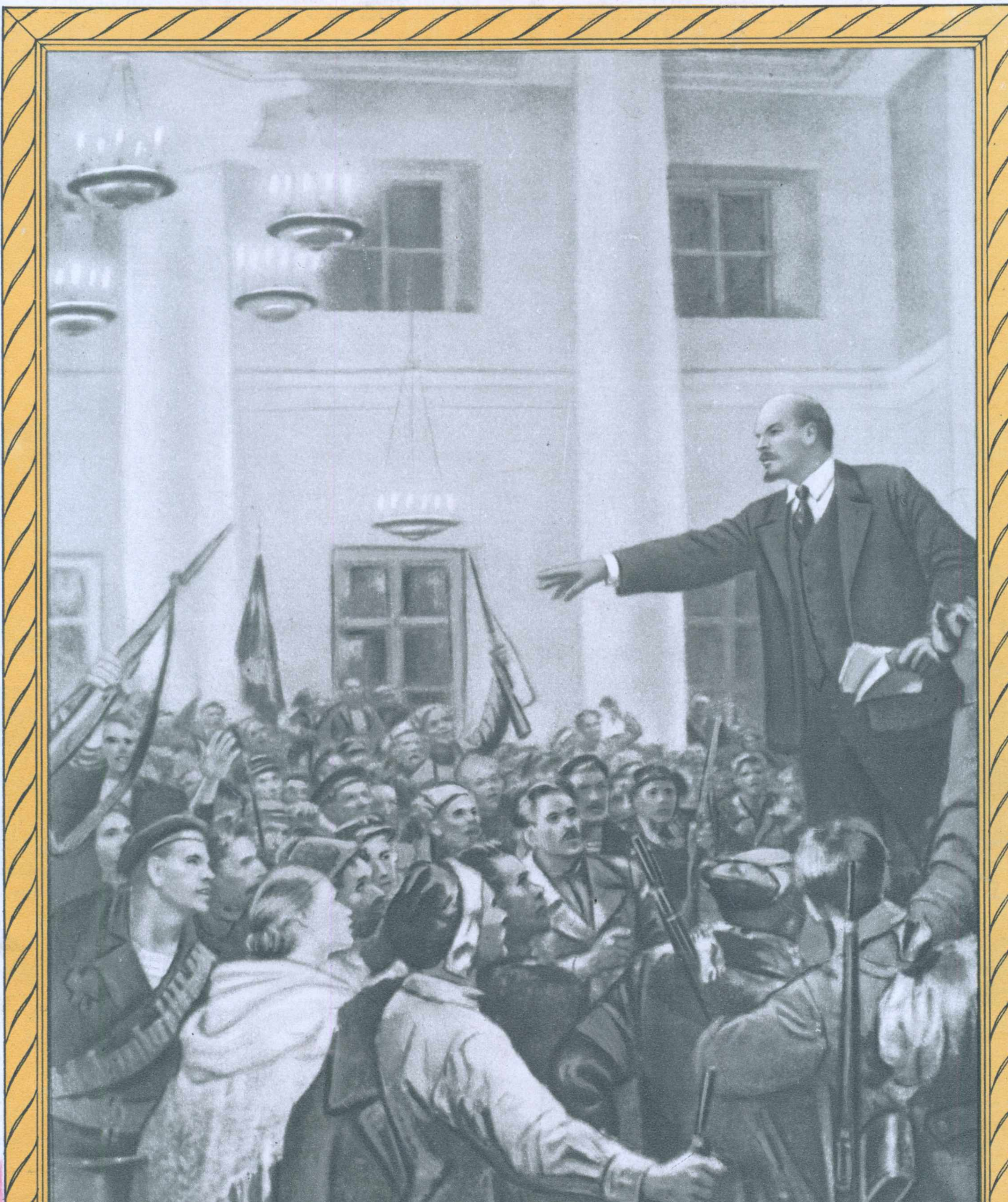
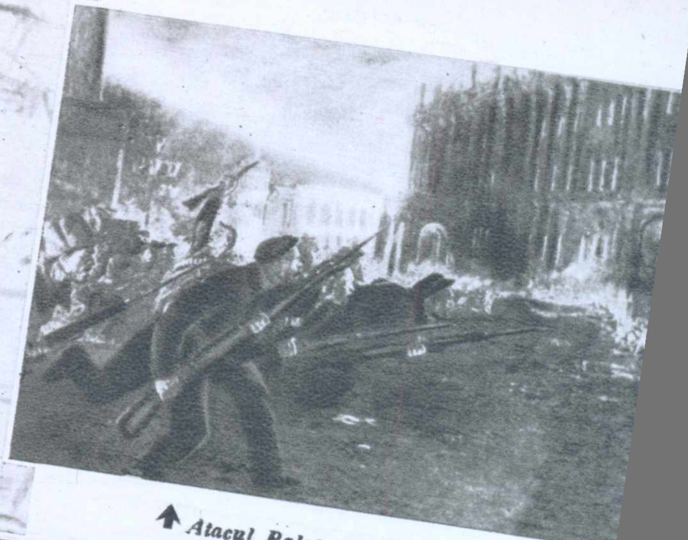

Pentru APĂRAREA PATRIEI

11

NOIEMBRIE 1957

↑ *Atacul Palatului de iarnă*

↑ *Zilele de „Octombrie" la Smolnii*

↑ *Piaţa Roşie în timpul Revoluţiei din Octombrie 1917*

An de an creşte însemnătatea internaţională a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, care a deschis noi orizonturi luminoase în faţa omenirii şi a ridicat sus steagul luptei pentru eliberarea socială şi naţională, steagul comunismului.

Astăzi nu numai teoria, ci viaţa însăşi a confirmat în mod incontestabil că revoluţia socialistă nu este o simplă „experienţă rusească", aşa cum au susţinut ideologii burghezi. Se adeveresc cuvintele profetice ale lui Lenin: „Republica noastră socialistă a Sovietelor se va înălţa trainic, ca un far al socialismului internaţional şi ca un exemplu pentru toate masele muncitoare".

ИЗВѢСТ
аго Исполнит
и ПЕТРОГРАДСКИ
КЪ и СОЛДАТСК
ДЕКРЕТЪ

Decretul asupra pămîntului

ИЗВѢСТІЯ
аго Исполнительнаго Комитета
петроградскаго совѣта
и СОЛДАТСКИХЪ ДЕПУТАТОВЪ
екретъ о мирѣ,
единогласно на засѣданіи Все-
го Съѣзда Совѣтовъ Рабочихъ,
кихъ и Крестьянскихъ Депутатовъ
26 октября 1917 г.

↑ *Decretul asupra păcii*

↓ *Atac în Piaţa Cremlinului*

Patrulă de ostaşi roşii citind „Pravda" →

Pentru
APĂRAREA PATRIEI
11
NOIEMBRIE 1957
ORGAN AL ASOCIAȚIEI VOLUNTARE PENTRU SPRIJINIREA APĂRĂRII PATRIEI

1917-1957

40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie

Cu patruzeci de ani în urmă proletariatul rus, condus de partidul său de avangardă, a instaurat, pentru prima oară în istoria omenirii, puterea muncitorilor și țăranilor pe a șasea parte a globului pămîntesc. Vestea instaurării dictaturii proletariatului în Rusia s-a răspîndit cu repeziciune în cele patru zări ale lumii. Popoarele înrobite de veacuri și-au orientat privirile spre țara care, a doua zi după proclamarea puterii proletare, propunea lumii învăpăiate de flăcările războiului, încetarea ostilităților și începerea imediată a tratativelor de pace. Istoricul decret asupra păcii a însuflețit zecile de milioane de oameni la luptă pentru a sili guvernele lor să înceteze măcelul și să salveze omenirea de flagelul războiului.

Marea Revoluție Socialistă din Octombrie se deosebește radical de toate revoluțiile din trecut. Zguduiri puternice, ale căror flăcări au făcut lumină în epocile de mari convulsiuni ale istoriei, revoluțiile anterioare nu au dus la înlăturarea exploatării omului de către om. Puterea trecea din mîinile unei clase exploatatoare, învinse în urma revoluției, în mîinile altei clase de aceeași speță, schimbîndu-se numai formele exploatării. Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, deschizătoarea unei ere noi în istoria omenirii, a arătat maselor asuprite din întreaga lume, calea pe care trebuie să o urmeze pentru a se elibera definitiv de exploatare. Proletariatul din toate țările a văzut în triumful ideilor Marii Revoluții Socialiste din Octombrie înfăptuirea propriilor sale năzuințe.

Înfrîngerea odiosului regim țarist a arătat maselor muncitoare neputința claselor dominante de a-și mai menține privilegiile. În întreaga lume mișcarea de eliberare națională și socială a luat o amploare deosebită.

Pretutindeni răsuna puternic glasul asupriților: Jos tirania! Jos clasele exploatatoare! Trăiască pacea! Ca rezultat al acestor lupte și al influenței exercitate de Revoluția din Octombrie au avut loc revoluții în unele țări europene ca: Germania, Ungaria, Bavaria, Finlanda. Puternice acțiuni și greve muncitorești s-au desfășurat și în multe alte țări.

În toate țările lupta era călăuzită de ideile leniniste. V. I. Lenin a prevăzut inevitabilitatea triumfului erei noi vestită lumii prin bubuiturile de pe vasul „Aurora". *Republica noastră socialistă a sovietelor* — scria Lenin — *se va înălța trainic, ca un far al socialismului internațional și ca un exemplu pentru toate masele muncitoare*.

Creșterea mișcării muncitorești în țările europene și în alte țări, crearea de numeroase partide comuniste și muncitorești între anii 1917—1922, hotărîrea proletariatului mondial de a urma pilda proletariatului rus au adeverit cuvintele comuniștilor care au prevăzut, încă din primii ani ai existenței statului sovietic, că revoluția începută în Rusia va influența toate popoarele lumii.

Clasele exploatatoare, amenințate de dezlănțuirea impetuoasă a valului revoluționar, recurg la mijloace disperate pentru a-și salva situația periclitată. Iureșul revoluției a unit însă proletariatul din lumea întreagă astfel încît forțele imperialismului nu au putut stăvili ofensiva armatelor proletare și nu au reușit să împiedice solidarizarea proletariatului mondial cu lupta muncitorilor și țăranilor din Rusia Sovietică.

In tezele secției de propagandă și agitație a C.C. al P.C.U.S. și ale Institutului de Marxism-Leninism de pe lîngă C. C. al P.C.U.S. cu prilejul celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie se arată: „*Victoria Marii Revoluții Socialiste din Rusia a exercitat o influență însuflețitoare asupra maselor muncitoare din celelalte țări. În toate părțile lumii s-a ridicat un puternic val de mișcări revoluționare și de eliberare națională*".

Puterile imperialiste, intrate în panică în urma confirmării practice a ideilor leninismului, au trecut la organizarea intervenției pentru sfărîmarea statului proletar. Masele muncitoare din Rusia, conduse de partidul comunist, în frunte cu marele Lenin, au dat însă riposta cuvenită organizatorilor intervenției. Lozinca apărării tînărului stat sovietic a cuprins masele cele mai largi ale muncitorilor.

Principiile mărețe înscrise pe steagul Revoluției din Octombrie nu au putut fi înfrînte. Exemplul dat de primul stat al muncitorilor și țăranilor, prin traducerea în fapt a ideilor socialismului, libertății, dreptății, prieteniei și păcii între popoare a ridicat masele muncitoare la luptă. Ideea măreață a păcii de care s-a călăuzit statul sovietic încă de la înființarea sa, a avut o deosebită înrîurire în rîndurile mulțimii, făcînd ca lupta pentru pace să se împletească cu lupta pentru răsturnarea claselor exploatatoare.

Ani de ani a crescut importanța mondială a victoriei proletariatului rus din Octombrie 1917. Steagul luptei înălțat acum 40 de ani a deschis larg calea spre eliberare socială și națională, spre orînduirea lipsită de exploatare.

Intervenția directă împotriva primului stat socialist, blocada economică și calomniile, teoriile despre eșecul orînduirii comuniste, trîmbițate în decurs de patru decenii, s-au terminat printr-un fiasco rușinos.

Cel de-al doilea război mondial nu a dus nici el la rezultatele scontate de puterile imperialiste. În loc să fie „nimicit" comunismul, cum pronosticau unii politicieni miopi, el a ieșit atotbiruitor. Epoca de dominație politică a burgheziei s-a sfîrșit. O serie de țări din Europa și Asia s-au desprins din lanțul imperialismului și au pornit pe drumul construirii unei vieți noi, socialiste. Statul sovietic — statul dictaturii proletariatului — urmat de o serie de alte țări, a inaugurat epoca de dominație politică a muncitorilor.

Existența țărilor socialiste, alături de Uniunea Sovietică, a schimbat radical raportul de forțe din lume, care înclină tot mai mult în favoarea socialismului. Ideile păcii și progresului pun stăpînire pe mase și pături din ce în ce mai largi.

Perpetuarea politicii anacronice a războiului rece, încercările de a rezolva diferendele existente între țări de pe poziții de forță, politica pactelor și a blocurilor de tot soiul devine din ce în ce mai șubredă. Lozincile propagandistice de care se cramponează puterile imperialiste își dovedesc zi de zi inutilitatea.

Uniunea Sovietică și țările de democrație populară sprijină lupta popoarelor pentru libertate și independență. Ele apără cu dîrzenie politica leninistă cu privire la dreptul națiunilor la autodeterminare și militează pentru a da posibilitate tuturor popoarelor asuprite să-și dobîndească independența națională, să scuture jugul colonialismului. Justețea acestei politici o confirmă faptul că o serie de țări ca India, Indonezia, Birmania, Egiptul ș. a. sprijină atitudinea țărilor socialiste față de lupta popoarelor coloniale și dependente.

Tezele elaborate cu prilejul celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie la care ne-am mai referit arată că: „*este mai clar ca oricînd că viitorul aparține socialismului, că numai socialismul poate asigura avîntul nestăvilit al forțelor de producție, înaintarea societății pe drumul progresului și al bunăstării pentru toți cei ce muncesc*". Astăzi, chiar și cei ce se împotrivesc în politica războiului atomic, căutînd să discrediteze înțelegerea între popoare, coexistența pașnică între țări cu sisteme sociale diferite, trebuie să-și dea seama că însăși aniversarea a 40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie este o dovadă incontestabilă a invincibilității popoarelor eliberate de exploatare, o chezășie a triumfului ideilor leniniste.

Zi de zi, cresc și se consolidează forțele socialismului și păcii în lume. Într-o parte sau alta a globului, popoare pînă ieri înrobite politicii colonialiste își dobîndesc independența. Revoluția rusă din Octombrie a dus la ridicarea pe o treaptă superioară a luptei revoluționare. Trecerea puterii în mîinile proletariatului a insuflat clasei muncitoare și tuturor popoarelor împilate un curaj și un elan revoluționar nemaicunoscut.

(Continuare în pag. 2)

Sistemul mondial al socialismului a devenit de neînvins. Din întrecerea paşnică cu vechiul sistem capitalist, el iese mereu biruitor. De aceea chemarea la întrecere paşnică între cele două sisteme economice a îngrijorat pe apologeţii capitalismului. Teoriile prin care au încercat să acopere contradicţiile interne ce sapă temeliile orînduirii capitaliste, firma de „capitalism popular“ şi alte născociri, nu au dat rezultate.

Popoarele se inspiră în lupta lor din experienţa obţinută în decurs de patru decenii de popoarele sovietice conduse de P.C.U.S. Însuşirea creatoare a acestei experienţe şi învăţămintele trase din cuceririle obţinute de popoarele din Rusia prin victoria din Octombrie 1917, uşurează înaintarea spre socialism a ţărilor care s-au desprins din sistemul capitalist. Privitor la rolul călăuzitor al ideilor Marii Revoluţii Socialiste, V. I. Lenin s-a exprimat astfel: *„Exemplul rus arată tuturor ţărilor cîte ceva, — dar cu totul esenţial — din viitorul lor inevitabil şi apropiat“.*

Ţările de democraţie populară, desprinse din orbita ţărilor capitaliste, au urmat în esenţă calea deschisă de proletariatul rus. Popoarele acestor ţări au înţeles care este calea prin care vor putea ajunge stăpîne pe soarta lor şi au urmat această cale. Partidele comuniste şi muncitoreşti din ţările de democraţie populară au văzut necesitatea transformării revoluţionare a societăţii capitaliste în societatea socialistă. Urmînd cu consecvenţă această cale, pe lîngă forma sovietică de reorganizare a societăţii pe baze socialiste, a apărut într-un şir de ţări, forma democraţiei populare. Ea se dezvoltă cu condiţiile şi particularităţile istorice şi social-economice ale fiecărei ţări — esenţa rămînînd aceeaşi — dictatura proletariatului.

V. I. Lenin, încă din ajunul Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, a prevăzut particularităţile ce se vor ivi la diferite popoare în lupta pentru socialism. *„Toate naţiunile vor ajunge la socialism* — scria Lenin — *aceasta e inevitabil, dar toate vor ajunge nu chiar în acelaşi fel, fiecare va aduce un specific într-o formă sau alta a democraţiei, într-o varietate sau alta a dictaturii proletariatului, într-un ritm sau altul al transformărilor socialiste ale diferitelor laturi ale vieţii sociale“*. Experienţa construirii socialismului în ţările de democraţie populară confirmă veridicitatea învăţăturii leniniste privitoare şi la această problemă.

Învăţînd din experienţa Uniunii Sovietice, ţările de democraţie populară, unite prin interese şi năzuinţe comune, construiesc cu succes socialismul. Spiritul internaţionalismului proletar călăuzeşte activitatea ţărilor lagărului socialist. Popoarele din întreaga lume văd relaţiile dintre aceste state un model de colaborare şi într-ajutorare.

Aniversarea a 40 de ani de la victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie găseşte popoarele angajate în marea bătălie pentru făurirea unei vieţi noi. Zorii socialismului s-au ivit datorită victoriei hotărîtoare a proletariatului rus, victorie ce a avut loc în urmă cu patru decenii. Politica de pace proclamată de statul sovietic, încă din ziua a doua a existenţei sale, este sprijinită de masele muncitoare din întreaga lume.

INFLUENŢA MARII REVOLUŢII SOCIALISTE din OCTOMBRIE

ASUPRA MIŞCĂRII MUNCITOREŞTI DIN ŢARA NOASTRĂ

J. I. LUPESCU

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie înfăptuită sub conducerea P.C.U.S., în frunte cu marele Lenin, a avut o uriaşă influenţă asupra mişcării muncitoreşti internaţionale.

În perioada de avînt revoluţionar de după Marea Revoluţie Socialistă s-a intensificat lupta clasei muncitoare pentru doborîrea orînduirii capitaliste şi pentru cucerirea puterii politice de către proletariat în numeroase ţări. Astfel, în 1918 proletariatul din Germania şi Austro-Ungaria a doborît monarhia instaurînd puterea sovietică de deputaţi ai muncitorilor şi ţăranilor. În 1919 a fost instaurată Republica Sovietică în Ungaria şi Bavaria.

În principalele ţări capitaliste, Franţa, Anglia, S.U.A., Italia, lupta grevistă a luat o dezvoltare nemaiîntîlnită. S-a intensificat lupta de eliberare din ţările coloniale şi semicoloniale.

Avîntul revoluţionar de după Revoluţia Socialistă din Octombrie a cuprins şi mişcarea muncitorească din ţara noastră.

Caracteristic pentru mişcarea muncitorească internaţională din această perioadă, este împletirea luptei împotriva orînduirii capitaliste, a exploatării din fiecare ţară, cu lupta pentru apărarea primului stat socialist din lume şi a cuceririlor Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie.

În această luptă, o însemnată contribuţie au adus-o forţele revoluţionare din ţara noastră. Referindu-se la procesul de creştere al forţelor revoluţionare pe plan mondial, după Revoluţia Socialistă din Octombrie, V. I. Lenin spunea: *„În toate statele duşmane nouă, cresc forţele care ne sînt prietene. Iată de pildă statele mici Finlanda, Letonia, Polonia, Romînia“.*

Lupta forţelor revoluţionare de la noi, la care se referea Lenin, în vederea solidarizării şi a participării directe la apărarea Revoluţiei Socialiste a luat în cursul dezvoltării sale, între anii 1917—1920, o amploare deosebită. Lozincile revoluţionare ale bolşevicilor erau însuşite de mase tot mai largi. În fruntea acestor lupte au stat grupurile comuniste care s-au creat în 1917, imediat după Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, în mod ilegal, în sînul partidului social-democrat.

Deşi, la început, în activitatea lor s-au manifestat unele confuzii, ca urmare a necunoaşterii temeinice a ideologiei marxist-leniniste, grupurile comuniste au înţeles că soarta poporului e legată de victoria clasei muncitoare, de cucerirea puterii politice de către proletariat pe cale revoluţionară, după exemplul Rusiei Sovietice. De aceea, imediat după victoria Revoluţiei Socialiste, paralel cu munca de organizare a luptelor revoluţionare din ţară, grupurile comuniste au început o intensă activitate de popularizare a cuceririlor revoluţiei socialiste. În acest scop, au difuzat numeroase manifeste, broşuri, au organizat demonstraţii.

Într-un manifest, semnat de „un grup de socialişti maximalişti“, din 1917, prin care se face cunoscută maselor din ţara noastră victoria Revoluţiei Socialiste, se spune: *„De azi începe o nouă eră în istoria lumii!... Revoluţia rusă a făcut primul pas nimicind cu avînt titanic tot ce i-a stat în cale. De acum, soarta lumii e legată de victoria proletariatului. Muncitori! În faţa acestei revoluţii măreţe, în faţa acestei transformări pentru vecie, care e datoria noastră? De noi depinde totul, noi vom cuceri totul. Eliberarea noastră poate şi trebuie să fie numai opera noastră proprie“.*

Bogata activitate a grupurilor comuniste a dus la creşterea conştiinţei de clasă, a spiritului combativ al luptelor revoluţionare.

Drept urmare se intensifică lupta grevistă, se organizează în întreaga ţară demonstraţii sub lozincile: „Jos oligarhia“, „Pace cu sovietele“, „Jos labele de pe Rusia“, „Trăiască Republica Socialistă din Romînia“.

Aceste chemări ale grupurilor comuniste au avut un puternic ecou în rîndurile maselor populare care au trecut, spre sfîrşitul anului 1917 şi începutul anului 1918, la acţiuni de o mai mare amploare. Printre acestea trebuie să amintim de crearea unor sfaturi muncitoreşti, după exemplul sfaturilor din Rusia, în principalele întreprinderi din ţară. Au fost create astfel de sfaturi la uzinele: „Lemaitre“, „Wolf“, „Vulcan“, „C.F.R.“, „Regie“ din Bucureşti, la Vega, Oreon, Romîno-Americană din Ploeşti, precum şi în numeroase întreprinderi din Transilvania.

Sfaturile muncitoreşti din marile întreprinderi

Batalionul voluntarilor romîni din Odesa, la un miting, înainte de a pleca pe front

tipografice, din Capitală, exercitau o cenzură roșie asupra ziarelor burgheze, nepermițînd publicarea articolelor calomnioase la adresa Revoluției Socialiste din Octombrie. Activitatea revoluționară cuprinde pături din ce în ce mai largi din rîndurile ostașilor și marinarilor romîni aduși într-o situație jalnică de urmările războiului imperialist și a persecuțiilor la care erau supuși de către comandanți. Nemulțumirea și revolta soldaților încep a se manifesta deschis, mergînd de la nesupunerea față de ordinile șefilor pînă la părăsirea cazărmilor și plecarea în grupuri spre Rusia.

În unele regimente ale armatei romîne, ca în cele din Argeș și Muscel, s-au creat soviete, iar efectivele unor batalioane din Arad, Alba-Iulia, Valea Jiului, Cernăuți etc., se răscoală. Ostașii, în special cei din Moldova, încep să fraternizeze cu țăranii care cereau pace, pămînt și libertate.

Într-un manifest adresat soldaților de către „Un grup de soldați republicani", se spune: *„Dacă părăsiți cazarma, luați armele cu voi".* Urmînd acestei chemări, ostașii din regimentul 37 Infanterie au luat parte la acțiunile țărănești de împărțire a pămîntului și au dat acestora arme.

În strînsă legătură cu mișcarea muncitorească din țară, s-a desfășurat lupta muncitorilor romîni evacuați în timpul războiului imperialist împreună cu marile întreprinderi industriale, în sudul Rusiei, a soldaților care părăsiseră cazărmile și se evacuaseră în Rusia. În fruntea acestor lupte se aflau comitetele revoluționare romînești create în 1917 și începutul anului 1918, mai întîi la Odesa unde a luat naștere Comitetul de acțiune social-democrat romîn, și mai apoi la Kiev, Poltava, Rostov pe Don etc.

Principala activitate a acestor comitete revoluționare se desfășoară în domeniul organizării luptelor revoluționare, a pregătirii maselor în vederea cuceririi puterii politice și organizarea luptelor revoluționarilor romîni din Rusia de sud, pentru a participa direct la apărarea cuceririlor Revoluției Socialiste. În acest scop, Comitetul de acțiune social-democrat romîn, din Odesa a editat ziarele: „Lupta", „Comunistul" și „Scînteia", numeroase manifeste care chemau masele să se încadreze în lupta pentru apărarea Marii Revoluții Socialiste, a organizat mitinguri, demonstrații etc.

Această activitate revoluționară a luat o amploare și mai mare după ce guvernul burghezo-moșieresc romîn, apărîndu-și propriile interese de clasă și trădînd interesele poporului, la ordinul imperialiștilor străini, a început intervenția antisovietică din ianuarie 1918.

Demascînd politica reacționară a guvernului romîn, Comitetul revoluționar din Odesa, într-un manifest editat la începutul anului 1918 și adresat soldaților le cerea acestora: *„Nu săvîrșiți crima de a vă face părtașii acestor nelegiuiți. Nu întoarceți armele împotriva revoluției ruse".*

Astfel de manifeste ajungeau, în special prin intermediul marinarilor revoluționari, și în țară în porturile dunărene, unde activitatea revoluționară se desfășura sub conducerea grupurilor comuniste.

Împotriva intervenției antisovietice, a cercurilor conducătoare din țara noastră, s-au ridicat alături de muncitorime și marinarii din flota romînă de pe Dunăre. *„Și cînd revoluția rusă —* se spunea într-unul din articolele din ziarul „Lupta" *— a fost atacată mișelește de oligarhia romînă, la Ismail, Chilia și Vîlcov gărzile roșii romînești au luptat împotriva armatelor de invazie. Această acțiune s-a extins și în porturile Călărași, Cernavodă, Brăila, Cetate, Corabia în urma căreia au fost capturate de marinarii revoluționari numeroase vase pe care a fost ridicat drapelul roșu al revoluției".*

În ianuarie 1918, cînd la chemările guvernului sovietic adresate maselor populare de a se înrola în unitățile Armatei Roșii și a lupta împotriva bandelor contrarevoluționare și a trupelor intervenționiste a răspuns proletariatul altor țări, din Germania, Bulgaria, Austria, Cehoslovacia, Polonia etc., revoluționarii romîni din Rusia au pornit la organizarea unor batalioane romînești.

Primul batalion revoluționar romîn s-a constituit la Odesa și chiar în prima lună a anului 1918 a luat parte la luptele de stradă din Odesa, alături de gărzile roșii pentru alungarea bandelor contrarevoluționare din oraș și cucerirea puterii politice de către bolșevici. Același batalion a luat apoi parte la luptele pentru eliberarea Benderului și la luptele împotriva armatelor nemțești intervenționiste.

Tot în ianuarie 1918 se desfășoară lupta revoluționară a marinarilor romîni din Sevastopol.

Analizînd rezultatele acestei lupte, în timpul căreia echipajele răsculate au arestat pe comandanți și au instituit în locul vechii autorități comitete revoluționare pe vase, într-un articol din ziarul „Lupta" se arăta: *„Astăzi la Sevastopol pavilionul roșu fîlfîie pe vasele marinei revoluționare romîne — „Ion Roată", „Emanciparea", „Republica Romînă", „Republica Socialistă" și „1907", căci astfel au fost botezate în apele revoluționare ale Mării Negre vasele care au aparținut oligarhiei romîne și care sînt de acum chezășie victoriei noastre".*

Unele batalioane revoluționare romînești au participat la luptele împotriva trupelor intervenționiste și a bandelor contrarevoluționare ale lui Vranghel, Denikin, Kolceak etc., alături de unitățile Armatei Roșii, comandate de K. E. Voroșilov, în brigada Kotovschi etc.

Voluntarii romîni au fost încadrați în unitățile de infanterie, cavalerie, în rîndul flotei Armatei Roșii etc.

O contribuție de seamă la lupta pentru apărarea cuceririlor revoluției socialiste au adus-o revoluționarii romîni înrolați în brigăzile internaționale.

În cadrul unității „Pervîi omschii mejdu narodnîi otread" au luptat numeroși voluntari romîni pentru eliberarea unor orașe și localități și pentru instaurarea puterii sovietice. De asemenea, o parte din voluntarii romîni au luptat în cadrul diviziei Internaționalei a III-a și în alte unități internaționale.

În luptele crîncene cu dușmanul, voluntarii romîni au dat dovadă de mult curaj și eroism, jertfindu-și viața pentru apărarea revoluției socialiste.

Luptele revoluționare desfășurate în țară, sub conducerea grupurilor comuniste, a marinarilor din flota de pe Dunăre împletite cu lupta revoluționară a muncitorilor, soldaților și marinarilor romîni din Rusia de sud pentru apărarea Revoluției Socialiste din Octombrie, au înscris una din cele mai frumoase pagini din istoria mișcării muncitorești revoluționare din țara noastră.

Ele au contribuit, în țară, la slăbirea forțelor contrarevoluționare și la zdrobirea trupelor intervenționiste ale puterilor imperialiste care acționau în Rusia de sud.

Astăzi, după 40 de ani de la Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, poporul romîn eliberat își îndreaptă cu recunoștință privirile către cei care și-au dat viața pentru apărarea cuceririlor Marelui Octombrie, care au arătat lumii întregi singura cale posibilă de eliberare, calea revoluției proletare.

Cînt pentru Marea Revoluție Socialistă din Octombrie

de Camil Baltazar

Cu tremur ușure de tinere ramuri
cu-al apelor dulce și repede zvon,
purcede să sune, la porți și în geamuri,
un cînt plin de slavă, robustu-i ison.

Semenii-nmulțiră cîntarea sonoră
și paseri puzderii, cu rîvnă cătau,
la cîntul acesta de roșie-auroră,
cu toatele cîntul cu drag'l-învățau.

Văzduhul gelos de-a nu ști cîntarea,
'și-ntinse arcușul de-i prinse și el;
și iată că-l duse, puternic, în zare
zvonirea de ıureș de foc și oțel,

Și duse vestirea de praznic cum nu e
și n-a fost pe lume un altul mai drag:
sînt patru decenii de cînd flăcăruia
cea roșie-nstelează sovieticul steag,

De cînd revoluția, cu clocotu-i darnic,
cuprinse, năvalnic, poporul rusesc,
și roșul luceafăr, stindardul cel falnic
sub purpura-i prinse, treptat și firesc

Și alte popoare și neamuri mulțime.
Cătușele-n zornet și lanțuri căzînd,
vestiră prin oameni, prin paseri și rime
că statul cel nou, din flăcări născînd,

Va-ncepe o altă și nouă pleiadă
de noi revoluții și cutremurări;
sînt patru decenii și pentru noroade
această măreață, unică izvoadă,

Prezise-adevărul și e adevăr.
Sînt patru decenii, de cînd primăvara
în miezul de toamn-al său cînt și-a durat,
și-n toi de octombrie, de-olaltă cîntarăm

În fiece an, un prier înflorat.
Că-i purur prier pe cînd vasu — „Aurora"
alt drum omenirii, tunînd, îi vesti,
și cîntec e-n inimi, pe-uscat și pe prore

Din marele-Octombrie, și-acel zori de zi
al celui an șapte'șpe, roșul copil;
De-atuncea, mulțimile-n miez de brumar
prăznuiesc revoluția, fierbinte april,

Ea-i pagină caldă de nou calendar,
de roș
calendar,
calendar proletar.

Flota revoluționară ROMANA

Pe lîngă muncitorii țaranii, și soldații romini din Odesa, și toți cetățeni romini pe cari invazia oligarhiei noastre i-a gonit din Basarabia, întreaga, flota a Romîniei se alătura luptei revoluționare începute.

Astăzi la Sebastopol pavalionul roșu fîlfie pe vasele marinei revoluționare romîne. *Ion Roata. Emanciparea, Republica Romîna, Republica Sociala* și *1907*,— căci astfel au fost botezate în apele revoluționare ale Marii Negre, vasele cari au apartinut oligarhii romine —, sînt deacum chezășia victorii noastre.

Asupra marinarilor noștrii va rămîne deapururi gloria de a fi făcut primul pas spre o viață nouă.

După exemplul marinarilor ruși, marinarii romîni din Sulina au ridicat celdintîi drapelul Revoluții.

Incercarea lor dela începutul lui ianuarie n-a reușit, dar a dat semnalul ridicarei întregei Delte a Dunarii. Și cînd Revoluția rusă a fost atacată mișelește de oligarhia romînă, la Ismail, Chilia și Vilcov, gărzile roșii romînești au luptat împotriva armatelor de invazie.

Marinarii și soldații ruși au dat libertate Rusiei.

Soldații și marinarii romini au aceiași misiune istorica pentru țara lor.

Dezlegați de orce jurămînt fața de acei cari au furat, vîndut și pierdut țara, marinarii și soldații romîni, cari au fost jertfiți pentru o cauză străină vor lupta acum pentru drepturile și libertățile lor, vor lupta pînă la capăt pentru emanciparea poporului romîn și înfrîngerea definitivă a oligarhiei noastre lacome, vîndute și criminale.

Socotelile acestia au dat greș toate și ultima sa aventură este începutul sfîrșitului său.

Războiul început pentru consolidarea oligarhii s-a terminat cu adrumcinarea complectă a bazelor sale sociale, iar încercările ulterioare au agravat și mai mult situația sa internă și internațională.

Tratativele cu Miliukov și Kerenski au fost urmate de căderea amîndurora. Pe urmă în vederea atacului Basarabiei s-au început tratativele cu Rada burgheză dela Kiev, dar și aceasta a disparut, spulberată de armatele maximaliste, iar în Ukraina a început domnia Sovietelor. Nici tratativele cu germanii pentru o pace separată nu le-a fost pentru un prea mare folos. S-au lăsat atrași în cursa de imperialismul german și acum guvernanții noștrii sînt somați să iscălească pacea comandaturei imperiale.

Armata socialistă a Republicii ruse este sprijinul puternic al flotei și armatei noastre revoluționare.

——XX——

Sînt 40 de ani de atunci...

MOȘ ION povestește

Zeci de ani căsuța mică bătrînească, de lîngă zidurile Atelierelor C.F.R. Nicolina, în curtea căreia florile zîmbeau cerului de mai, sau se plecau ofilite vîntului de octombrie, era în centrul atenției copoilor de la Siguranța din Iași. Aici locuia muncitorul Ionescu Ioan, „bolșevicul", omul care făcuse șapte ani de ocnă pentru că în zilele gloriosului Octombrie luptase cu arma în mînă, alături de ostașii roșii, să apere tînărul stat al sovietelor.

Dar vremea zbirilor siguranței s-a dus. Astăzi Moș Ion, cum îi spun toți din cartier, este înconjurat de dragoste și prețuirea celor din jur. Dacă altă dată puțini îi deschideau portița curții, acum tot mai mulți sînt aceia care vin să-i asculte cuvintele cu care unchieșul își deapănă amintirile.

... „Toamna lui 1917. Moldova noastră era ca un stup. Războiul gonise în acest colțișor de țară puzderie de oameni. De lucru se găsea greu. Eram un flăcăiaș. De abia îmi mijise mustața. Auzisem printre muncitorii de la C.F.R. cum că, în Rusia, am putea mînca o bucată de pîine mai bună. Și, într-o zi, am trecut Prutul și am luat drumul Odesei. Dar la pomul lăudat să nu te duci cu sacul. Multe zile am strîns cureaua, umblînd prin docurile Odesei, pînă cînd unui muncitor de la Șantierul Naval din Galați, evacuat aici, i s-a făcut milă de mine. Așa am ajuns să lucrez în docuri.

Rusia se afla în plină revoluție și, seri de-a rîndul, în barăcile unde ne adăposteam comentarea evenimentelor era principalul subiect de vorbă. Nu prea înțelegeam toate, însă ne dădeam seama că noi, muncitorii romîni sau ruși, n-aveam decît de cîștigat din aceasta. Iar în ziua cînd am citit apelul grupului social-democrat romîn, adresat muncitorilor și soldaților romîni aflați la Odesa, pentru înrolarea într-un batalion revoluționar, n-am mai stat pe gînduri.

Mi-aduc aminte ca și acum. Sediul era într-o ceinărie de pe Bolșaia Arnauțkaia. Acolo m-am prezentat și eu. Formalitățile de înscriere au fost scurte și, împreună cu alți tovarăși, am fost îndrumat spre cazarma regimentului 143 Kanatnaia. Aici, odată cu deprinderea mînuirii armelor, ni s-au lămurit și țelurile pentru care trebuia să luptăm. Partidul bolșevic luase puterea în mînă și ne chema pe noi muncitorii și țăranii să o apărăm împotriva burjuilor și moșierilor. Cu fiecare zi care trecea, deveneam cu adevărat un ostaș roșu. Începusem să cunosc bine pe inamici: gărzile albe ale lui Denikin și Petliura, alcătuite din iuncări și ofițeri ai armatei țariste. De altfel, am avut prilejul să-i cunosc curînd mai îndeaproape căci, cam peste o lună, în iarnă, am luat parte cu arma în mînă, la apărarea Statului Major al gărzilor roșii din Odesa, împotriva unui atac organizat de către albi.

Atunci am trăit zile grele. Hărțuiți de gardiștii albi, mai numeroși, mai bine înarmați și conduși de ofițeri de carieră, detașamentele muncitorilor alcătuite în batalioane revoluționare, încercau pierderi sîngeroase. Dar, sosind la vreme unități din armata roșie, am reușit, cu sprijinul lor, să alungăm pe petliuriști din Odesa.

Nu a trecut mult și aflarăm că mai multe țări din Europa au sărit ca niște lupi, să nimicească puterea sovietică. De la o zi la alta, tot mai întinse creșteau fronturile pe care tînăra Armată Roșie era obligată să facă față atacurilor intervenționiștilor. Lupta cea grea de abia începea. Batalionul revoluționar romîn a primit misiunea ca, părăsind Odesa, să se îndrepte împreună cu alte unități spre Tiraspol și să zăgăzuiască aici înaintarea trupelor albe concentrate în Basarabia. Și iată-ne în tren. Însuflețiți de cuvintele agitatorilor bolșevici și avînd de răzbunat atîția prieteni dragi, dintre tovarășii căzuți la Odesa, ardeam de nerăbdare să dăm ochi cu albii.

Cu trenul am mers pînă la gara Razdelnaia. Din acest punct, calea ferată fusese distrusă în luptele care avuseseră loc mai înainte, așa încît ne-am continuat drumul „peșcom", adică pe jos, cum spuneau rușii. Prin satele întîlnite în cale, ni se alăturau mereu țărani moldoveni și ruși, hotărîți să-și apere, cu arma în mînă, drepturile pe care le primiseră din partea noului stat al Sovietelor.

Ținta noastră era Porcani, un sat mai la nord de Bender, pe malul Nistrului. Fiindcă eram departe de linia frontului, mărșăluiam fără să fi luat vreo formație de luptă cînd, prin surprindere, am fost atacați de un detașament al gardiștilor albi. Poate că ar fi mai bine să spun prin înșelăciune, decît prin surprindere, deoarece atacatorii erau îmbrăcați aproape în aceeași uniformă ca și a noastră. Îi deosebea doar faptul că aveau epoleți la mantăi și embleme la șepci. În faptul serii, cînd au năvălit asupra noastră, ca să ne inducă în eroare, își agățaseră cocarde roșii. După primul moment de zăpăceală, ne-am revenit și le-am tras o chelfăneală bună. Noaptea am ocupat poziții de luptă în satul Porcani.

Din jos, dinspre Bender, se auzea necontenit bubuit de tun, semn că lupta se angajase pe întreg frontul. Pînă dimineața, ne-am organizat linia de apărare și așteptam să ne vină „musafirii". Au sosit pe la prînz. O unitate de cazaci albi a șarjat în flancul nostru stîng. Mitralierele au prins să țăcăne. În sprijinul cazacilor, obligați să facă calea întoarsă, din cauza focului nostru, au sosit și alte unități proaspete. Lupta se întețea și, cu toate pierderile, albii, mult mai numeroși decît noi, continuau să înainteze amenințîndu-ne cu încercuirea. Nu mai era chip de stat. Am strîns puștile în mîini și am pornit la contraatac. Îmi amintesc că în fruntea grupului nostru era ostașul roșu N. Schwartz, moldovean de prin părțile Iașului, cu care mă împrietenisem încă din cazarma de la Odesa. Ne-am prăvălit asupra albilor cu toată puterea și, pas cu pas, i-am împins spre Nistru în valurile căruia mulți și-au găsit mormîntul.

După luptele de la Porcani, am rămas în apărare pe malul fluviului. În răgazul dintre lupte multe din cele încă neînțelese căpătau dezlegare. Din vorbele comuniștilor, aflați în mijlocul nostru, am simțit că lupta noastră e dreaptă, că luptăm pentru o cauză măreață. În inimă îmi creștea arzătoare dorința ca și în țara mea muncitorii și țăranii să se ridice pentru drepturile lor. Aveau atîtea de revendicat...

După cîtăva vreme însă, cumpăna războiului a atîrnat mai greu la albi. Trupele germane cuceriseră Kievul și ne amenințau spatele. A trebuit să ne retragem din nou către Odesa. Acolo am primit noi întăriri, căci din batalionul nostru de romîni mai rămăseseră puțini. Armata Roșie lupta pe viață și pe moarte. În joc era însăși existența statului sovietic. Unitățile erau purtate dintr-un loc în altul, acolo unde se simțea nevoia. Așa se făcu că, într-o bună zi, ne-am îmbarcat cu direcția Feodosia ..."

*

Astăzi, tîmplele bătrînului Ionescu sînt ninse și ochii și-au pierdut strălucirea tinereții. Mîna, care a purtat cu vrednicie arma împotriva dușmanilor Revoluției din Octombrie, nu mai are vigoarea de atunci, dar inima lui este la fel de tînără, la fel de plină de elan ca și acum 40 ani și, parcă atunci cînd povestește, ochii aruncă încă scîntei. Bătrînul luptător are astăzi mulțumirea să vadă că monumentala construcție a vremurilor noi, la a cărei temelie a pus și el o cărămidă, crește și se înalță victorioasă în Uniunea Sovietică și în țările socialiste. El vede azi cum în patria noastră, sub conducerea înțeleaptă a partidului, tot mai luminoase sînt zările ce se deschid tuturor celor ce muncesc cu brațele și cu mintea.

Steluța roșie pe care a purtat-o altă dată la bonetă, acum strălucește viu pe turnurile bătrînului Kremlin din inima lumii, la Moscova. Spre ea sînt îndreptate privirile sutelor de milioane de oameni, de ea sînt legate nădejdile a sute de milioane de oameni care luptă pentru pace și bunăstare.

Pentru ca să strălucească acolo, și bătrînul din modesta căsuță din Nicolina Iașilor, a pus o fărîmă de viață și de suflet.

Dem. COSTINESCU
Petre CODREA

În întreaga țară a început un nou an de activitate A.V.S.A.P.

În cercuri, cursuri, echipe, cluburi și școli, membrii asociației pornesc cu zel sporit să-și însușească noi cunoștințe tehnice, de radio, aviație, marină și să practice sporturi cu caracter aplicativ.

Asociația noastră a devenit tot mai cunoscută în rîndurile oamenilor muncii și în special a tineretului, iar activitățile practice în cadrul ei constituie o plăcută și utilă preocupare, care contribuie efectiv la sporirea puterii de apărare a patriei.

...cu forțe noi...

ÎN ORAȘUL BUCUREȘTI

Experiența anilor precedenți, ne-a dovedit că activitatea multilaterală ce se desfășoară în cadrul asociației, nu se poate executa cu succes, dacă nu există preocuparea de a se lua, din vreme, măsuri pregătitoare corespunzătoare, în vederea începerii unui nou an de activitate.

Pentru a se încadra în timpul ce a avut la dispoziție, comitetul orășenesc București și-a organizat cît mai rațional munca, a întocmit un plan de măsuri, s-a străduit să acționeze cu operativitate și a fixat termenele pentru îndeplinirea sarcinilor principale ce decurgeau din planul de măsuri.

Prima acțiune a constat din prelucrarea directivei începînd de la comitetul regional și pînă la organizațiile de bază. În afară de latura documentară asupra noului an de pregătire, prelucrarea directivei a dat prilejul să se evidențieze succesele obținute de raioane și organizațiile de bază în anul 1957 și să se ia o poziție sănătoasă față de lipsurile ce au existat. Toate acestea au constituit totodată și un factor mobilizator pentru activizarea activului comitetelor respective.

Pentru o cît mai bună organizare a noului an de pregătire, comitetul orășenesc București a indicat comitetelor organizatorice raionale să-și îndrepte, în mod deosebit, atenția asupra unor obiective mai importante ca: întărirea comitetelor organizațiilor de bază, atragerea tineretului în rîndurile membrilor asociației, popularizarea asociației și a formelor de învățămînt ce se desfășoară în cadrul ei, formarea unui larg activ voluntar, selecționarea instructorilor, asigurarea bazei materiale și condițiilor pentru desfășurarea cu succes a pregătirii.

Metodele folosite pentru atingerea acestor obiective sînt variate.

Numeroase comitete raionale, convinse de rolul ce-l au comitetele organizațiilor de bază în organizarea și desfășurarea muncii de asociație, cu sprijinul partidului, și în colaborare cu celelalte organizații de masă, au făcut toate demersurile pe lîngă organele de conducere a întreprinderilor pentru a numi în comitete pe cei mai corespunzători tovarăși. La întreprinderea Kirov, spre exemplu, președintele comitetului A.V.S.A.P., tovarășul Diaconu, deși a primit ajutor în mod permanent, nu a înțeles să-și îndeplinească conștiincios această sarcină, din care cauză, în anul trecut, organizația a rămas mult în urmă. La cererea comitetului raional, a fost numit ca președinte al organizației A.V.S.A.P. un tovarăș dornic de a activa în această frumoasă muncă.

Comitetul organizatoric raional N. Bălcescu, apreciind just că colaborarea cu comitetul raional U.T.M. este nesatisfăcătoare, a solicitat convocarea unei ședințe comune a celor două birouri. În cadrul ședinței s-au discutat ce măsuri trebuie luate pentru atragerea tineretului în scopul de a deveni nu numai membri ai asociației ci și pentru a activa în una din formele de pregătire care se organizează în noul an. În același scop, comitetul organizatoric raional I. V. Stalin a întocmit un plan comun de acțiune cu comitetul raional U.T.M.

În întreprinderea Boleslav Bierut și T. C. Giulești, pentru atragerea tineretului în cercuri, s-au înființat panouri de onoare în care au fost trecuți absolvenții cercurilor care au obținut rezultate frumoase în anul trecut, iar la întreprinderea Kirov a fost revizuit autovehiculul destinat conducerii auto și apoi a fost expus, într-un loc central, spre a fi văzut de tineret.

Pentru popularizarea asociației și a formelor de pregătire, s-au folosit pe o scară largă stațiile locale de radioamplificare, panouri sugestive asupra funcționării cercurilor de specialitate, articole la gazetele de perete și agitatori pe locul de producție care să lămurească pe membrii asociației asupra importanței pregătirii lor, în diferitele cercuri.

În scopul unei colaborări rodnice între comitetele organizațiilor de bază și conducerile întreprinderilor, precum și a obținerii unui sprijin mai substanțial din partea acestora pe toată durata anului de pregătire, unele comitete de organizații de bază ca acelea de la întreprinderile Viscofil, Republica, Boleslav Bierut, au prezentat organizațiilor de partid, conducerilor administrative și organizațiilor de masă, planul general al activității de pregătire pe anul 1957—1958. În acest fel, s-a asigurat o unitate de vederi asupra desfășurării ședințelor de pregătire și s-au evitat suprapunerile.

Pentru îmbunătățirea activității instructorilor, în multe întreprinderi ca Atelierele centrale I.T.B., 13 Decembrie-Textil, Complexul „Grivița Roșie", Uzinele „23 August", pe lîngă selecționarea atentă a acestora dintre cei mai buni oameni, pregătiți în materie, s-au organizat cursuri scurte cu o durată de cinci lecții, pentru însușirea celor mai bune metode de predare.

Realizarea unor baze materiale bine înzestrate (de exemplu, sălile model de telefonie de la Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, de radiotelegrafie de la Departamentul Silviculturii, de auto de la Complexul „Grivița Roșie", Uzinele „23 August", Departamentul Agriculturii, procurarea de mașini proprii pentru învățarea conducerii, cum au reușit să aibă Uzinele Tudor Vladimirescu, I.C.A.B., Klement Gottwald etc., construirea de poligoane acoperite de tir redus cum sînt cele de la întreprinderile 13 Decembrie-Textil, C.P.C.S., Tudor Vladimirescu, D.T.R.N.A., Ministerul Învățămîntului), vor asigura o participare mai bună a membrilor la pregătirea din cadrul cercurilor respective, un nivel mai ridicat în predarea lecțiilor și o bună însușire a cunoștințelor.

Un accent deosebit s-a pus pe organizarea la timp a tuturor formelor de învățămînt stabilite pentru noul an, astfel ca toate activitățile de pregătire să înceapă în prima decadă a lunii octombrie, fără nici o amînare.

Pe baza măsurilor luate, activitatea de pregătire a început să se desfășoare în condiții mai bune decît în anul precedent, în majoritatea organizațiilor A.V.S.A.P. din orașul București. Printr-un control calificat și continuu, prin strădania tuturor activiștilor de a găsi metodele cele mai potrivite de muncă și prin eliminarea lipsurilor ce mai persistă încă, vom căuta să ridicăm pe o treaptă superioară întreaga activitate de asociație ce urmează a se desfășura în noul an de pregătire, în orașul București.

Gh. ȘTEFĂNESCU

Vicepreședinte al comitetului organizatoric oraș București

Cît de ușor poți învăța telefonia într-o sală bine dotată ca aceea a cercului A.V.S.A.P. de la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

... spre noi succese!

LA CLUBUL DE TIR TIMIŞOARA

... au fost luate din timp toate măsurile organizatorice şi tehnice, necesare pentru obţinerea de noi succese în anul care începe, în vederea perfecţionării măiestriei trăgătorilor.

Astfel, s-au făcut schimbările cerute de împrejurări în conducerea unor secţii, s-au ţinut două concursuri de selecţionare de noi membri ai clubului, din rîndurile trăgătorilor care şi-au însuşit în cercuri şi echipe pregătirea de tir.

S-au constituit apoi, în funcţie de dotarea cu armament şi posibilităţile trăgătorilor, echipele clubului.

S-au întocmit programe separate de pregătire a trăgătorilor, ţinînd seama de valoarea fiecăruia.

Odată programele întocmite, s-a trecut la antrenament intens, în vederea competiţiilor pe plan naţional şi internaţional, care se vor desfăşura în anul viitor.

Paralel cu pregătirea practică, secţia de învăţămînt şi metodică a întocmit programul de pregătire teoretică a membrilor clubului.

O altă preocupare a conducerii clubului o constituie trimiterea unui număr de trăgători la cursul de arbitri şi instructori, organizat cu sprijinul U.C.F.S.

Nici activitatea de propagandă în legătură cu sportul tirului nu a rămas în urmă.

Prin articole în presa locală, fotomontaje, panouri, lozinci, vitrine şi expoziţii, secţia de propagandă şi agitaţie a clubului se străduieşte să popularizeze acest sport în rînduri cît mai largi de tineret.

Dar o preocupare esenţială a constituit-o pentru conducerea clubului îmbunătăţirea continuă a bazei tehnico-materiale, cunoscînd că aceasta este unul din factorii care determină, hotărîtor, calitatea pregătirii.

Revizuirea instalaţiilor din poligoanele de tir, construirea, la clubul regional, a unei instalaţii simple (din lemn şi cu mînuire manuală), dar foarte practice, pentru proba de pistol viteză, şi o a doua instalaţie asemănătoare, dar din tuburi metalice; aprovizionarea (cu sprijinul unor întreprinderi ca Iprofil, Gh. Dozsa, Atelierele C.F.R., Kandia şi altele) cu materialele necesare construirii imediate a unui stand separat, pentru pistol-viteză; confecţionarea a 30 de panouri de tragere şi 10 curele de tir; întocmirea de planşe sugestiv colorate, care vor folosi la predarea teoretică; un aparat de diafilm e dăruit de Sfatul popular al oraşului Arad, precum şi o nouă lunetă, donată de unul din membrii clubului constituie cîteva din realizările pe această linie.

Nu a fost scăpat din vedere nici sprijinul pe care clubul trebuie să-l dea cercurilor şi echipelor de tir, în care scop s-a întocmit un plan special de îndrumare pentru fiecare raion.

Toate aceste măsuri luate din timp, sînt o garanţie că de aici înainte rezultatele muncii vor fi încununate cu rezultate tot mai bune.

Clubul de tir din Timişoara este hotărît să-şi menţină şi în anul ce vine locul I, cîştigat în clasamentul concursului interecluburi din 1957.

Mihai PELEA
Şeful Clubului regional de tir-Timişoara

La Iaşi

Deschiderea noului an de activitate a constituit un prilej de sărbătoare pentru organizaţiile A.V.S.A.P. din oraşul Iaşi.

E destul să arătăm cîteva aspecte de la una din organizaţiile noastre, pentru a dovedi entuziasmul cu care membrii asociaţiei au pornit la activitate în noul an.

În sala Clubului Direcţiei generale regionale P.T.T.R., sărbătorește împodobită, s-au strîns numeroşi bărbaţi şi femei, membri ai cercurilor de telegrafişti-morsişti şi radiotelegrafişti care îşi începeau activitatea.

Prezenţa, printre aceştia, a directorului regionalei, tovarăşul Tibulcă Constantin, a fost o dovadă de importanţa ce se acordă de către conducerea regionalei pregătirii în cadrul asociaţiei.

Tovarăşul Lupu Traian, preşedintele organizaţiei A.V.S.A.P. declară deschis cursul.

În cuvinte calde şi pline de însufleţire, tovarăşa Sofia Privotă, instructor ajutor al cercului, vorbeşte despre importanţa însuşirii de către membrii asociaţiei a cunoştinţelor de transmisiuni.

Ea povesteşte apoi despre faptele de eroism ale ostaşilor sovietici care, în focul luptelor, ţineau neîntrerupte legăturile telefonice sau telegrafice; de asemenea, despre actele de eroism ale transmisioniştilor romîni, în luptele împotriva fasciştilor.

În partea doua a lecţiei de deschidere, tovarăşul Popa Constantin, instructorul şef al cercului de telegrafişti face o demonstraţie practică, transmiţînd două texte care sînt recepţionate de preşedintele organizaţiei A.V.S.A.P., tovarăşul Lupu.

Membrii cercului urmăresc cu încordare lucrul la telegraf, fiecare dorind să-l poată mînui cît mai curînd.

Iar cuvintele directorului Tibulcă Constantin sporesc imboldul celor adunaţi în sală şi hotărîrea lor fermă de a-şi însuşi cunoştinţe necesare întăririi puterii de apărare a patriei.

Ioan DAMIAN
Preşedintele comitetului organizatoric A.V.S.A.P. al oraşului Iaşi

LA RAFINĂRIA 3 TELEAJEN

În anul trecut, organizaţia A.V.S.A.P. de la Rafinăria 3-Teleajen a obţinut unele rezultate bune în munca de asociaţie.

Alături de acestea au existat însă şi o serie de greutăţi ca: lipsa unei săli pentru cercurile de telegrafişti-morsişti şi radiotelegrafişti şi a unei dotări complete a acestor cercuri; lipsa unei săli pentru cercul de auto, precum şi a unui atelier pentru reparaţii şi depanaj, lipsa unui poligon de tir redus ca şi inactivitatea unor membri din comitetul A.V.S.A.P.

Încă cu multe luni în urmă, activitatea comitetului a fost îndreptată spre înlăturarea, din timp, a lipsurilor şi greutăţilor de pînă acum.

Cu sprijinul organizaţiei de partid, în colaborare cu organizaţia de U.T.M. şi comitetul de instituţie, aceste greutăţi au fost pînă la urmă înlăturate.

Cercurile de telegrafişti-morsişti şi radiotelegrafişti se bucură acum de o sală model, dotată cu tot aparatajul de transmisiuni, (manipulatoare, planşe, piese); de asemenea, cercului de auto i s-a repartizat o sală de cursuri şi atelier de reparaţii.

În incinta rafinăriei, pe o lungime de 60 metri, se va construi un gard de beton înalt de trei metri, care va servi la amenajarea unui poligon de tir redus.

S-au luat, de asemenea, măsuri pe linie de propagandă şi agitaţie, pentru atragerea tuturor tinerilor în rîndurile asociaţiei. În acest scop s-au confecţionat: panouri, placarde, fotomontaje, lozinci şi altele.

Sprijinul neprecupeţit pe care ni-l acordă comitetul de partid este o garanţie că, în anul ce vine, vom face o serioasă cotitură în muncă.

Iar lozinca noastră este: „nici un salariat al Rafinăriei 3-Teleajen în afara asociaţiei".

Ganea SPIRIDON
Preşedintele organizaţiei A.V.S.A.P. de la Rafinăria 3-Teleajen (Ploeşti)

Printre făuritorii de sonde

de Ana DRAGOȘ

Ori de cîte ori poposesc în regiunea Ploești, încerc sentimentul că acolo viața pulsează mai viu, pentru că viu și neîncetat pulsează din adîncul pămîntului aurul negru, pentru că sondele și rafinăriile nu-și încetează lucru nici în ceasurile nopții, pentru că oamenii au ceva de veșnic neastîmpăr, pentru că brîul de lumini ce urmăresc conductele de petrol fac și din noapte zi.

Îmi propusesem ca la acest început de nou an de activitate de asociație, să mă opresc la Uzina „1 Mai", acolo unde muncitori, tehnicieni și ingineri harnici făuresc cele mai moderne utilaje de extracție a petrolului.

Cine n-a privit cu suflet plin de mîndrie o mașină, o unealtă, un obiect, construit după ultimele cerințe ale tehnicii moderne și care poartă înscris pe el: „Fabricat în R.P.R.?" Înțelegeți, atuncea, cîtă emoție am încercat, privind în curtea uzinei, în ziua aceea de toamnă, cu soare mult, la schela nouă, de construcție modernă, complet montată, operă a mîinilor harnice ale muncitorilor de la Uzina „1 Mai".

Priveam cu capul răsturnat pe spate la turla înaltă, de mai bine de 40 de metri, cu schelet de oțel cromat, care strălucea în soare cu reflexe argintii.

Această schelă, împreună cu alte asemănătoare, trebuia să ia drumul ... Indiei, pentru ca acolo, în îndepărtatul continent asiatic, mîini pricepute s-o înfigă în pămîntul atît de bogat în zăcăminte petrolifere.

Și dacă ar fi să auzim în graiul gutural al oamenilor de acolo: „Aceasta vine din Romînia", am simți ca și cum fiecare din noi am fi contribuit la făurirea ei.

Intîlnire cu un instructor inimos

L-am găsit pe tovarășul Nicolae Ion, președintele organizației A.V.S.A.P. de la Uzina „1 Mai", stînd de vorbă, cu un tînăr. La început s-a recomandat numai atît: Niță Sava.

Am stat de vorbă despre multe lucruri în legătură cu viața organizației noastre. Unele din ele erau deja realizări, altele doar proiecte.

Am pus și o întrebare care mă frămînta:

—Cum înțelegeți, în mod practic, aici în această uzină, să împletiți activitatea de pregătire cu educația patriotică a membrilor. Știți, de altfel, că este una din sarcinile principale trasate de conducerea asociației?

Tovarășul Niță Sava a cerut permisiunea să răspundă el.

M-a impresionat, de la început, vocea blîndă, domoală, cu care vorbea.

— Am făcut și facem încă destul de puțin în această direcție. Și ceea ce e mai grav, este că nu folosim de multe ori mijloace simple, pe care le avem ușor la îndemînă, dar care pot da rezultate mari.

Pentru activitatea de asociație avem nevoie de oameni inimoși, plini de zel, ei înșiși patrioți înflăcărați, care să insufle și celorlalți acest simțămînt.

Îmi amintesc, de cînd eram în școala militară... Am avut un profesor, de la care am învățat multe. Ne descria, de exemplu, automatul, dar făcea din aceasta o adevărată lecție și de educare patriotică. Ne vedeam parcă pe cîmpul de bătaie... Arma prindea viață în mîna celui care o purta. Fiecare parte a ei se însuflețea. Omul da viață fierului rece.

Pe măsură ce discuția înainta, glasul puțin scăzut al lui Niță Sava căpăta mai multă căldură.

— Putem avea și noi astfel de instructori în asociație. Unii dintre ei au terminat de curînd armata. Ei pot deveni cei mai buni instructori ai noștri.

În orice caz, încheie tovarășul Niță, privind spre președinte, sîntem hotărîți ca în organizația A.V.S.A.P. de la Uzina „1 Mai" să facem o serioasă cotitură în această privință. Pentru aceasta, trebuie să ne ocupăm sistematic și permanent de pregătirea instructorilor noștri, pentru ca să accentuăm caracterul educativ al învățămîntului.

Mai apoi, am aflat că tovarășul Niță Sava este instructor al comitetului A.V.S.A.P. al orașului Ploești.

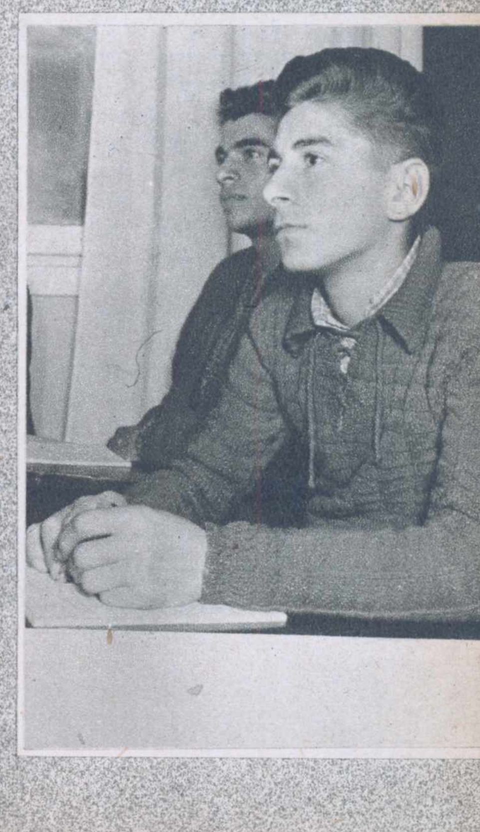
O demonstrație practică

După-amiază, cercul auto avea pregătire. Am vrut să asistăm la lecție. Sala era arhiplină. Zeci de perechi de ochi tineri priveau cu încordare către instructor, un tînăr inginer.

După lecție, tovarășul Niță a ținut o scurtă convorbire cu instructorii cercurilor de auto și moto.

Am reținut cu deosebire o frază din cele spuse de el:

„Nu-i destul să-i învățăm motorul, conducerea, regulile circulației ... Dacă vom arăta membrilor cercurilor noastre de auto pentru ce e necesar să învețe toate acestea și dacă le vom reaminti că mașinile (autocamioane, tractoare, troleibuse) sînt o mîndrie a întregului popor, dacă îi vom învăța să iubească și mai mult tot ce aparține poporului și patriei, atunci vom reuși și mai mult să ne atingem scopul".

DE LA RACHETA DE BAMBUS, LA RACHETA BALISTICĂ INTERCONTINENTALĂ ŞI

SATELITUL ARTIFICIAL AL PĂMÎNTULUI

de Mircea DUMA

Principiul mişcării cu ajutorul reacţiei directe a fost cunoscut din cele mai vechi timpuri. Există date care arată că, acum 2000 de ani, s-au construit modele care se mişcau datorită reacţiei directe a unui curent de apă. Se bănuieşte că autorul a fost Heron din Alexandria.

Acum cîteva sute de ani, se foloseau în China rachete bazate pe acelaşi principiu. Acestea erau folosite ca artificii la serbări.

Cu ocazia cotropirii Indiei de către englezi (secolul XVIII), detaşamente de hinduşi au provocat mari pierderi în rîndurile acestora prin folosirea unor săgeţi-rachetă, arme necunoscute pe atunci în Europa. Racheta indiană era o săgeată fixată de un tub de bambus, umplut cu un combustibil. Indienii ridicau săgeţile-rachetă deasupra capului, dădeau foc combustibilului şi le aruncau asupra inamicului. Forţa de reacţie produsă de evacuarea gazelor aprinse din tubul de bambus, mărea considerabil bătaia săgeţii. „Efectul întrebuinţării acestor săgeţi a fost zguduitor", declara generalul englez Congrave, care a luat parte la campaniile de cotropire a Indiei.

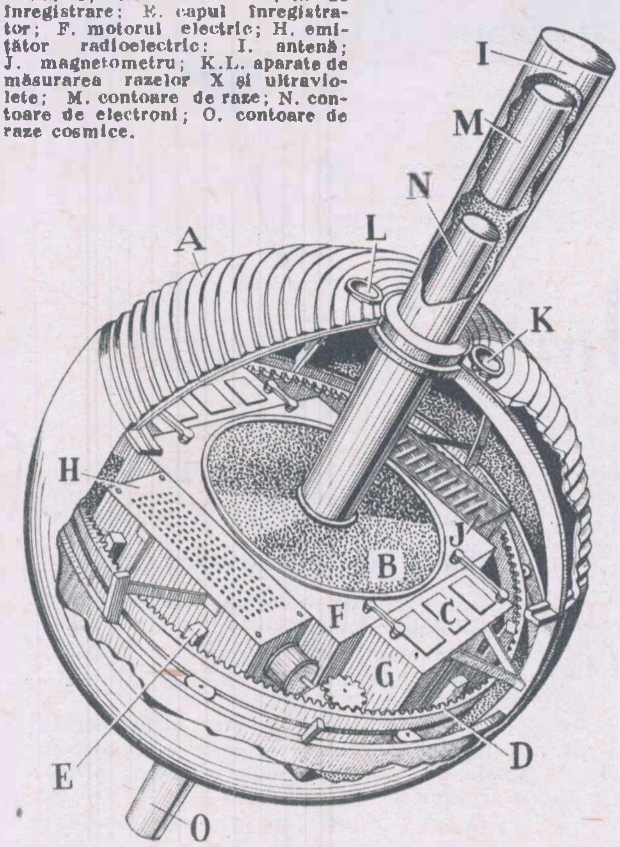
În folosirea şi dezvoltarea rachetelor, Rusia, începînd încă din secolul al XVII-lea, are un loc de frunte. Călătorii care au vizitat Rusia pe timpul lui Petru cel Mare, povesteau că nici o ţară nu poate rivaliza cu ea în această privinţă. Petru I a introdus în armată rachetele ca mijloc de semnalizare. Mai tîrziu, ruşii folosesc, în 1825, în războiul din Caucaz şi în războiul cu Turcia, din 1828, grenadele rachetă de luptă. Creatorul acestor arme este generalul Alexandru Dimitrievici Zaseadco din armata lui Suvorov.

O contribuţie însemnată la introducerea în armata rusă a armamentului rachetă, a adus-o generalul Constantin Ivanovici Constantinov (1818—1872). Lucrările lui Constantinov Ivanovici, şi în special, cartea „Despre rachetele de luptă" au fost traduse în multe limbi străine şi, timp îndelungat, au servit ca manuale pentru artilerişti.

Proiectilele-rachetă au fost folosite de armata rusă la apărarea Sevastopolului în anul 1855—1856 şi în operaţiile militare de mai tîrziu.

La începutul secolului XX au început să se pună bazele teoriei motoarelor cu reacţie directă şi să se întocmească proiectele primelor motoare-rachetă pentru aviaţie şi pentru artileria cu reacţie, cu bătaie lungă.

Pentru a lămuri principiul fundamental al zborului rachetei şi principiul de funcţionare al motorului cu reacţie, arătăm următorul exemplu simplu: se ia un tub închis la una din extremităţi şi se umple cu praf de puşcă presat. Dacă se aprinde praful de puşcă, produsele de ardere (gazele încălzite) vor fi evacuate cu mare viteză prin capătul deschis al tubului. Se va putea observa că tubul înaintează în direcţia contrară direcţiei curentului de gaze evacuate din tub.

A. Parte transparentă care formează propriu-zis lentila prin care trec razele solare; B. generatorul de energie electrică; C. acumulatori; D. coroană dinţată de înregistrare; E. capul înregistrator; F. motorul electric; H. emiţător radioelectric; I. antenă; J. magnetometru; K.L. aparate de măsurarea razelor X şi ultraviolete; M. contoare de raze; N. contoare de electroni; O. contoare de raze cosmice.

Această mişcare este datorită forţei reactive. Cu cît vor fi evacuate mai multe gaze şi cu cît mai mare va fi viteza lor, cu atît mai mare va fi şi forţa de reacţie.

Pentru a demonstra şi mai simplu forţa de reacţie, se poate face următoarea experienţă: ne urcăm pe platforma unui cîntar; presupunem că indicatorul cîntarului arată 70 de kg. Încercăm să sărim în sus; observăm că în acel moment, acul cîntarului indică cu mult mai mult de 70 kg. Creşterea greutăţii în momentul săriturii reprezintă manifestarea forţelor de reacţie.

Folosirea practică a tehnicii moderne a reacţiei este una din cele mai mari cuceriri tehnico-ştiinţifice din ultimii 15 ani. Această nouă tehnică a reacţiei se bazează pe folosirea motoarelor-rachetă, care permit obţinerea unor viteze şi forţe necunoscute pînă la apariţia acestora.

Pentru a funcţiona, motoarele-rachetă nu au nevoie de aerul atmosferic; tocmai pentru aceasta ele sînt indicate pentru zboruri la înălţimi foarte mari. Aceste motoare rezolvă, printre altele, problema navelor cosmice, care pot parcurge distanţe astronomice, putînd ajunge în alte planete ale sistemului solar şi chiar dincolo de acest sistem.

Proprietăţile cele mai importante ale motorului-rachetă sînt:

— Lipsa elementului propulsor, acţiunea lui fiind îndeplinită chiar de motor. Tracţiunea este produsă în acest caz de reacţia particulelor de gaz, aruncate înapoi de motor. Această folosire a principiului reacţiei directe, este caracteristică tuturor motoarelor cu reacţie.

— Pentru crearea jetului de reacţie se foloseşte chiar masa însăşi a aparatului zburător şi anume: masa combustibilului aflat la bordul său. Motorul rachetei devine astfel independent faţă de mediul înconjurător şi prin aceasta, se deosebeşte de toate celelalte tipuri de motoare. Aerul înconjurător nu mai este, prin urmare, folosit în reacţiile chimice din motor. În acest caz, combustibilul motorului-rachetă trebuie să conţină toate componentele necesare producerii reacţiei chimice. Combustibilul trebuie să cuprindă atît carburantul cît şi comburantul, adică oxigenul sau o substanţă care conţine oxigen.

Teoria modernă a rachetelor are la bază în mare măsură, formulele şi legile date de Constantin Eduardovici Ţiolcovski, de la a cărui naştere s-au împlinit, la 17 septembrie anul acesta, 100 de ani.

Ideea utilizării rachetei pentru rezolvarea problemelor ştiinţifice, utilizarea principiului reactiv pentru crearea mişcării unor nave interplanetare, aparţin în întregime lui Ţiolcovski. El este părintele rachetelor moderne cu mare rază de acţiune ce funcţionează cu combustibil lichid. El este unul din creatorii unui capitol nou de mecanică teoretică.

În 1903 a apărut prima lucrare a lui Constantin Eduardovici despre tehnica rachetelor. Lucrarea a fost publicată în revista „Naucenoie Obzrenie" sub titlul „Cercetarea spaţiilor universului cu aparate reactive". În această lucrare se demonstrează teoria zborului rachetei şi posibilitatea folosirii aparatelor reactive pentru comuni-

caţiile interplanetare. Proiectele de aparate cu reacţie elaborate de Ţiolcovski, metodele de studiere a dinamicei rachetelor şi cercetarea posibilităţilor de călătorie interplanetară i-au adus celebritatea şi recunoaşterea meritelor sale excepţionale.

De o deosebită importanţă pentru realizarea unor viteze cosmice mari, este soluţia nouă şi originală propusă în anul 1919 de Ţiolcovski şi anume aceea a rachetelor compuse, denumite şi trenuri rachetă. Propunerea lui a avut la bază o teorie matematică amănunţită. Ideea rachetelor compuse a însemnat punctul de plecare pentru realizarea proiectilelor-rachetă cu mare rază de acţiune şi cu viteze considerabile.

Pe baza ideilor lui Ţiolcovski, un grup de savanţi şi tehnicieni sovietici au construit racheta balistică intercontinentală a cărui strălucită experimentare a reuşit pe deplin în U.R.S.S., fapt care a fost anunţat şi comentat de întreaga presă mondială ca o excepţională cucerire a ştiinţei şi tehnicii moderne. Aceasta a constituit o nouă confirmare a superiorităţii tehnicii şi ştiinţei sovietice puse în slujba progresului şi apărării păcii în întreaga lume.

Dar, lucrurile nu s-au oprit aici. La 4 octombrie 1957, în Uniunea Sovietică a fost efectuată cu succes lansarea primului satelit artificial al pămîntului. Această nouă realizare, constituie după cum menţionează însăşi presa apuseană — un lucru uluitor.

„Răsăritul — scrie ziarul „Daily Mail" — a întrecut Occidentul în întrecerea: Cine va lansa primul „Luna", făcută de mîna omului, în jurul globului pămîntesc".

4 octombrie 1957 va rămîne înscris cu litere de aur în istoria omenirii, în istoria epocalelor descoperiri. Oamenii au reuşit pentru prima dată să creeze cu mîinile lor ceva ce pînă de curînd se petrecea independent de voinţa lor. Oamenii aceştia sînt oameni sovietici, oamenii primului stat socialist din lume.

„Ziua lansării satelitului, pămîntului — este silită să recunoască presa burgheză — este ziua în care a avut loc una din cele mai remarcabile evenimente din istoria omenirii. Această zi, nu numai că ne face să fim şi mai mîndri de geniul omenesc, ci ne convinge totodată de posibilitatea şi necesitatea păcii, deoarece numai în condiţiile păcii toate forţele ştiinţei pot fi folosite pentru a lărgi cunoştinţele noastre şi nu pentru a îneca în sînge tot ce am creat pînă în prezent".

În lupta paşnică, Uniunea Sovietică a ieşit din nou victorioasă. Şi, cu fiecare nouă cucerire a tehnicii, spre deosebire de cercurile conducătoare ale lagărului imperialist, care continuă politica lor de pe poziţii de forţă, U.R.S.S. îşi reînnoieşte chemarea la pace, cauză scumpă tuturor popoarelor lumii şi care va triumfa.

CÎTEVA PROBLEME DE STRUCTURA *materiei* LEGATE DE EXPLOZIILE ATOMICE ŞI TERMONUCLEARE

de Ing. Mihail SPINEA

Descoperirea posibilităţilor de a utiliza imensa energie înmagazinată în atom, a dus la sfîrşitul celui de-al doilea război mondial, la folosirea ei în scop de distrugere.

În perioada de după al doilea război mondial a fost descoperită o nouă armă, mai eficace ca bomba atomică şi anume: bomba de hidrogen şi cea de cobalt.

Efectele de mari proporţii ale exploziei atomice au adus astfel probleme noi în măsurile de apărare.

Pentru a putea înţelege corect efectele exploziilor atomice şi termonucleare, cît şi măsurile de apărare împotriva lor, trebuie mai întîi să explicăm pe scurt principalele chestiuni ale structurii materiei legate de aceste explozii.

★

Corpurile materiale care ne înconjoară sînt substanţe chimice. Substanţele chimice pot fi: substanţe compuse de natură organică sau anorganică, aflîndu-se într-un număr enorm de mare în natură (ele pot fi desfăcute în corpurile simple din care se compun) şi substanţe simple (elemente) din care pînă astăzi sînt cunoscute 102; numărul lor se va mai mări cu încă cîteva.

Indiferent de natura lor însă, substanţele chimice sînt formate din molecule. Moleculele sînt grupări de atomi.

Despre atomi, se vorbea pînă nu de mult vreme, că sînt indivizibili, indestructibili şi netransmutabili. Un şir de descoperiri şi de cercetări în intimitatea atomului au dovedit că atomul este un sistem electric complex şi că el este format din particule simple, aşa numitele particule elementare (electroni, protoni, neutroni).

S-a dovedit că atomii se compun dintr-un sîmbure central — nucleul — încărcat electric pozitiv şi în jurul lui se învîrtesc, cu viteze enorm de mari electronii — încărcaţi electric negativ. În felul acesta reprezentarea atomului se aseamănă cu reprezentarea sistemului solar. Nucleul se compune din particule foarte mici — nucleoni. Dintre aceştia unii sînt încărcaţi electric pozitiv — protonii — şi alţii sînt neîncărcaţi electric — neutronii.

Atomul fiind neutru din punct de vedere electric, va avea în nucleu tot atîţia protoni, cîţi electroni se învîrtesc în jurul nucleului.

Fiecare din cele 102 elemente chimice cunoscute pînă astăzi îşi are atomul său care îl caracterizează.

Cu timpul, s-a constatat că atomii unuia şi aceluiaşi element au greutăţi diferite însă proprietăţile sînt aceleaşi; şi s-au numit izotopi. Izotopii ar putea fi asemănaţi cu fraţii unui atom, care în loc să aibă vîrste diferite, au greutăţi diferite.

Dacă am aduna laolaltă toţi izotopii tuturor elementelor chimice cunoscute, ei ar fi aproximativ 1000 la număr, din care abia 1/3 sînt stabili, iar restul sînt nestabili — sînt radioactivi — suferă un proces de dezintegrare. Atomii izotopilor nestabili, adică atomii care se dezintegrează, sînt de fapt substanţe radioactive: care emit radiaţii radioactive: raze alfa, raze beta şi raze gamma. Radiaţiile acestea pot apare singure sau combinate în cadrul unei emisiuni radioactive. Radiaţiile radioactive acţionează diferit, au efecte diferite şi deci pot produce vătămări mai mari. Asemenea radiaţii radioactive găsim la substanţele radioactive ce apar în urma exploziilor atomice sau termonucleare.

În natură există substanţe radioactive ca atare cum ar fi: radiul, poloniul, uraniul, toriul etc . Substanţele radioactive rezultă şi în urma exploziilor atomice şi termonucleare.

Faptul că există substanţe radioactive, a dovedit că atomii nu sînt indestructibili şi netransformabili, că în nuclee trebuie să existe energii mari care, prin anumite procedee, pot fi exploatate.

Dezintegrarea elementelor radioactive se face într-un anumit timp care este caracteristic fiecărui element radioactiv în parte. Se observă că după o perioadă fixă, o cantitate de substanţă radioactivă se reduce la jumătate (respectiv se transformă într-un altfel de atom); aceasta este perioada de înjumătăţire a respectivului element radioactiv şi ea este caracteristică fiecărei substanţe radioactive.

Examinînd astfel o masă de cobalt radioactiv care ar conţine de exemplu 1000 nuclee, după 5,3 ani s-ar observa că ea are numai 500 nuclee de cobalt radioactiv, restul fiind transformate în atomii de altă natură. Cunoaşterea perioadei de înjumătăţire ne dă posibilitatea aprecierii duratei infectării radioactive, care este efectul mai deosebit al exploziilor atomice faţă de exploziile obişnuite; ştim astfel ce măsuri de protecţie trebuie luate împotriva radiaţiilor emise şi ce măsuri de ajutor medical trebuie date celor infectaţi.

Pentru a ne da seama de valoarea şi de mărimea energiei rezultată din exploziile atomice, ne vom referi la cîteva chestiuni despre nucleul atomic.

Atomii sînt enormi de mici. Pentru a obţine un mm va trebui să punem cap la cap circa **10.000.000** *atomi.*

Atomul este astfel extrem de mic, dar nucleul său este incomparabil mai mic faţă de volumul atomului din care face parte. Dacă am compara atomul cu un bloc de 24 etaje, atunci nucleul atomului ar putea fi asemuit cu un grăunte de nisip aflat undeva în mijlocul acestui bloc.

Cu toate că nucleul este atît de mic el posedă o greutate foarte mare, conţinînd de fapt aproape întreaga masă a atomului, deoarece electronii care se învîrtesc în jurul său sînt foarte mici şi foarte uşori. Pentru a ne imagina plastic greutatea nucleului, ar trebui să tragem concluzia din faptul că, umplînd perfect un volum de 1cm³ cu nuclee de hidrogen (cele mai uşoare dintre toate nucleele elementelor chimice), un astfel de cm³ ar cîntări **100.000.000** *tone.*

Particulele ce compun nucleul, respectiv protonii şi neutronii sînt strîns legaţi între ei prin nişte forţe enorm de mari, numite forţe intranucleare. Datorită acestor forţe, protonii aflaţi în nucleu nu se resping cu toate că, fiind încărcaţi cu electricitate de acelaşi fel, ar trebui în mod normal să se respingă.

S-a căutat modalitatea de obţinere a unei părţi cît mai mari din energia intranucleară şi într-adevăr s-a reuşit prin procesul fisiunii nucleare a uraniului sau plutoniului. Fisiunea nucleară este procesul în urma căruia nucleul de uraniu sau plutoniu se rupe în două părţi aproximativ egale în urma bombardării sale cu neutroni. În urma procesului de rupere a nucleului de uraniu, mai rezultă 2—3 neutroni noi şi o cantitate enormă de energie în valoare de **200.000.000** *electroni-volţi. Este uşor de închipuit că energia eliberată datorită fisiunii în lanţ va fi enorm de mare.*

Astfel prin fisiunea unui gram de uraniu — 235 (unul din izotopii uraniului care este cel folosit în bomba atomică) se degaje o cantitate de cca. **18.000.000** *Kcal al căror efect energetic este aproximativ egal cu efectul dat de explozia a 18 tone explozibil obişnuit.*

Energia rezultată prin fisiune a unui kg de uraniu este de **20.000.000.000** *Kcal, ceea ce echivalează cu cantitatea de căldură degajată prin ardere a* **2.000.000** *kg cărbune sau, ar putea asigura funcţionarea unui motor de* **2500** *CP timp de doi ani.*

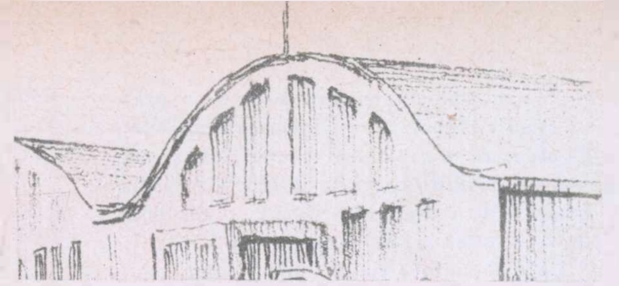
Energia enormă existentă în nucleele de uraniu şi plutoniu, obţinută prin fisiunea în lanţ a acestora. foloseşte pentru punerea în funcţiune a centralelor atomo-electrice, dar şi în scopuri de distrugere, în cazul exploziilor atomice.

Pentru a se obţine o cantitate cît mai mare de energie necesară distrugerii, a fost imaginată fisiunea izotopilor grei ai hidrogenului (deuteriul şi tritiul), sub acţiunea imensei călduri rezultată din explozia atomică. Din această fisiune nucleară se obţine o energie colosală, cu mult mai mare ca energia care a fost pusă în joc pentru realizarea fisiunii. Astfel a fost construită bomba de hidrogen şi o variantă a acesteia, bomba de cobalt.

Cantitatea enormă de energie din exploziile atomice şi termonucleare, produce o serie de efecte cu acţiuni vătămătoare contra cărora există posibilitatea de a se lua o serie de măsuri de protecţie.

(Va urma)

LA O ANIVERSARE

Aici a zburat Vlaicu

Îndată ce urcăm pe lîngă Grădina Botanică şi ajungem în Bulevardul Armata Poporului, privirile ni se strecoară, printre clădirile înalte, construite de curînd, către o parte a cîmpului Cotrocenilor.

Ne îndreptăm într-acolo pe bulevardul larg, străjuit de pomi înalţi şi boschete de flori pe care toamna a început să aştearnă un covor galben de frunze. La fiecare pas, se deapănă firul amintirilor conturîndu-se tot mai viu în minte. Întîmplări, fapte, oameni...

— Iată, plopii aceştia bătrîni de aici de la marginea şoselei i-au apucat mlădiţe tinere îmi spune însoţitorul meu, colonelul de rezervă Dumitrescu Victor, un încercat aviator, care l-a cunoscut pe Aurel Vlaicu.

De obicei, aici îl aşteptam. Venea de la Arsenal cu cîţiva ostaşi după el care îl ajutau la efectuarea montărilor. Altă dată, cînd dormea acolo, lîngă gîndacul lui, apărea în uşa hangarului uitîndu-se lung spre noi, bucurîndu-se de entuziasmul şi strigătele cu care îl întîmpinam: „Trăiască Aurel Vlaicu, trăiască Vlaicu! Uraaa!!!"...

Frunzele de toamnă se aştern una cîte una şi însoţitorul meu continuă:

— Nici cînd nu voi uita ziua aceea cînd am simţit mîna sa pe umărul meu... Să fi avut vreo 11 ani. De dimineaţă se strînseseră aici de prin toate mahalalele Bucureştiului, o droaie de copii. Unii erau desculţi, alţii zdrenţăroşi şi murdari, dar toţi ardeam de dorinţa de a fi cît mai aproape de hangar, deşi santinelele nu ne lăsau.

Deodată apăru Vlaicu. Se uită la noi, apoi zise lui Ciulu, ucenicul lui: „Ciulule, adu-i pe toţi încoa'".

Ne-am strîns în jurul aeroplanului, vrăjiţi de tot ce vedeam, şi ascultam cu nesaţ pe Vlaicu care, cu o bunătate părintească, ne explica despre motor, aripi, cîrme, hobane.

La o vreme, nu ştiu cum, se întoarse şi dădu cu ochii de mine. Îşi plimbă degetele prin părul meu netuns şi, după ce îmi puse mîna pe umeri, îmi zise: „Şi tu vei zbura, cînd vei fi mare, dacă o să înveţi bine..." Mi s-a pus un nod în gît şi ochii mi s-au umezit de fericire.

În ziua aceea Vlaicu nu a zburat. Erau norii jos şi bătea vînt tare, dinspre linia ferată, Bucureşti-Giurgiu. Şi zilele ce au urmat au fost asemănătoare.

Pe cîmpul Cotrocenilor, ca şi atunci, s-a înteţit vîntul.

— Trecuse mai bine de o săptămînă de la întîlnirea cu Vlaicu — continuă tovarăşul Dumitrescu — şi într-o dimineaţă senină şi liniştită, puhoi de lume s-a adunat aici. Priveau toţi către hangar în faţa căruia cîţiva meşteri trebăluiau în jurul aeroplanului.

„Astăzi zboară Vlaicu", zise careva. Unora nu le venea să creadă. Altora le era frică. Noi, cei mai mici, aşteptam liniştiţi cu ochii către hangar, atenţi la fiecare mişcare, la fiecare zgomot care ar fi pornit de sub aripile acelea în care razele soarelui se scăldau într-o lumină albă.

Cineva învîrti la elice. Motorul duduí puternic punînd avionul în mişcare. În urma lui rămaseră nori de praf, tufe de scaieţi.

Vîntul şuiera puternic în hobanele cîrmelor, în muchia aripilor. Hangarul şi noi cei de pe cîmp rămîneam tot mai mult în urmă. Avionul lui Vlaicu se înălţa sus, tot mai sus, trecînd peste podul Dîmboviţei, peste lanţul de sate, de unde ţăranii îl priveau nedumeriţi cu mîna streaşină la ochi, pierzîndu-se la orizont hăt-departe, către luncile Argeşului.

Pe urmele lui

Ajungem la fostul hangar al lui Vlaicu, în locul căruia regimul democrat-popular a ridicat o uzină constructoare de maşini electrice, „Klement Gottwald".

Sînt şi aici oameni harnici şi neobosiţi. De dimineaţă pînă noaptea tîrziu, nu mai conteneşte munca; tot mai multe motoare electrice şi bunuri de larg consum, frigidere şi alte aparate electrice, se construiesc în uzină.

S-ar părea că vremea a aşternut uitare peste tot ce s-a petrecut altădată pe acest cîmp. Aceasta e numai o aparenţă pentru ca aici, de-a lungul anilor, zeci şi sute de tineri au urmat pilda primului aviator romîn consacrîndu-şi timpul liber sportului aviatic.

Păşind pe urmele lui Vlaicu, an de an, tineri, în fragedă vîrstă, au intrat în cercurile de aeromodelism, făcînd ca din mîinile lor să se nască, la început, o nervură, un lonjeron, un profil de aripă, un avion mic care să plutească cîteva secunde sau poate minute în aer.

Cine nu-şi aminteşte, de exemplu, de eroul filmului „Pui de şoim", de tînărul Gherasim Ion care învăţînd aeromodelismul în uzină, a fost pe urmă brevetat ca planorist şi a ajuns să piloteze avioane cu motor peste piscurile înalte ale Carpaţilor? Dar de performanţele planoristului Drăguşin Alexandru, de îndrăzneala paraşutiştilor Şoimu Carol şi Mihai Anton...?

După fiecare promoţie care a absolvit un cerc de aeromodele, sau curs de aviaţie, după fiecare succes repurtat în executarea unui program de antrenament, s-a îmbogăţit şi baza materială în această uzină.

Azi, în sala cercului de aeromodelism, se pot vedea executate toate tipurile de aeromodele indicate în cursurile de pregătire, pînă la aeromodele cu reacţie.

La intrare în holul sălii de festivităţi sînt expuse: un avion complet de mărime naturală, gata parcă de zbor, de asemenea şi un planor. Cîteva tipuri de motoare şi multe panouri cu fotografiile generaţiilor de aviatori crescuţi aici.

Pe un panou stă scris: „Aviatori ai Forţelor Aeriene Militare! Sîntem mîndri de voi! Plecaţi din rîndurile noastre, voi nu uitaţi, pe cei din uzină, de cîmpul Cotrocenilor, de Vlaicu care a zburat aici, pe urmele căruia voi mergeţi victorioşi, cucerind înălţimile albastre şi infinite ale cerului patriei noastre dragi!".

Din nou ceva neobişnuit

Pe una din clădirile uzinei, o mînecă de vînt ne atrage atenţia. Vremea i-a ros pînza de nu a mai rămas decît manşeta. La ce serveşte oare? Avioane nu mai aterizează aici pentru a arăta din care parte bate vîntul. Am aflat că e de pe timpul lui Vlaicu. A fost luată de pe vechiul hangar şi fixată în acelaşi loc pe clădirea nouă, ca o mărturie vie peste care necunoscutul să nu se aştearnă niciodată. Aşa ne povestesc muncitorii din uzină.

Am ieşit din nou în cîmp. Cîteva grupe de aviatori şi cursanţi din cercuri stau aliniaţi, aşteptînd deschiderea festivităţii; alăturea de ei se revarsă ca o mare de capete, muncitorii din uzină.

Se sărbătoresc 75 de ani de la naşterea lui Aurel Vlaicu. În cinstea acestui eveniment aici, pe locul unde acum 47 de ani, Aurel Vlaicu şi-a luat pentru prima dată zborul, din nou se petrece ceva neobişnuit.

De cîtva timp s-a lucrat, cu multă iscusinţă, la un dispozitiv pentru pregătirea piloţilor planorişti la sol, după o metodă practicată de către D.O.S.A.A.F. din Uniunea Sovietică, metoda descrisă pe larg în revista „Aripile Patriei". Aplicarea acestui sistem de pregătire iniţială în domeniul planorismului este complet lipsită de pericol, atrăgătoare şi permite instructorului verificarea practică a viitorilor planorişti. Întreg procesul de pregătire se caracterizează prin rapiditatea formării, securitate şi o mare economie de materiale. Această lucrare a fost condusă cu mult simţ de răspundere de tovarăşul Drăguşin care a avut un larg sprijin din partea organizaţiei de partid şi a direcţiei uzinei.

Şi acum, în această zi caldă de noiembrie, la aniversarea zilei de naştere a marelui nostru aviator, i se făcea inaugurarea.

★

Soarele era aproape de asfinţit. Lumina roşie a razelor sale privea în urmă, unde un planor s-a înălţat deasupra uzinei, rămînînd parcă pe loc în bătaia vîntului.

Mulţimea privea cu entuziasm şi curiozitate cum planorul se legăna lin, umflat de o rafală sau înclinat printr-o comandă inversă de manşă.

Încă o victorie pe drumul aviaţiei.

Şi ochii tuturor se opreau îndelung la estrada unde era aşezat tabloul lui Vlaicu, încadrat de multe drapele, şi la cele două machete argintate ce reprezintă avionul lui.

Dumitru CERCHEZEANU

un simpozion A.V.S.A.P.

Comitetul organizatoric regional Hunedoara se îngrijeşte îndeaproape de activitatea de propagandă şi agitaţie. În ultimul timp, în această regiune, s-au obţinut o serie de succese importante în munca de pregătire tehnică şi sportivo-aplicativă, datorită, în bună măsură, şi activităţii de propagandă şi agitaţie.

În preajma deschiderii noului an de învăţămînt, în scopul popularizării mai intense a diferitelor laturi ale activităţii A.V.S.A.P., comitetul organizatoric regional Hunedoara a intensificat această muncă, organizînd numeroase manifestaţii cu caracter de propagandă.

Astfel, în colaborare cu comitetul regional cinematografic s-a organizat, în sala cinematografului „Filimon Sîrbu", din oraşul Deva, un simpozion pe temă de aviaţie.

În ziua fixată, sala deveni neîncăpătoare, faţă de numărul mare de oameni care solicitau să li se permită accesul înăuntru.

Tovarăşul Covaci Constantin, preşedintele comitetului regional A.V.S.A.P. Hunedoara, a conferenţiat despre realizările obţinute în domeniul aviaţiei sportive, practicată în şcolile şi cercurile asociaţiei noastre.

Cu deosebit interes au fost ascultate, printre altele, cele spuse în legătură cu succesele şi performanţele (dintre care unele de valoare mondială), obţinute de aviatorii noştri sportivi.

Această conferinţă interesantă, expusă în mod atrăgător, a constituit un foarte bun prilej de propagandă a cunoştinţelor aviatice, de popularizare a uneia dintre ramurile importante ale muncii A.V.S.A.P.

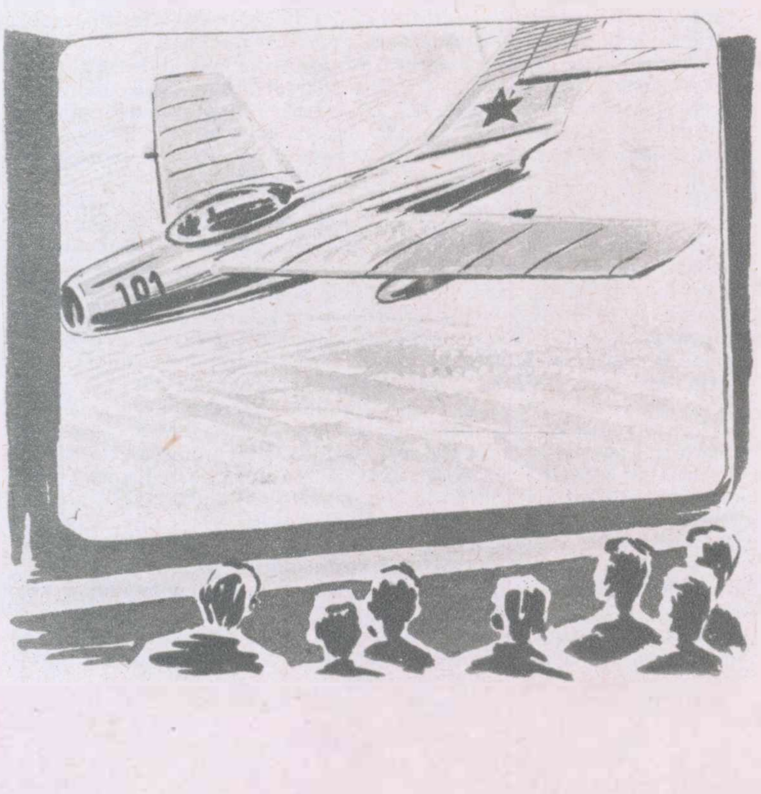
Expusă în mod atractiv, conferinţa a fost ascultată cu deosebit interes, iar conferenţiarul a fost răsplătit cu vii şi îndelungi aplauze.

În continuare, a fost prezentat filmul „Vultur 101", recenta creaţie a studiourilor noastre cinematografice.

Simpozionul s-a bucurat de un deosebit succes.

Asemenea acţiuni de propagandă a cunoştinţelor militare, tehnice, de aviaţie şi marină, precum şi a diferitelor activităţi ce desfăşoară asociaţia, trebuie organizate cît mai des, mai ales în această perioadă, cînd încep şi pregătirile pentru alegerea organelor de conducere ale asociaţiei. Ele vor contribui fără îndoială la intensificarea acţiunii de popularizare a asociaţiei noastre, precum şi la mobilizarea oamenilor muncii de a însuşi cunoştinţe necesare întăririi capacităţii de apărare a patriei.

I. M.

Bate soneta PE VALEA TÎRGULUI

Dacă treci de la Schitu Goleşti către minele de cărbuni Poenari, îţi stă în cale bătrînul rîu al Tîrgului, încărcat de legende şi de numeroase mărturii ale trecutului glorios de luptă al poporului nostru.

Peste rîu, trec azi vagonetele încărcate cu cărbune, de la Poenari, pînă la staţia Zăvoi. Locomotiva electrică, condusă de mecanicul Stark Ion, membru de frunte al organizaţiei A.V.S.A.P. de la uzina de uscare a cărbunelui din Schitu Goleşti, abia mai prididește cu transportarea miilor de tone de cărbune. De la Zăvoi după transbordarea încărcăturii vagonetelor în vagoane normale, locomotivele cu aburi o transportă la uzinele de uscare. Şi, toate acestea numai din cauza podului cu bucluc de la Zăvoiul rîului Tîrgului, care rezista numai la 12 tone.

Cîtă economie nu se putea realiza dacă s-ar fi înlăturat transbordarea, îngăduind locomotivelor cu aburi să meargă pînă la minele Poenari pentru a încărca cărbunele.

Dar toate lucrurile au un sfîrşit. Şi, în curind, în cinstea celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie, locomotivele cu aburi vor ajunge la Poenari.

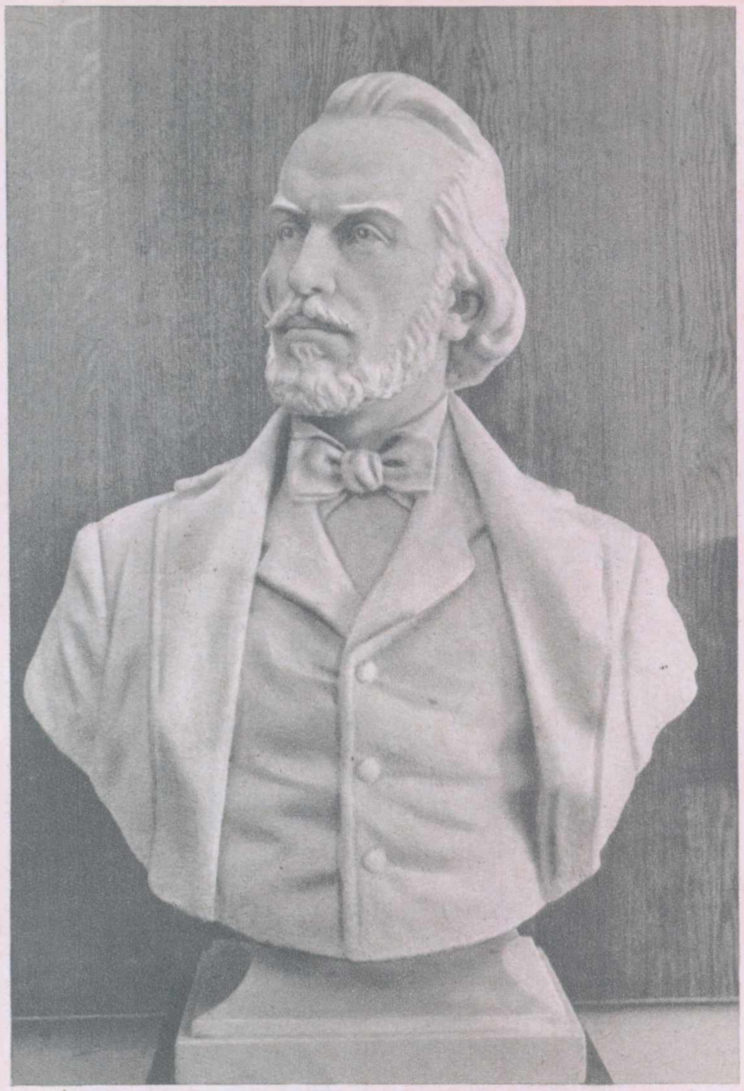
În urma iniţiativei luate de organizaţia de partid, cu sprijinul U.T.M. şi al sindicatului, conducerea uzinei de la Schitu Goleşti şi membrii organizaţiei A.V.S.A.P. au păşit la fapte.

Inginerul şef Savin Ion, membru al asociaţiei, a întocmit proiectul de consolidare a podului, pentru a rezista la 25 tone. Mobilizaţi de partid şi de U.T.M., membrii A.V.S.A.P., în frunte cu preşedintele organizaţiei, Oprişan Anton, au trecut la lucru, confecţionînd, prin muncă voluntară, piesele metalice necesare consolidării podului. În această activitate s-au evidenţiat: Banzea G., Priboianu I., Heroiu Fl., Clătici I., Vlad V., Ionescu M. şi alţii.

Materialele de consolidare sînt gata. Acum, aparatul de sudat, mînuit de Cabăţ Vasile, se întrece cu bormaşina lui Drăgănescu Florea. Ei lucrează la montarea meazelor metalice, la paleele de piloţi ai podului. Numai la cîţiva metri, mai la vale, soneta condusă de Şerban Petre bate piloţii viitorului baraj, ce va proteja suporţii podului de viiturile repezi ale rîului Tîrgului.

Bufniturile ei ritmice şi înfundate se iau la întrecere cu zgomotele ciocanelor, al bormaşinei şi aparatului de sudat, dînd mai multă viaţă noului şantier. Şi, parcă bătrînul rîu al Tîrgului presimte că, în curind, va fi domolit de voinţa oamenilor de aici, care luptă cu avînt pentru a da patriei mai mult cărbune.

Savu ION
Corespondent-Piteşti

Nicolae

ÎNFLĂCĂRAT PATRIOT ŞI REVOLUŢIONAR

de C. VRĂNCEANU

Intreaga generaţie a luptătorilor paşoptişti, din Ţara Romînească, este dominată de personalitatea multilaterală a marelui Nicolae Bălcescu. Militant neînfricat pentru înfăptuirea revoluţiei de la 1848, eminent om de ştiinţă, promotor al studierii istoriei poporului nostru, duşman al asupritorilor şi apărător al dreptăţii celor mulţi, N. Bălcescu ne-a oferit prin viaţa sa dreaptă şi cinstită, prin activitatea sa patriotică, o pildă care va străluci neîntinată de-a lungul veacurilor.

„Impins în chip fatal să devin revoluţionar", după cum scrie el însuşi către un prieten, Bălcescu a trăit într-o epocă de răscruce, de mari lupte revoluţionare şi a ştiut să se ridice pe el şi pe cei din jurul său la înălţimea sarcinilor acelui moment însemnat al istoriei poporului nostru.

Născut în 1819 în Bucureşti, Bălcescu îşi petrece copilăria în atmosfera tulbure a anilor ce au urmat răscoalei lui Tudor. Studiile şi le face la Colegiul Sf. Sava. Aici, el se află sub înrîurirea unor dascăli cu vederi înaintate, revoluţionare, ca Eufrosin Poteca, Eftimie Murgu şi Vaillant, cu care se va întîlni şi mai tîrziu, în activitatea sa revoluţionară. La 19 ani intră în armata naţională, ca iuncăr (aspirant ofiţer) de cavalerie. Cît timp stă în armată, el îşi continuă studiile privitoare la istoria ţărilor romîneşti şi stabileşte strînse legături de prietenie cu o serie de ofiţeri progresişti, ca Ion Voinescu II.

Incă de pe atunci, Bălcescu se avîntă în lupta revoluţionară. Se alătură lui Ion Cîmpineanu care, împreună cu Cezar Boliac, Grigore Alexandrescu, Eftimie Murgu şi Vaillant, alcătuise o grupare politică „partida naţională". Această grupare întocmi un proiect de constituţie burgheză, care prevedea unirea ţărilor romîneşti, egalitatea în faţa legilor, împroprietărirea ţăranilor etc.

Un an şi ceva mai tîrziu, în 1840, Bălcescu intră într-o conspiraţie revoluţionară, condusă de D. Filipescu. Descoperită, conspiratorii sînt condamnaţi la pedepse grele. Lui Bălcescu, considerat minor, i se dă o pedeapsă mai uşoară, trei ani, pe care îi petrece o parte la închisoarea militară din Gorgani, iar altă parte la închisoarea Mărgineni.

Abia eliberat (februarie 1843), Bălcescu îşi reia lupta revoluţionară. In toamna aceluiaşi an („prin culesul viilor" îşi va aminti Ion Ghica), Bălcescu alături de Ion Ghica şi căpitanul Cristian Tell pun bazele unei noi societăţi conspirative, denumită *„Frăţia"*.

In toată această vreme, Bălcescu nu-şi întrerupe studiile sale de istorie. Nici chiar în închisoare. Studiază, studiază atent şi cu perseverenţă. Iar atunci cînd îşi dă seama că izvoarele pe care le are la îndemînă sînt neîndestulătoare, pleacă, în 1846, la Paris. Acolo, el intră în contact cu ideile revoluţionarilor francezi, se alătură luptei lor şi va participa chiar la asaltul asupra Tuilleries-lor, în februarie 1848. Cuprins de entuziasmul biruinţei, el va smulge o fîşie din catifeaua ce acoperea tronul lui Louis Philipe, din care va trimite o bucăţică şi lui V. Alecsandri. Curînd, el se întoarce în ţară. In martie 1848, Bălcescu este la Bucureşti unde, devenind fruntaş al revoluţiei, redactează proclamaţia care se va citi la Izlaz, întocmeşte planul revoluţiei, participă la ea, intră în componenţa guvernului provizoriu ca secretar de stat (ministru) pentru afacerile externe, alături de N. Golescu, Gh. Magheru, Eliade Rădulescu şi alţii.

Dar revoluţia este înfrîntă. Burghezia, speriată de avîntul revoluţiei, trădează lupta lui Bălcescu şi a tovarăşilor lui, îi izolează şi pregătesc venirea la putere a duşmanilor revoluţiei. Bălcescu este arestat, dar reuşeşte să fugă de sub escortă şi se refugiază în Ardeal şi apoi la Paris. Indurerat, bolnav de tuberculoză, lipsit de posibilităţi materiale, înfruntînd asprimile exilului, el îşi va petrece ultimii ani ai vieţii, lucrînd la monumentala sa operă: „Istoria Romînilor sub Mihai Vodă Viteazul".

Dorul de patrie însă îl chinuia. Vrea să se întoarcă în ţară, dar ajuns la Galaţi i se refuză dreptul de a locui în ţară. Mîhnit, ros de nemiloasa-i boală, el se îndreaptă către însorita Italie, la Palermo, unde în toamna anului 1852, îşi dă obştescul sfîrşit pe patul sărăcăcios al unei umile ospătării, numită *Trinacria*.

Aşa se încheie viaţa unui mare om. Aşa se încheie lupta unui mare revoluţionar. Dar ideile politice şi sociale ale ilustrului dispărut, opera lui ştiinţifică rămîn să călăuzească mai departe minţile luminate ale generaţiilor ce i-au urmat. Pentru că Bălcescu n-a fost numai un participant activ la revoluţie, ci şi un teoretician al ei.

Bălcescu s-a impus în faţa celorlalţi fruntaşi ai revoluţiei paşoptiste nu numai ca reprezentant al curentului radical al revoluţiei, ci şi prin puterea sa de pătrundere a semnificaţiei evenimentelor sociale din acea vreme din ţările romîneşti, prin atitudinea sa justă faţă de aceste evenimente şi prin concluziile valabile pe care le elabora în urma analizei erudite a faptelor istorice. Şi dacă e adevărat că marele nostru înaintaş n-a cunoscut legile care guvernează lumea şi societatea — şi nici n-avea cum să le cunoască — totuşi nu-i mai puţin adevărat că el a fost singura minte luminată din Ţara Romînească, din acea vreme, care în numeroasele sale scrieri, a reuşit să formuleze o caracterizare a cauzelor şi eşecului revoluţiei anului 1848 foarte apropiată de interpretarea ştiinţifică, materialistă, de azi. Şi, în aceasta constă unul din cele mai mari merite ale teoreticianului Bălcescu; cu atît mai mult, cu cît, în acea vreme, la noi încă nu pătrunseseră ideile celebrului Manifest Comunist.

Astfel, el şi-a dat seama că transformările sociale de la 1848, din ţara noastră, se datoresc nu atît influenţei revoluţionare din afara ei ci, în primul rînd, existenţei unei acute contradicţii între dezvoltarea forţelor de producţie şi a relaţiilor de producţie. El şi-a dat seama că în dezvoltarea societăţii se dă o permanentă luptă

BĂLCESCU

> *„Revoluţia nu trebuie să cadă la împăciuire cu duşmanii săi; ea trebuie ori să învingă, ori să fie învinsă...“*
>
> (N. BĂLCESCU)

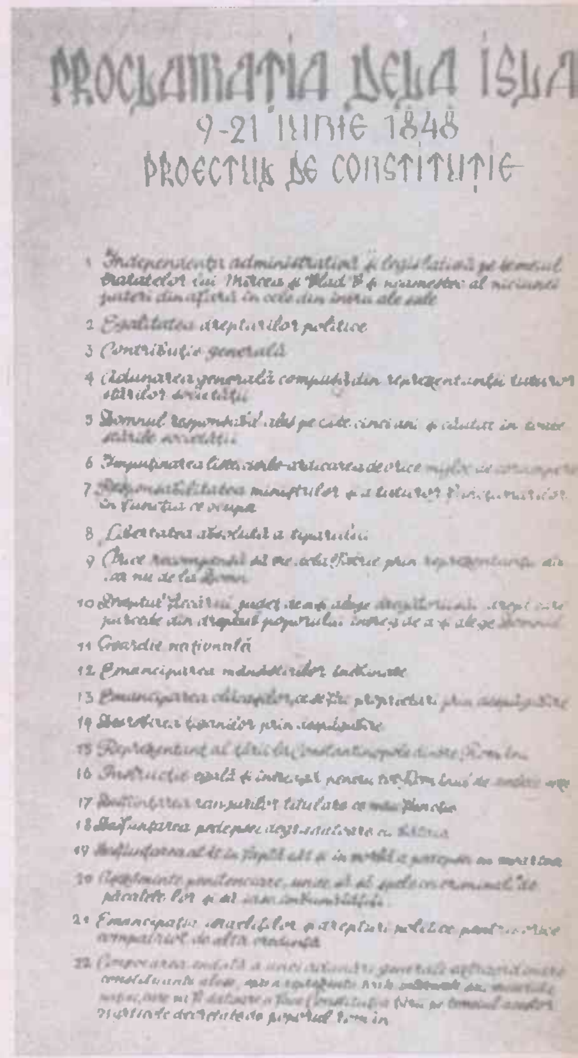
între ceea ce e nou şi ceea ce e vechi, luptă pe care Bălcescu o înţelegea sub forma ciocnirilor revoluţionare dintre clase, subliniind că revoluţia este un fenomen determinat de evenimentele istorice, un fenomen rezultat din lupta de clasă şi de aceea este inevitabilă.

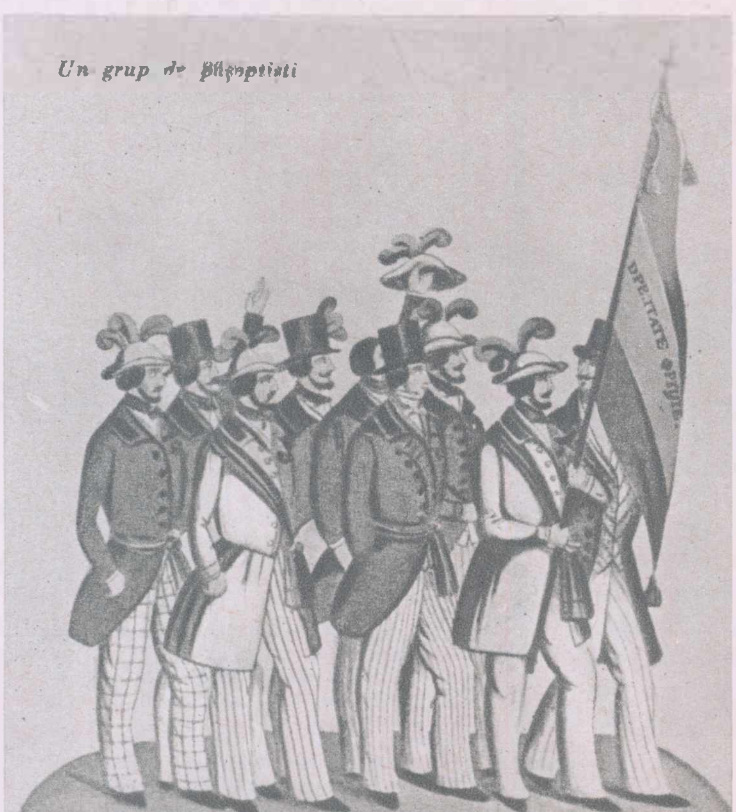
Demnă de relevat, prin importanţa ei, este şi concepţia lui Bălcescu asupra problemei ţărăneşti.

Considerînd ţărănimea noastră ca cea mai obidită pătură socială, supusă „servajului“ şi „clăcii“, N. Bălcescu se erijează într-un înflăcărat apărător al intereselor ei, ridicîndu-se împotriva reprezentanţilor aripii drepte a burgheziei care voiau să înfăptuiască la 1848 o revoluţie „democratică“, fără însă a acorda nici cele mai elementare drepturi ţărănimii. De la aceleaşi largi vederi porneşte Bălcescu şi atunci cînd demască caracterul exploatator al domeniilor feudale, subliniind că: „...pretutindeni este drept şi moral o expropiere în folosul public!“

Nicolae Bălcescu s-a distins totodată şi prin activitatea sa de istoric. Duşman al empirismului, el porneşte de la concepţia că istoria nu trebuie să însemne o înşiruire de date şi întîmplări sistematizate după simple criterii de ordin cronologic, dinastic sau geografic, ci că ea — istoria — este o ştiinţă care oglindeşte poziţii de luptă ale diverselor pături şi clase sociale în continuă evoluţie. În felul acesta, Bălcescu devine un precursor al concepţiei ştiinţifice moderne asupra istoriei. Pe baza acestei concepţii, el stabileşte, cu previziune de erudit, legăturile noastre cu vecinii de-a lungul veacurilor, închină pagini minunate marilor figuri de domnitori, subliniază caracterul revoluţionar al luptelor pentru eliberarea de sub jugul străin şi pentru unitatea naţională a maselor din ţările romîneşti şi din Ardeal. El aduce astfel o contribuţie de seamă ştiinţelor timpului său, arătînd că în centrul istoriei stă activitatea maselor, a poporului care o făureşte.

Legate în mod nemijlocit de activitatea ştiinţifică de istoric a lui Bălcescu, sînt şi concluziile lui cu privire la problemele de ordin militar. Atenţia deosebită pe care el o acordă acestor probleme, dezbătute în lucrări ca: „Puterea armată şi arta militară de la întemeierea principatului Valahiei pînă acum“ şi „Puterea armată şi arta militară la Moldoveni în timpurile măririi lor“, se explică prin convingerea sa că mijloacele armate au jucat şi joacă un rol de frunte în lupta pentru eliberarea socială şi naţională a popoarelor. El dezbate în aceste lucrări probleme legate de întreţinerea cadrelor şi trupei, combate principiul feudal al recrutării prin „punerea omului în loc“, recomandînd sistemul de recrutare generală, precum şi luarea tuturor măsurilor pentru „întărirea morală“ a trupelor ca factor important în asigurarea succesului.

Un grup de paşoptişti

Afirmam la începutul acestor rînduri, că Bălcescu a fost un mare patriot. Viaţa şi faptele lui ne-o dovedesc. Opera lui ne-o confirmă. Dar în afară de acestea, mai sînt şi alte izvoare care vorbesc despre dragostea lui neţărmurită faţă de patrie. Sînt însemnările lui, care nu totdeauna fuseseră sortite publicării. În una din aceste însemnări, făcute în decembrie 1850, pe cînd se afla la Hières (Franţa) scrie: *„Cu toate aceste temeiuri de descurajare —* (el se găsea bolnav şi prigonit după înfrîngerea revoluţiei, trădată de burghezia laşă, n.n.) *— sufletu-mi te slăveşte încă, înzeită libertate, şi deşi oamenii singiuirilor au învelit cu maramă neagră dulcea faţa ta, crede că va veni ziua fericită, ziua izbîndirii, cînd omenirea întreagă se va scula spre a sfîşia acest văl şi duşmanii tăi se vor împietri de revederea soarelui tău de lumină; atunci nu va mai fi nici un om rob, nici naţie roabă, nici un stăpîn pe altul,ci domnirea dreptăţii şi frăţiei“*

Această dorinţă a lui avea să se împlinească mai tîrziu, în zilele noastre, odată cu eliberarea ţării noastre şi a altora de către glorioasele armate sovietice. Abia acum avea să se împlinească acea previziune a marelui Bălcescu, cuprinsă într-o scrisoare din 4 martie 1850, adresată lui Al. G. Golescu-Albu: *„Poate pînă vom vedea naţia noastră recăpătîndu-şi toate drepturile, va trece chiar un secol“*.

Astăzi, la împlinirea a 105 ani de la moartea marelui nostru înaintaş, poporul îşi îndreaptă cu pioşenie şi mîndrie gîndul către marele luptător, cinstindu-i memoria şi faptele aşa cum se cuvine.

(Ilustraţii: Muzeul Militar Central)

O pagină din LUPTA PARTIDULUI

Se împlinesc, la 10 noiembrie, 17 ani de cînd, în urma unui cutremur, zidurile grele de piatră ale Doftanei, se prăbușeau peste cei aproape trei sute de deținuți.

Năruirea acestui odios lăcaș de tortură, după o existență de aproape o jumătate de secol, a devenit în ochii și conștiința comuniștilor din țara noastră, simbolul prevestitor al apropiatei prăbușiri a întregului sistem social care a zidit-o și a destinat-o să încătușeze lupta poporului pentru libertate.

Ridicată, pe locul unor vechi ocne de lîngă Telega, 1894-1896, după modelul unei închisori din Belgia, Doftana devine, în scurt timp, una din cumplitele închisori ale regimului burghez de asuprire. Cele aproape 400 celule sînt umplute, an de an, cu cei care au cerut pămînt în 1907, cu soldații care și-au ridicat glasul împotriva războiului imperialist din 1914-1918 precum și cu participanții la greva din 1920.

Începînd din anul 1921, Doftana devine principala închisoare „politică" a vechii Romînii, în care burghezia încearcă să izoleze pe conducătorii clasei muncitoare de mase. Încercările lor sînt sortite eșecului căci comuniștii transformă închisoarea într-o înaltă școală a luptei revoluționare. Aici, în ciuda condițiilor extrem de grele și a regimului de teroare, se întărește unitatea de luptă a comuniștilor, călindu-se luptători hotărîți și încercați pentru cauza poporului muncitor.

Dar această activitate este curmată brusc în noaptea de 9 spre 10 noiembrie 1940. Șubrezite de vreme și de cutremurul ce avusese loc cu trei săptămîni mai înainte, zidurile închisorii cedează, prăvălindu-se peste cei întemnițați.

Cu ani de zile înaintea consumării acestei tragedii, nenumărate cereri și memorii, cerînd evacuarea închisorii care amenința să se dărîme, punînd viața deținuților în pericol, sînt adresate guvernului. Dar ignorate, ele rămîn fără răspuns. Cinismul claselor conducătoare își arată adevărata față atunci cînd, în urma cutremurului din 22 octombrie 1940, comisia trimisă de Antonescu declară în ciuda tuturor dovezilor care pledau împotriva trăiniciei construcției că „Închisoarea mai rezistă încă zece ani de zile fără să se prăbușească".

Prăbușirea Doftanei nu a fost decît un asasinat în mare, premeditat de regimul burghezo-moșieresc împotriva luptătorilor antifasciști și a conducătorilor clasei muncitoare. Intervenția hotărîtă a echipelor de salvare organizate de tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej și Emil Bodnăraș, imediat după producerea catastrofei, salvează viața multora dintre deținuți. Cu toate eforturile depuse, la adunarea din ziua de 10 noiembrie mulți comuniști n-au mai răspuns la apel. Printre ei se afla neînfricatul ceferist Ilie Pintilie, membru al C. C. al P. C. R., Andrei Prot, Ianos Herbac, Gheorghe Paloș și alți fii iubiți ai clasei muncitoare. 14 sicrie, purtate de tovarășii lor de luptă, au luat calea cimitirului de la „Trei pruni". Erau ultimele victime ale Doftanei.

Vestea asasinării neînfricaților luptători pentru cauza celor ce muncesc stîrnește indignarea întregului popor care jură ca ideile pentru care au luptat și și-au dat viața aceștia să-l călăuzească în lupta pentru eliberarea țării de sub fascism și asuprire.

Îndrumat și condus de Partidul Comunist din Romînia, poporul muncitor reușește, după încă patru ani de jertfe aduse pe altarul libertății, să scuture jugul fasciștilor și exploatatorilor. Jertfele nenumăraților fii ai clasei muncitoare n-au fost zadarnice, ele au adus eliberarea poporului pentru a cărui fericire au luptat.

K. E.

Scrisoare adresată C.C al P.C.R.

DE CONFERINȚA DE PARTID DE LA DOFTANA (1938)

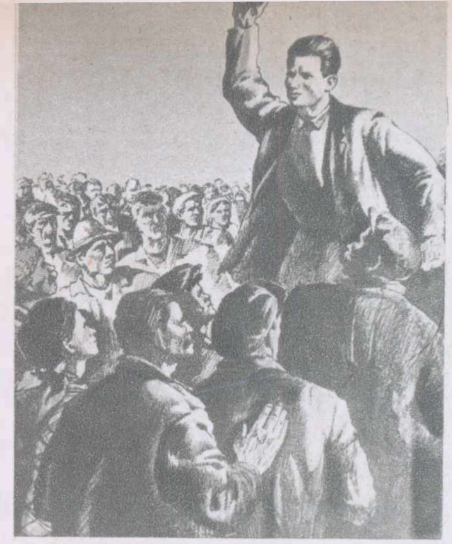
„Reuniți în conferința de partid a celei mai mari celule a P.C.R. vă trimitem vouă, conducătorilor luptei de dezrobire a proletariatului și popoarelor din Romînia...căldurosul nostru salut revoluționar...

Tactica voastră... de unire a tuturor forțelor antifasciste democratice pentru bararea drumului fascismului și războiului, dovedită cu ocazia ultimelor alegeri, ne arată nouă obiectivul principal de luptă către care trebuie să ne îndreptăm în calitate de soldați devotați ai P. C. R. și conducători ai maselor asuprite din Romînia.

Atenția și grija voastră tovărășească față de noi, popularizarea conducătorilor noștri închiși, care grație vouă au ajuns astăzi cunoscuți și iubiți de milioane de exploatați din țară și străinătate, ne dau nouă tăria și curajul de a persista în lupta noastră dîrză, în ciuda tuturor șicanelor și a regimului de asasinare din închisoare.

Vă asigurăm, iubiți tovarăși, că vom ști să ne facem întreaga datorie față de P. C. R. și clasa muncitoare din Romînia în lupta pentru zdrobirea dictaturii, pentru pace, pîine, pămînt și libertate".

ÎN NUMELE COM. DE P. AL. CELULEI
P. C. R. DIN ÎNCHISOAREA . . . .

mierla lui Ilie Pintilie

de Veronica PORUMBACU

Cărunt tot ploua cu cenușă
prin gratii, pe zid, prin tavan.
S-a tras iar zăvorul la ușă?
Ilie cîntă la geam.

Zvîcnește la cîntec Doftana.
Afară mai moare o zi...
„Ne sîngeră țara ca rana
și noi, toți zidiții de vii!

Se suie răscoala. Vuiește
ca apa umflată-n viitori.
Tovarăși din temnițî, nădejde,
s-or sparge zăvoarele-n zori!"

Cărunt tot ploua cu cenușă
prin gratii, pe zid, prin tavan.
Ce pasăre fără cătușe
e sus la Ilie în geam?

De aripi îl prinde el dorul,
nădejdea, cu ură cu tot.
Prin gratii o mierlă-și ia zborul
și paznicii s-o prindă nu pot.

. . . .

Cîți ani au trecut peste lume!
— Tu, mierlă, de ce te întorci?
Pe dealuri doar vîntul stăpîn e,
suind mai înalt ca din orgi.

Nu-i piatră pe piatră-n Doftana.
— Zi, mierlă, tu cui îi cînți azi?
Cutremure-au frînt într-o toamnă
stîncosul Doftanei grumaz.

— De ce-ți mlădii glasul a jale?
Unde-i Ilie întrebi?
Sub pietre-a-nchis ochii, și-n vale
vîntul îi umblă prin ierbi.

— Cu dorul lui smuls din zăbrele
pe unde ai tot rătăcit?
— Cîntecul lui printre ele
ca muguri s-a spart, înmiit.

Pe deal, un alt cîntec răsare...
— Tu, mierlă, să-nalți bucurii!
Roșu, un steag pe-nchisoare,
flîlfie-n zori de zi!

UZINEI
Sufletul tînăr al

de Dumitru ŞOMUZ

Nu ştiu de ce îmi închipuiam că Petre Manea, preşedintele comitetului A.V.S.A.P. al uzinei, trebuie să fie un om înalt, voinic cu tîmplele argintate de ani. Poate acest lucru s-a întîmplat, pentru că aflasem că organizaţia în fruntea căreia munceşte, se numără printre cele fruntaşe din oraş, sau pentru că mă gîndeam la importanţa şi mărimea uzinei, una din cele mai mari din ţară, producătoare de tractoare ce se exportă tocmai în India şi Egipt.

Cînd l-am cunoscut însă, toate presupunerile mele s-au spulberat. Petre Manea mi s-a înfăţişat ca un om nici înalt, nici voinic şi nici cu tîmplele argintate ci pur şi simplu ca un tînăr de statură mijlocie, care mai păstrează încă urmele vieţii de ostaş, pe care a părăsit-o mi se pare, acum un an sau doi. Şi, să mărturisesc sincer, nu mi-a părut rău de loc că am cunoscut un altfel de om, altfel de cum îl visasem eu. Nu mi-a părut rău pentru că cel cu care am cutreierat organizaţia, vreme de cîteva zile, e un entuziast, care a reuşit să facă ca întreaga activitate A.V.S.A.P. din uzină să poarte în cea mai mare parte amprenta personalităţii sale.

Încă de la început de cînd a prins a-mi depăna povestea organizaţiei, a bucuriilor şi a greutăţilor sale, nu m-am putut abţine să nu-l întreb:

— Eşti încă tînăr. Îmi închipui că poate cel mai tînăr din comitet...

Manea a schiţat un zîmbet ca şi cum mi-ar fi spus că se aştepta la întrebarea asta, şi mi-a răspuns:

— Da de unde! Întreg comitetul, cu excepţia a doi membri, e format numai din băieţi tineri. Unii sînt chiar mai puţin vîrstnici decît mine. Eu cred că tocmai acest fapt contribuie din plin la realizările pe care organizaţia noastră le-a obţinut.

Într-adevăr, preşedintele comitetului are dreptate. Am avut ocazia după aceea, să cunosc pe mai mulţi membri ai comitetului şi să stăm de vorbă cu numeroşi membri ai diferitelor organizaţii de secţii. Toţi pe care i-am cunoscut sînt tineri, utemişti sau încă neutemişti, băieţi entuziaşti şi dornici să întărească cît mai mult organizaţia lor. Dar nu întotdeauna a fost aşa.

Tînărul inginer Lucian Sanda, care este vicepreşedinte al comitetului A.V.S.A.P., mi-a explicat în cîteva cuvinte, cum a fost la început. Înainte de asta, aş vrea să spun însă că în ziua cînd l-am cunoscut, vicepreşedintele era tare necăjit. Nu ştiu ce se întîmplase pe linie de producţie sau în problema cercurilor de specialitate, că primele clipe, s-a uitat la mine şi la carnetul meu de note atît de puţin prietenos, încît credeam că nu voi reuşi să-i cîştig încrederea.

— Totul nu e aşa de simplu cum crezi dumneata, sau aşa cum se scrie cîteodată în articolele de gazetă — mi-a spus el. E puţin mai greu şi mai complicat.

— Sînt de acord, i-am replicat, totuşi pînă la urmă...

— Ei vezi? Asta-i pînă la urmă trebuie să reuşeşti. Munca cu oamenii e grea dar, în ultimă instanţă, plină de satisfacţii. Eu ştiu lucrul acesta pentru că în timpul facultăţii am activat pe linie de U.T.M. Aici în uzină, de cînd am primit sarcina să fiu vicepreşedinte, a trebuit să pun serios umărul. Şi l-am pus, dar nu numai eu, ci şi Manea şi Cîrpaliu şi Manu şi toţi ceilalţi băieţi din comitet. Uzina noastră e cunoscută în toată ţara şi departe peste hotare. În ultima vreme, cred că ai citit şi în gazete, s-au realizat economii echivalente cu preţul de cost a 130 de tractoare. Sînt fapte demne de laudă. Îţi dai seama că nici pe linie de asociaţie nu putem rămîne mai prejos. Noi ţinem la prestigiul uzinei.

Din ursuz şi supărat, cum părea la început, tînărul inginer devenise entuziast şi dispus să-mi furnizeze cît mai multe amănunte. L-am întrerupt ca să-l fac să-mi spună exact ceea ce voiam eu.

— Spuneaţi că la început...

— Da, la început, mă întrerupse la rîndul său, lucrurile nu mergeau prea bine. Manea se zbătea, noi, ceilalţi, de asemenea, dar degeaba. Asta pînă cînd ne-a venit în ajutor partidul şi pînă cînd U.T.M.-ul a început să ne sprijine efectiv. Şi ştiţi la ce rezultat am ajuns? Din întreg tineretul uzinei, aproape 80—85% este înscris în asociaţie şi activează intens. Uite, numai anul trecut au funcţionat în uzină patru cercuri de auto, trei cercuri de tractorişti, un cerc de telefonişti-centralişti, unul de radiotelegrafie, ca să nu mai vorbim de celelalte activităţi la care s-a înscris şi a urmat un mare număr de tineri. În anul de învăţămînt care a început, situaţia este şi mai bună

—Ştiţi ce m-ar mai interesa? — l-am întrerupt pentru a doua oară pe tînărul vicepreşedinte: prin ce se materializează în mod concret ajutorul U.T.M.-ului, în problema mobilizării tineretului la munca de asociaţie?

— Despre acest lucru, zise schiţînd un zîmbet inginerul Sanda (de altfel primul lui zîmbet, după supărarea de la început), cred că ţi-ar putea spune amănunte mult mai interesante, tovarăşul Manea. Şi pentru că aşa stau lucrurile, te rog să mă scuzi, eu plec. Mai am încă o serie de chestiuni de rezolvat.

După ce a plecat inginerul, preşedintele comitetului mi-a explicat, pe scurt, problema ce mă interesa. În primul rînd, pentru o mai bună legătură cu U.T.M.-ul, Petre Manea a fost ales şi membru al comitetului organizaţiei de tineret din uzină. În această calitate a lui, are posibilitatea să ridice întotdeauna în comitet şi în organizaţie problema participării tineretului la munca de asociaţie, să ceară sprijin şi să-l capete. În mod practic, în fiecare sîmbătă, atunci cînd secretarii organizaţiilor utemiste de secţii vin la sediu comitetului U.T.M. pentru a primi noi sarcini, Petre Manea se găseşte acolo şi, de fiecare dată, el îi informează, le cere părerea şi el trasează sarcini în vederea susţinerii activităţii asociaţiei. Acum a devenit o obişnuinţă ca organizaţiile de tineret din secţii să analizeze periodic activitatea utemiştilor pe linie de A.V.S.A.P.

... După mai multe zile, mi-am luat rămas bun de la tinerii constructori de tractoare, de la organizaţia lor, de la comitet, de la toţi cei pe care i-am cunoscut. Mergînd spre casă, Petre Manea, nu ştiu de ce, nu-mi mai părea tot aşa ca la început. Îmi părea parcă mai înalt şi voinic, înconjurat de prestanţă şi respect. Mai tîrziu, mi-am dat seama că acest lucru s-a întîmplat pentru că în fiinţa lui am văzut pulsînd însuşi entuziasmul şi sufletul tînăr al uzinei de tractoare „Ernst Thälmann" din Oraşul Stalin.

ÎN NUMELE PĂCII
şi al prieteniei

...Acest cîntec tineretul va cînta,
Acest cîntec glorios va triumfa...

Cine nu cunoaşte astăzi aceste cuvinte? Cărui tînăr cinstit de pe oricare meridian pămîntesc nu i-au devenit ele apropiate şi scumpe? Care inimă aparţinînd tinerei generaţii n-a simţit vibraţia lor, plină de o nesfîrşită dorinţă de viaţă şi de un înalt optimism în victoria omeniei şi a păcii?

Într-adevăr, aceste înălţătoare versuri purtate de aripile cîntului, au cuprins pămîntul. Ele au devenit simbolul solidarităţii, al luptei tuturor băieţilor şi fetelor din lume, pentru viitorul şi dragostea lor.

Dar pentru că dragostea, fericirea, viitorul trebuie cucerite şi apărate prin luptă împotriva forţelor obscure ale istoriei, slovele acestui imn amintesc întotdeauna tineretului de organizaţiile lui democratice care-l unesc sub faldurile aceluiaşi steag: steagul păcii şi al prieteniei.

În luna noiembrie a fiecărui an, tinerii se adună pretutindeni pe pămînt şi cîntînd, prăznuiesc numele a două mari sărbători: Ziua Mondială a Tineretului şi Săptămîna Internaţională a Studenţilor.

Ziua Mondială a Tineretului — 10 noiembrie — este legată de data la care acum 12 ani tineri din 63 de ţări ale lumii, mulţi din ei mai purtînd încă hainele pline de colbul tranşeelor şi feţele supte de durerile războiului, s-au adunat la Londra şi au pus bazele Federaţiei Mondiale a Tineretului Democrat. Totodată, Ziua Mondială a Tineretului constituie şi începutul Săptămînii Internaţionale a Studenţilor, care se încheie la 17 noiembrie — zi ce aminteşte de data la care fasciştii au împuşcat un grup de neînfricaţi studenţi cehi ce s-au ridicat în 1939 împotriva samavolniciilor şi a închiderii de către hitlerişti a Universităţii din Praga.

In numele idealurilor sfinte pentru care a fost creată, Federaţia Mondială a Tineretului Democrat, precum şi toate organizaţiile afiliate la ea, au ridicat sus şi au păstrat cu sfinţenie, de la crearea lor şi pînă astăzi, steagul luptei pentru pacea şi fericirea tinerei generaţii. Sub faldurile acestui steag păşesc la loc de frunte şi tinerii muncitori, studenţi, ţărani, elevi, funcţionari romîni. Ei se dezvoltă astăzi sub soarele dătător de viaţă al puterii populare care-i ocroteşte de grija zilei de mîine, care le deschide în faţă perspectiva îndeplinirii celor mai îndrăzneţe visuri. Dar tocmai pentru că viaţa şi fericirea lor de astăzi au fost cîştigate prin luptă şi jertfe, ei sînt mai hotărîţi şi mai activi luptători pentru ţelurile înscrise în programul Federaţiei Mondiale a Tineretului Democrat.

Anul acesta, ca în fiecare an, cu aceeaşi credinţă şi consecvenţă, tineretul patriei noastre se va aduna între 10 şi 17 noiembrie şi, prăznuind cele două sărbători scumpe inimii sale, va face să se ridice către cele patru zări cuvintele:

...Acest cîntec tineretul va cînta,
Acest cîntec glorios va triumfa...

drumul unui soldat

Articol trimis din U.R.S.S. pentru revista noastră

Pe întinsurile nemărginite ale stepei Tavria, ca un puhoi de lavă, se revărsa la atac cavaleria roșie. Depășind călăreții, un automobil blindat, purtînd numele de „Bolșevic", se năpusti asupra unităților lui Vranghel.

Stînd strîns lipit de crenel, Piotr Vasilievski, un tînăr soldat roșu de vreo 24 de ani, conducea automobilul.

Dușmanul deschise un puternic foc de artilerie. Autoblindatul fu învăluit în fumul negru al exploziei... Un freamăt de îngrijorare străbătu printre cavaleriști: Nu cumva s-a sfîrșit cu acest minunat autoblindat, cu echipajul lui neînfricat?

Dar ostașii s-au temut degeaba. Ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat, autoblindatul roșu reapăru din norul negru și își continuă goana.

— Înainte! — răsună deasupra stepei strigătul de luptă al miilor de cavaleriști. O pădure de săbii se ridică deasupra puhoiului nimicitor. Și, în iureș năvalnic, cai și călăreți se prăvăliră asupra dușmanului...

★

Și iată că au trecut 40 de ani, de cînd s-a înălțat steagul roșu al lui Octombrie care a trecut victorios peste stepe și munți, prin toate colțurile țării. Dar amintirea acestor glorioase zile nu va pieri niciodată.

... Cu colonelul — inginer Piotr Ignatievici Vasilievski am făcut cunoștință la Muzeul Revoluției, unde se adunaseră mulți, din cei care luaseră parte activă la revoluție și la războiul civil.

— Doriți să scrieți despre mine? — întrebă Piotr Ignatievici. Merită oare? Ca mine sînt mii...

Într-adevăr sînt mii aceia care au mers la luptă pentru puterea sovietelor, oameni ale căror fapte eroice contopite într-un tot, constituie măreața epopee a poporului. În istoria fiecărei dintre aceste vieți, se reflectă, ca într-o picătură de apă, puternicul soare al lui Octombrie Roșu.

Anii copilăriei lui Piotr Vasilievski s-au scurs în bogata și însorita Crimee. Dar fiul lăcătușului, ca și alți băieți din cartierul muncitoresc Corabelnaia din Sevastopol, nu cunoștea numai lumina mîngîietoare a soarelui. Acesta (soarele) încingea cazanele, iar de pe pereții interiori, copiii angajați la muncă trebuiau să înlăture piatra de calcar, timp de 10 ore pe zi, pentru 35 de copeici. Supraveghetorul mergea de jur-împrejur, ascultînd cu atenție dacă la vreun cazan se întrerupeau, măcar pentru un minut, loviturile. Pedeapsa? — 15 copeici amendă. De multe ori, pentru o astfel de muncă de ocnaș, copiii nu mai primeau nici un ban.

În spatele stăpînilor ședeau jandarmii. Ei adulmecau mereu în jurul lor și la fiecare început de săptămînă, lunea, pleca din gară un vagon de arestați. Rar se întîmpla la Corabelnaia ca un muncitor să depășească vîrsta de 20 de ani, fără a fi deportat pentru „tulburări". Jandarmii l-au înșfăcat și pe fratele mai mare al lui Piotr Vasilievski strungarul Ignatii. N-ar fi scăpat de deportare nici Piotr, care lucra ca lăcătuș în port, dar a venit războiul și totul a luat o altă întorsătură. În armată, Vasilievski a terminat școala de armurieri și, în ianuarie 1917, a fost repartizat în regimentul I de mitraliori, care se afla la Oranienbaum, lîngă Petrograd.

În regiment se aflau numeroși muncitori, care țineau legătura cu cei din Petrograd. Și, fiecare zi aducea noi vești: s-au răsculat cei de la Putilovsk, greva a devenit generală, peste tot mitinguri...

În sfîrșit, ca un fulger, s-a răspîndit mult așteptata veste: pe străzi au început luptele!

Respingînd pe ofițerii îngroziți, bolșevicii au organizat un regiment și împreună cu toate mitralierele s-au deplasat la Petrograd. Acolo, soldații împreună cu muncitorii au acționat asupra polițiștilor care se ascundeau prin poduri și împroșcau poporul cu plumbi.

Prigonirea bolșevicilor ca „spioni germani" a mărit revolta. Cînd a sosit vestea că a fost arestat redactorul gazetei bolșevice „Okopnaia Pravda" (Adevărul Tranșeei), gazetă dragă soldaților, mitraliorii l-au eliberat cu forța. Printre cei care au fost aruncați la închisoare pentru această faptă, se afla și Vasilievski.

În închisoare, Vasilievski a cunoscut pe Anatolii Jelezniacov, matroz din Kronstadt, revoluționar înzestrat cu mult curaj. Jelezniacov nu tînjea după gratii, ci prevestea tuturor o grabnică eliberare. Și, într-adevăr, sub presiunea maselor de mitraliori, ei au fost eliberați.

Întorcîndu-se la regiment în ajunul neuitatelor zile ale lui iulie, Vasilievski împreună cu tovarășii săi au găsit acolo o adevărată furtună de pasiuni. Mitraliorii erau gata să răstoarne, fără întîrziere, guvernul provizoriu. Ei nu înțelegeau că țara nu este încă pregătită pentru aceasta. Cu multă greutate au reușit bolșevicii să împiedice regimentul de la o răscoală prematură. La 3 iulie, soldații s-au limitat numai la o demonstrație.

Contrarevoluția nu le-a iertat acest lucru. Au început arestări în masă. Scăpînd de arest, Vasilievski a trecut la Kronstadt unde a fost încadrat într-un batalion de geniști.

În istorica zi de 25 octombrie 1917, la chemarea Comitetului Militar Revoluționar, a sosit la Kronstadt un batalion de marș format din matrozii din Marea Baltică, printre care se afla și Vasilievski. Direct de pe chei, unde se opriseră vasele detașamentului, tînărul soldat a mers cu pușca în mîini în întîmpinarea gloanțelor vrăjmașe, luînd parte la asaltul vechii lumi.

Valul revoluționar se rostogolea înainte fără a putea fi oprit.

S-au dezlănțuit luptele și la Moscova. Lenin a hotărît să trimită în ajutorul moscoviților cei mai buni luptători din Petrograd. Astfel a pornit spre Moscova primul detașament de marș format din matrozi și din gărzi roșii, în frunte cu Jelezniacov și cu marinarul Hovrin.

Pe drum, detașamentul a capturat un tren blindat al forțelor lui Kerenski. Trenul și armamentul erau captură de război de la austrieci.

— Să numim un armurier, el se va descurca, — au hotărît matrozii. Și astfel, Vasilievski a devenit comandantul platformei din fața a trenului blindat, precum și a unui tun și șase mitraliere. Așa și-a început Piotr calea lungă și glorioasă în cadrul forțelor blindate sovietice.

Dușmanii revoluției își concentraseră unitățile pe Don, în

jurul generalului Caledin. Soldații roșii primiră veste, că șase eșaloane cu unități de-ale lui Caledin se deplasează, în lungul Donului, cu direcția spre Belgorod. Trenul blindat porni în grabă spre sud, înaintea detașamentelor de marș, pentru a tăia calea dușmanului! La Belgorod, roșii aflară că eșaloanele sînt aproape, la stația Tomorovca.

— Înainte, băieți! — a spus vajnicul Jelezniacov. Au apărut eșaloanele. Albii au refuzat să predea armele.

— Foc! — a comandat Vasilievski. Apoi, a răsunat înfundat tunul trenului blindat, iar locomotiva primului eșalon a zburat în aer.

Au sosit apoi, la timp, matrozii din Marea Baltică, muncitorii din gărzile roșii ale Harcovului și matrozii din Marea Neagră. Eșaloanele albilor nu au mai putut trece mai departe...

După înfrîngerea lui Caledin, care s-a împușcat, trenul blindat, care-și consumase toată rezerva de muniții, a plecat la Petrograd pentru aprovizionare.

Petrograd în primăvara anului 1918... Unități germane și gărzile albe ocupau Finlanda. Vasele flotei baltice se strecurau printre ghețurile din Helsingfors. Dar rămăsese pe loc puternica flotă a lui Ino, care, dintr-un punct de sprijin, se transformase acum într-o armă îndreptată spre inima Petrogradului răsculat.

Piotr Vasilievski, cu o grupă de geniști, aruncă însă în aer cazematele flotei, exact în ajunul sosirii albilor.

În acele zile, comitetul raional bolșevic al gloriosului Vîborg a înmînat lui Vasilievski carnetul de partid...

Începu formarea Armatei Roșii. Se creau unitățile ei de autoblindate.

— Cunoști tehnica? Ia în primire un autoblindat! — i s-a spus lui Vasilievski.

Și comandantul unei astfel de mașini de luptă și-a purtat cu succes echipajul pe drumurile războiului civil. S-a luptat cu social revoluționarii rebeli, lîngă Volga, în vara fierbinte a anului 1918, s-a bătut cu Iudenici, lîngă Petrograd, în 1919.

În 1919, albii au reușit să se apropie din nou de Petrograd. În ajutorul Armatei Roșii s-au ridicat muncitorii din oraș.

Lupte crîncene se desfășurau zi și noapte. Ostașii echipajelor autoblindatelor nu se mulțumeau numai să lupte, în momentele de răgaz ei mergeau prin regimente, unde explicau ostașilor roșii tehnica folosirii blindatelor și cum se poate lupta împotriva lor. Acest fel de „agitație", cum spunea Vasilievski, a dat bune rezultate; dacă înainte mulți exagerau puterea blindatelor, despre care se zvoneau lucruri absurde, în curînd ostașii roșii au învățat perfect să le distrugă cu foc de artilerie și grenade.

Au apărut în unitățile roșii blindate și chiar tancuri proprii: cinci mașini blindate, reparate de muncitorii de la uzina Putilov, mergeau acum pe șenile. De la o luptă la alta creștea succesul și astfel unitățile sovietice au respins forțele lui Iudenici departe de Petrograd, distrugîndu-le definitiv.

A sosit și anul 1920. Printre luptătorii care se îndreptau spre sud era și detașamentul blindat, care purta numele revoluționarului francez Jean Jaurez. În acest detașament se afla și autoblindatul „Bolșevic", condus de Piotr Vasilievski.

În stepele Tavriei nordice... autoblindatele și-au dovedit principalele lor calități — viteza și manevra!

Unitățile lui Vranghel, care erau dotate cu puternice autoblindate englezești, disprețuiau la început mașinile roșiilor care erau vechi, uzate în luptă. Dar minunatul curaj și îndrăzneala ostașilor Armatei Roșii au silit repede pe albi să se teamă de forțele blindate sovietice.

Armata a II-a de cavalerie se apropia de Orehovo...

Acolo erau cantonați „drozdovii" — formații ale ofițerilor albi de elită. Dar cum puteau fi ele atrase într-o luptă deschisă, de cîmp?

Comandantul armatei a II-a, Oca Ivanovici Gordovicov, își mîngîie faimoasele sale mustăți, care nu erau mai mici decît ale lui Budionîi și strînse viclean din ochi.

— Există un plan...

De acest plan luară cunoștință doar cîțiva, printre care și comandantul Vasilievski.

Intorcîndu-se la detașament, el dădu un ordin scurt:

— Pregătiți-vă de luptă!

A doua zi, dis-de-dimineață, în întîmpinarea dușmanului a ieșit numai o singură sotnie a roșiilor. Albii erau nedumeriți. Ce se petrece oare? Nu cumva înverșunații bolșevici se pregătesc să se predea?

Ca un răspuns la asemenea gînduri, luptătorii roșii și-au smuls săbiile din teci și tăișurile lor au fîlfîit în soare. Albii au acceptat provocarea năpustindu-se cu întregul lor efectiv de ofițeri de cavalerie, asupra sotniei.

Oamenii lui Vranghel erau din ce în ce mai aproape. Li se putea vedea acum chiar fețele crispate de ură. Dintr-un moment într-altul ei erau gata să încercuiască grupul cavaleriștilor roșii și să-i nimicească... Dar... din spatele cavaleriștilor, apărură, sub conducerea lui Vasilievski, trei autoblindate, care deschiseră foc, în același timp, cu toate cele șase mitraliere.

Mulți albi au căzut. Ei erau însă mult mai numeroși și astfel au reușit să încercuiască atît pe cavaleriști cît și autoblindatele roșii. S-a încins atunci o luptă sîngeroasă. Mitraliorii secerau fără încetare pe oamenii lui Vranghel, iar cei ce conduceau autoblindatele îi striveau sub roți. Astfel, a fost înfrînt un dușman puternic și foarte periculos.

Au urmat apoi alte și alte lupte, pînă cînd ultimul om al lui Vranghel a fost izgonit de pe pămîntul sovietic.

... Au trecut anii de război. Partidul a trimis pe P.I. Vasilievski să studieze. El a absolvit Institutul tehnologic și Academia Militară și a muncit mult pentru consolidarea Forțelor Armate Sovietice.

Cînd, din nou, a răsunat semnalul de luptă, Piotr Ignatievici a străbătut tot drumul de la Moscova la Berlin în calitate de loctiitor al comandantului trupelor de tancuri ale armatei sovietice.

După Marele Război pentru Apărarea Patriei, Piotr Ignatievici a predat cursuri la Academia Militară și abia de curînd a trecut în rezervă. Dar, comunistul Piotr Ignatievici, inginer-colonel de gardă în rezervă, cavaler al Ordinului Lenin, posesor a trei ordine „Steagul Roșu" și al altor ordine și medalii, rănit în războiul civil ca și în Războiul pentru Apărarea Patriei, nu a părăsit activitatea obștească. Împreună cu alți veterani ai revoluției, el ajută acum la întocmirea istoriei marelui Octombrie.

... Stăteam de vorbă cu P.I. Vasilievski într-una din sălile Muzeului Revoluției, în care era instalat unul din autoblindatele care luaseră parte la glorioasele campanii ale cavaleriștilor. Către el se îndrepta un grup de soldați — tineri, sănătoși și puternici, avînd prinse pe bluzele ostășești insigne strălucitoare de fruntași la pregătire și sportivi de categorie.

— Este plăcut să privești la tineretul nostru, mi-a spus Piotr Ignatievici. Este îmbucurător să știți că stindardul de luptă al vechilor luptători ai revoluției se află, ca și mai înainte, în mîini de nădejde.

N. PALANT

Concurentul Vieru Nicolae, clasat pe locul I, la clasa peste 250 cmc, trece cu succes, unul din cele mai grele obstacole : coborîrea unei pante cu o înclinare de peste 50°

A DOUA EDIȚIE A CAMPIONATULUI A.V.S.A.P. de

MOTOCROS

Cu toate că majoritatea alergătorilor s-au prezentat la start cu motociclete proprii, neprevăzute cu modificările necesare pentru a ține pasul cu concurenții ce dispuneau de mașini speciale pentru asemenea probe, totuși întrecerile s-au desfășurat la un nivel ridicat, scoțînd la iveală alergători bine antrenați, cu o bună condiție fizică, capabili să apere culorile asociației noastre în cadrul marilor întreceri prilejuite de campionatul republican de motocros 1957.

Participarea unui număr mic de femei (numai 8) a constituit însă un aspect negativ al acestor întreceri. Aceasta datorită faptului că regiunile nu au antrenat, în suficientă măsură, un număr mai mare de femei care să practice acest sport, din rîndurile cărora să poată selecționa elemente corespunzătoare care să le reprezinte în faza finală, pe asociație.

Buna pregătire a participanților și a mașinilor, nivelul ridicat și puterea de luptă pe care au dovedit-o atît concurenții cît și concurentele la acest motocros, au constituit factorii esențiali care au contribuit la desfășurarea cu succes a acestei întreceri.

CLASAMENTUL INDIVIDUAL

clasa pînă la 150 cmc

1. Tarpai Eugen reg. Oradea — 1 h 18' 27"
2. Carabăț Anton reg. Galați — 1 h 19' 55"
3. Cucu Vasile reg. Ploești — 1 h 19' 57"

clasa pînă la 250 cmc

1. Schneider Alfred Oraș Buc. — 1 h 18' 02"
2. Pantea Ion reg. Oradea — 1 h 20' 53"
3. Bălan Andrei reg. Craiova — —

clasa peste 250 cmc

1. Vieru Nicolae Oraș Buc. — 1 h 02' 52"
2. Wilcon Otto reg. Timișoara — 1 h 04' 28"
3. Păteașcu Gh. reg. Hunedoara — 1 h 7' 52"

FETE

Pînă la 150 cmc

1. Tughin Sanda Oraș Buc. — 0 h 59' 58"
2. Comuna Silvia reg. C-ța — 1 h 5' 12"
3. Sumoleanu Georgeta Ploești — —

IJ 350 cmc

1. Galfi Elisabeta reg. Huned. — 1 h 00' 18"
2. Gherasim Elena reg. Buc. — 1 h 2' 47"
3. Ispan Paraschiv reg. Cluj — 1 h 06' 02"

Clasament pe echipe

1.	București oraș	14 puncte
2.	Galați	29 „
3.	Ploești	30 „
4.	Oradea	31 „
5.	Timișoara	34 „

Restul echipelor s-au clasat în ordinea următoare: Regiunea București, Cluj, Bacău, Suceava.

Echipele regiunilor Baia Mare, Constanța, Craiova, Hunedoara, Iași, Pitești, R.A.M., Stalin, avînd cîte doi echipieri care au abandonat au fost eliminate din concurs.

Cît de pasionante sînt disputele oferite de o cursă motociclistă ne-o poate împărtăși oricare dintre numeroșii spectatori care, în ciuda timpului nefavorabil din dimineața zilei de 2 octombrie, au urmărit cu un deosebit interes întrecerile celei de-a doua ediții a campionatului A.V.S.A.P. de motocros, desfășurat în cinstea Zilei Forțelor Armate ale R.P.R.

— Mă ocup cu motociclismul de mulți ani — ne mărturisește tovarășul Didescu G. — dar de mult nu am asistat la astfel de întreceri care, prin spectaculozitatea lor, mi-au ținut atenția încordată de la desfășurarea primei probe și pînă la închiderea concursului.

Disputate pe un circuit de cinci kilometri (totalizînd 50 km pentru bărbați și 30 km pentru femei), în terenul variat și foarte accidentat din Dudești-Cioplea, întrecerile au reunit la start peste 60 de campioni regionali A.V.S.A.P., bărbați și femei, sosiți din toate colțurile țării. Desfășurarea probelor prevăzute în concurs au oferit într-adevăr momente de o deosebită spectaculozitate, datorită luptelor îndîrjite în care s-au angajat majoritatea concurenților pentru cucerirea unui loc cît mai bun.

— Pînă în ultimul moment, am crezut că voi cuceri primul loc — ne spune gălățeanul Carabăț — dar dîrzenia cu care a luptat Tarpai, a făcut ca acesta să mă întreacă pe ultimii kilometri.

În luptă pentru un loc cît mai bun în clasament, concurenții se angajează, unul după altul, pe pantă...

Trecerea printr-un teren mocirlos a cerut concurenților pricepere și îndemînare în conducerea mașinilor

TRĂGĂTORII NOȘTRI AU OBȚINUT REZULTATE VALOROASE

Trăgătoarea Seimeanu Elena

ÎN REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Între 19 și 22 septembrie a avut loc în localitatea Weringerode, din R.D. Germană, un concurs prietenesc de tir între asociațiile patriotice surori din Germania Democrată, Ungaria și Rominia (G. S. T., M. H. S. și A.V.S.A.P.). La acest concurs, asociația noastră a prezentat o echipă de trăgători formați exclusiv în cadrul echipelor și cluburilor de tir ale A.V.S.A.P.

Trăgătorii noștri care au fost la primul lor concurs internațional, au avut de înfruntat pe lingă un lot de trăgători deosebit de valoroși și cu o serioasă experiență a concursurilor, și condiții tehnice grele datorită poligonului complet diferit de poligoanele noastre. Totuși, dind dovadă de multă putere de luptă, trăgătorii ce au apărat culorile A.V.S.A.P. au obținut cîteva victorii de prestigiu, ceea ce constituie o garanție că, în viitor, perfecționindu-și măiestria tragerilor precise, ei vor reuși să obțină performanțe și mai bune.

La probă armă liberă, calibru redus, 120 focuri, poziția culcat, trăgătoarea Seimeanu Elena s-a clasat pe primul loc cu 397 puncte.

La proba 3 × 20 focuri, femei, echipa A.V.S.A.P. (Dumitrescu Rodica, Seimeanu Elena, Corneanu M., Herendi A. și Rotaru A.) a ocupat locul II cu 2680 puncte, imediat după echipa G.S.T. care a totalizat 2831.

Si la pistol viteză, s-au obținut rezultate valoroase. Pistolarul Tibacu Silviu, totalizînd 570 puncte și 60 siluete, s-a clasat pe primul loc, urmat de Cărpineanu Ioan cu 563/60. Echipa A.V.S.A.P. (Tibacu Silviu, Cărpineanu I., Săvulescu G. și Botnărescu T.), realizînd 2169 puncte și 238 siluete, a cucerit primul loc.

La celelalte probe (armă liberă calibru redus, pistol precizie etc.), echipa noastră obținînd rezultatele sub posibilitățile trăgătorilor, reușește totuși să cîștige, în clasamentul general, locul II, la egalitate de puncte (9) cu trăgătorii M.H.S. Locul I a fost cucerit de echipa G.S.T. care a totalizat 6 puncte.

Pe lingă experiența căpătată cu ocazia participării la primul lor concurs internațional, trăgătorii noștri au avut posibilitatea să cunoască viața nouă pe care și-o făurește poporul Germaniei Democrate, avîntul în munca și minunatele lui realizări. Ei au vizitat întreprinderi și șantiere, locuri și monumente istorice, care le-au vorbit de trecut, importante realizări care vorbesc de viitorul luminos și fericit ce-și făuresc oamenii muncii din R.D.G.

Înapoiați în țară, trăgătorii care au reprezentat culorile asociației noastre peste hotare, s-au angajat să muncească cu și mai multă hotărîre, pentru ridicarea neîncetată a măiestriei lor, pentru gloria sportivă a asociației și a scumpei noastre patrii.

Ing. Marinescu CRISTIAN
Laureat al Premiului de Stat
Trăgător al lotului de tir A.V.S.A.P.

ÎN „CUPA A.V.S.A.P."

De curînd, frumoasa bază sportivă de la Tunari a fost din nou martora unor întreceri viu disputate, prilejuite de concursul de tir interasociații, dotat cu „Cupa A.V.S.A.P." și organizat în cinstea celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Numărul mare de trăgători (peste 200), cît și valoarea ridicată a concurenților pe care i-a reunit întrecerea, a dat naștere unei lupte strînse pentru cîștigarea cupei. Timpul favorabil și buna organizare a concursului au creat condiții optime pentru obținerea unor rezultate valoroase.

O performanță excepțională a fost înregistrată, în cadrul acestui concurs, de maestrul emerit al sportului Iosif Sîrbu, care, în cadrul probei armă liberă calibru redus 3 × 40 focuri, a reușit să obțină 1180 puncte, rezultat superior cu patru puncte recordului mondial stabilit cu doi ani în urmă, pe același poligon, de danezul Olle Jensen.

Naghy Mihai, clasat pe locul II la armă calibru mare

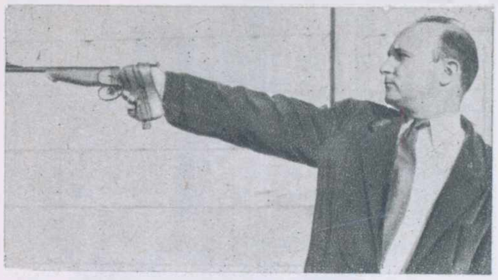
Rezultate deosebite au fost obținute și de echipa asociației noastre. Dovedind o bună pregătire, reprezentanții A.V.S.A.P. au reușit să cîștige atît proba de tir după efort, cît și proba pistol precizie, întrecînd trăgători cu experiență și rodați în numeroase concursuri republicane și internaționale, cum sînt cei de la Dinamo, C.C.A. și Progresul.

Foarte strînsă a fost întrecerea și în celelalte probe în cadrul cărora trăgătorii formați în asociație luptînd de la egal la egal cu trăgătorii rutinați, au reușit totuși să se impună.

— Reprezentanții A.V.S.A.P. sînt foarte buni. Ei au înregistrat o creștere vădită, de la un concurs la altul, dîndu-ne mult de lucru în această competiție — ne mărturisește antrenorul de tir al echipei Dinamo, Ioanid Grigore.

Și în adevăr, străduințele trăgătorilor Harea E., Tibacu S., Cărpineanu I., Botnărescu T., Șerbănescu Gh., Săvulescu Geo, Herșcovici H., Seimeanu Elena, Budai A., Dumitrescu Rodica și alții, nu au fost zadarnice.

Concursul care a întrunit la ștand pe cei mai buni trăgători ai țării, a constituit pentru tinerii trăgători formați în rîndurile A.V.S.A.P.-ului o serioasă experiență și un bun prilej de verificare a pregătirii și posibilităților lor, în vederea campionatelor republicane de tir pe echipe, din acest an.

Pistolarul Harea Eugen a cucerit locul II

CLASAMENT

ARMĂ SPORT 3 × 20 FOCURI:

Bărbați:		
1) Panțuru Valeriu,	Dinamo	549 p.
2) Șandor Peter	"	544 p.
3) Ionescu Nicolae	A.V.S.A.P.	535 p.
Femei:		
1) Oargă Eugenia	Dinamo	529 p.
2) Stăncescu Georgeta	A.V.S.A.P.	492 p.
3) Bart Eugenia	"	490 p.
Echipe:		
1) Dinamo		2.673 p.
2) A.V.S.A.P. (1)		2.595 p.
3) A.V.S.A.P. (2)		2.450 p.

ARMĂ LIBERĂ 3 × 40 FOCURI:

Bărbați:		
1) Sîrbu Iosif	C.C.A.	1.180 p. nou record R.P.R.
2) Herșcovici H.	A.V.S.A.P.	1.167 p.
3) Antonescu C.	Fl. Roșie	1.161 p.
Femei:		
1) Grozea Rodica	Fl. Roșie	1.129 p.
2) Goldemberg Yvone	Dinamo	1.126 p.
3) Sotri Ioana	Progresul	1.121 p.
Echipe:		
1) Dinamo		5.672 p.
2) A.V.S.A.P. (1)		5.595 p.
3) C.C.A.		5.582 p.

ARMĂ CALIBRU MARE: 3 × 20 FOCURI:

Individual:		
1) Panțuru Valeriu	Dinamo	509 p.
2) Naghy Mihai	A.V.S.A.P.	489 p.
3) Suciu Ion	Dinamo	480 p.
Echipe:		
1) Dinamo		2.368 p.
2) A.V.S.A.P. (1)		2.104 p.
3) C.C.A.		1.645 p.

PISTOL VITEZĂ 60 FOCURI:

Individual:		
1) Mocuță Petre	Dinamo	583/60 p.
2) Dochiliță Marin	C.C.A.	582/60 p.
3) Deack Zoltan	Progresul	581/60 p.
Echipe:		
1) Dinamo		2.275/240 p.
2) A.V.S.A.P. (1)		2.231/239 p.
3) C.C.A.		2.219/238 p.

PISTOL PRECIZIE 60 FOCURI:

Individual:		
1) Pieptea Iulius	Progresul	544 p.
2) Harea Eugen	A.V.S.A.P.	533 p.
3) Dochiliță Marin	C.C.A.	530 p.
Echipe:		
1) A.V.S.A.P. (1)		2.586 p.
2) Dinamo		2.585 p.
3) C.C.A.		2.572 p.

PISTOL CALIBRU MARE:

Individual:		
1) Maghyar Gavrilă	Dinamo	562 p.
2) Mocuță Petre	Dinamo	559 p.
3) Klauss A.	Dinamo	545 p.
Echipe:		
1) Dinamo		2.205 p.
2) C.C.A.		2.102 p.
3) A.V.S.A.P. (1)		2.039 p.

PROBA DE TIR DUPĂ EFORT:

1) A.V.S.A.P. (1)	624 p.
2) Dinamo	572 p.
3) Energia	536 p.

CLASAMENTUL GENERAL:

1) Dinamo	9 p.
2) A.V.S.A.P. (1)	13 p.
3) C.C.A.	25 p.
4) Progresul	32 p.
5) Energia	35 p.
6) Voința	38 p.
7) Fl. Roșie	38 p.
8) A.V.S.A.P. (2)	39 p.
9) Asoc. Studențești	41 p

LA MONUMENTUL LUI

CRIŞAN

de Mihai IONESCU

Minunată este priveliştea ce se oferă, la tot pasul, călătorului ce poposeşte pe plaiurile Zarandului.

Ne aflam la marginea dinspre apus a satului Crişan, la poalele înălţimilor Teuşului şi a Buciumului.

Este greu să redăm în cuvinte, tot ce am simţit atunci, în faţa tabloului ce se oferea privirilor, în lumina blîndă a soarelui de toamnă...

Cotim, acum, pe şoseaua ce leagă satul acesta de munte de comuna Ribiţa, cînd, deodată, ne apare în faţa ochilor o poiană străjuită jur-împrejur de goruni înalţi. La intrarea în poiană, se află un monument. Pe soclul de piatră, înalt de trei metri, este aşezat bustul unui bărbat, sculptat în bronz. Are fruntea înaltă, ochi pătrunzători, bărbie energică şi plete ondulate care coboară către umeri. Este Gheorghe-Crişan, iobagul din Cărpiniş, cel de-al treilea conducător al răsculaţilor din 1784, comandant al ţărănimii din Zarand.

Flori numeroase, flori adunate în buchete, în coroniţe sau jerbe înconjoară, din toate părţile, soclul de piatră.

Au muncit cu multă rîvnă membrii organizaţiei A.V.S.A.P. din sat, utemiştii şi elevii şcolii de 4 ani, pentru ca monumentul să aibă un aspect sărbătoresc. Ei şi-au manifestat prin aceasta dragostea, respectul şi recunoştinţa nemărginită faţă de consăteanul care, cu 173 de ani în urmă, a ridicat la luptă dreaptă iobagii împilaţi din ţinutul Zarandului, împotriva boierilor asupritori şi jăcmaşi.

La numai cîţiva paşi de monumentul inundat de flori, aceleaşi mîini harnice au construit o scenă în aer liber, încăpătoare, frumos pavoazată, pe care a fost aşezată o masă acoperită cu o scoarţă lucrată în motive naţionale şi numeroase scaune.

În aer, fîlfîie fanioane tricolore şi roşii, aşezate pe sîrme încrucişate de-a lungul şi de-a latul poieniţei, ca un acoperiş care flutură în razele jucăuşe ale soarelui.

Către orele patru, în poiana Crişanului se adunaseră, în acea după-amiază de duminică cînd paşii ne purtaseră spre acest colţ al Zarandului, peste 400 de oameni, dintre care mulţi vizitatori veniţi din comuna Ribiţa, din satul Curechi, din Brad, şi din alte aşezări de munte, risipite dincolo de crestele Rătundei şi ale Zeuşului.

În prezenţa secretarului raional de partid şi al celui de U.T.M., a preşedintelui C. O. regional Hunedoara, adunarea este deschisă de preşedintele comitetului raional A.V.S.A.P. Brad, care arată că membrii asociaţiei din satul Crişan, împreună cu utemiştii au organizat această adunare pentru a slăvi aducerea aminte a unuia din conducătorii răscoalelor ţărăneşti din 1784, Gheorghe Crişan, care s-a născut şi a trăit în acest sat.

Despre viaţa şi lupta lui Crişan, vorbeşte tovarăşul Costin Vasile, profesor la Şcoala Medie din oraşul Brad. Cuvintele lui răsună răspicat, în grai ardelenesc. El îşi începe povestirea vorbind despre situaţia grea a iobagilor din Transilvania veacului al XVIII-lea, cărora „li se storcea şi măduva din oase".

Sutele de ascultători urmăresc cu interes cele povestite de profesorul Costin, cu toate că multe din cele spuse s-au transmis prin viu grai, din tată în fiu, urmaşilor.

...„Lucrau iobagii stăpînului cu toată familia, ei într-o parte, iar muierile torceau necontenit şi e de mirare că mai aveau cămaşe în spate sau o bucată de pîine în gură".

Din cînd în cînd, cîte o femeie îşi şterge, cu colţul basmalei, ochii umeziţi. Şi profesorul Costin continuă povestirea.

„Aşa a pornit ţărănimea iobagă pe calea răscoalelor. Mînia şi ura dreaptă a iobagilor s-a dezlănţuit puternic, mai ales în 1784, cînd întreg Zarandul era în plină răscoală. În fruntea răsculaţilor se găseau Horia, Cloşca şi Crişan.

Dar nu era posibil ca aceste răscoale să schimbe starea de lucruri din acea vreme. Armata imperială înăbuşi răscoala, iar nobilii victorioşi dezlănţuiră o sîngeroasă represiune împotriva ţăranilor. Horia şi Cloşca au fost prinşi şi executaţi prin tragerea pe roată. Ştiind că va fi condamnat la moarte, Crişan s-a spînzurat cu nojiţele de la opinci, în închisoarea de la Alba-Iulia".

Scăpătînd după crestele Rătundei, soarele îşi trimite un ultim buchet de raze, care îmbrăţişează Monumentul lui Crişan făcîndu-l mai strălucitor. Cu mîndrie, privesc oamenii din satul care-i poartă astăzi numele, pe acela care, iubind mai presus de orice poporul împilat şi nutrind o nobilă ură împotriva boierilor hrăpăreţi, s-a jertfit pentru eliberarea de sub jugul tiraniei.

„Jertfa lui Horia, Cloşca şi a lui Gheorghe Crişan nu a fost zadarnică. Visul de libertate a fost continuat de atîtea generaţii şi sub steagul partidului, şi-a găsit împlinire în zilele noastre" termină cuvîntarea profesorul Costin.

În întreaga poiană izbucnesc aplauze. Ele exprimă nu numai mulţumiri aduse vorbitorului, ci, în acelaşi timp, mărturia respectului şi recunoştinţei faţă de acei care s-au jertfit pentru binele poporului.

Festivitatea se încheie cu un bogat program artistic la care şi-a dat contribuţia brigada artistică a cooperativei „Moţul" din Baia de Criş şi elevii şcolii elementare din acest sat.

În poiana Crişanului se lasă înserarea. În acordurile melodioase încep să se lege hore şi jocuri ardeleneşti, care se continuă, apoi, în sala căminului cultural.

Manifestaţia organizată la Monumentul lui Gheorghe Crişan, prin grija comitetului raional A.V.S.A.P. şi preţioasa contribuţie a organizaţiei din satul Crişan, care şi-a luat sarcina de a îngriji acest monument, mărturie a eroismului şi spiritului de jertfă al poporului nostru în lupta pentru dreptate şi libertate, constituie o minunată pildă de patriotism.

O expoziţie

De curînd, comitetul organizatoric A.V.S.A.P. al oraşului Cluj a organizat o expoziţie în legătură cu activitatea asociaţiei, care s-a bucurat de mult succes.

Acest lucru a dovedit încă o dată că, alături de celelalte forme şi mijloace de agitaţie şi propagandă, expoziţiile, bine organizate, cu o tematică judicios aleasă şi îngrijit exemplificată, pot să constituie un mijloc eficace de popularizare a asociaţiei, a scopurilor ei profund patriotice şi a diferitelor ei ramuri de activitate.

Nu sînt puţine cazuri cînd, după ce au vizitat o expoziţie A.V.S.A.P. numeroşi bărbaţi şi femei, în special tineretul, se interesează îndeaproape cum pot deveni şi ei aviatori, paraşutişti, planorişti, marinari, radiofonişti etc.

Expoziţia a fost găzduită la Palatul Culturii. Organizatorii au mai primit sprijin şi din partea comitetului de Cruce Roşie şi a altor organizaţii şi instituţii din oraş.

Desfăşurată pe un spaţiu destul de restrîns, expoziţia a reuşit totuşi să prezinte activitatea asociaţiei în forme interesante şi atractive.

Colectivul care a lucrat la amenajarea expoziţiei — sub directa îndrumare a tovarăşului Decsei Arpad, preşedintele comitetului orăşenesc, a muncit cu multă tragere de inimă pentru organizarea fiecărui stand în parte, dovedind că dacă se depune puţin efort şi interes, se pot realiza lucruri frumoase, fără cheltuieli mari.

Expoziţia a fost organizată pe sectoare de activitate.

Ceea ce a reuşit să reţină, în mod deosebit, atenţia vizitatorilor, au fost diversele aparate şi machete expuse, dintre care multe în stare de funcţionare. Astfel, au fost expuse arme de tir, unele din ele secţionate, aparate de ochire, alături de macheta unui poligon de tir, materiale de topografie, de auto: piesele unui motor secţionat şi colorat şi aspecte din tehnica auto modernă.

Un sector care a atras, de la început, un mare număr de vizitatori, a fost cel de transmisiuni. Aici erau expuse diferite aparate şi sisteme de transmisiuni prin telefon, telegraf şi radio. Dar ceea ce a constituit punctul de atracţie, al acestui sector a fost staţia de emisie şi recepţie YO5KAI. Numeroşi vizitatori care au

REUȘITĂ

asistat la legăturile făcute cu cele mai îndepărtate colțuri ale lumii și-au exprimat dorința de a pătrunde și ei în tainele radiofoniei.

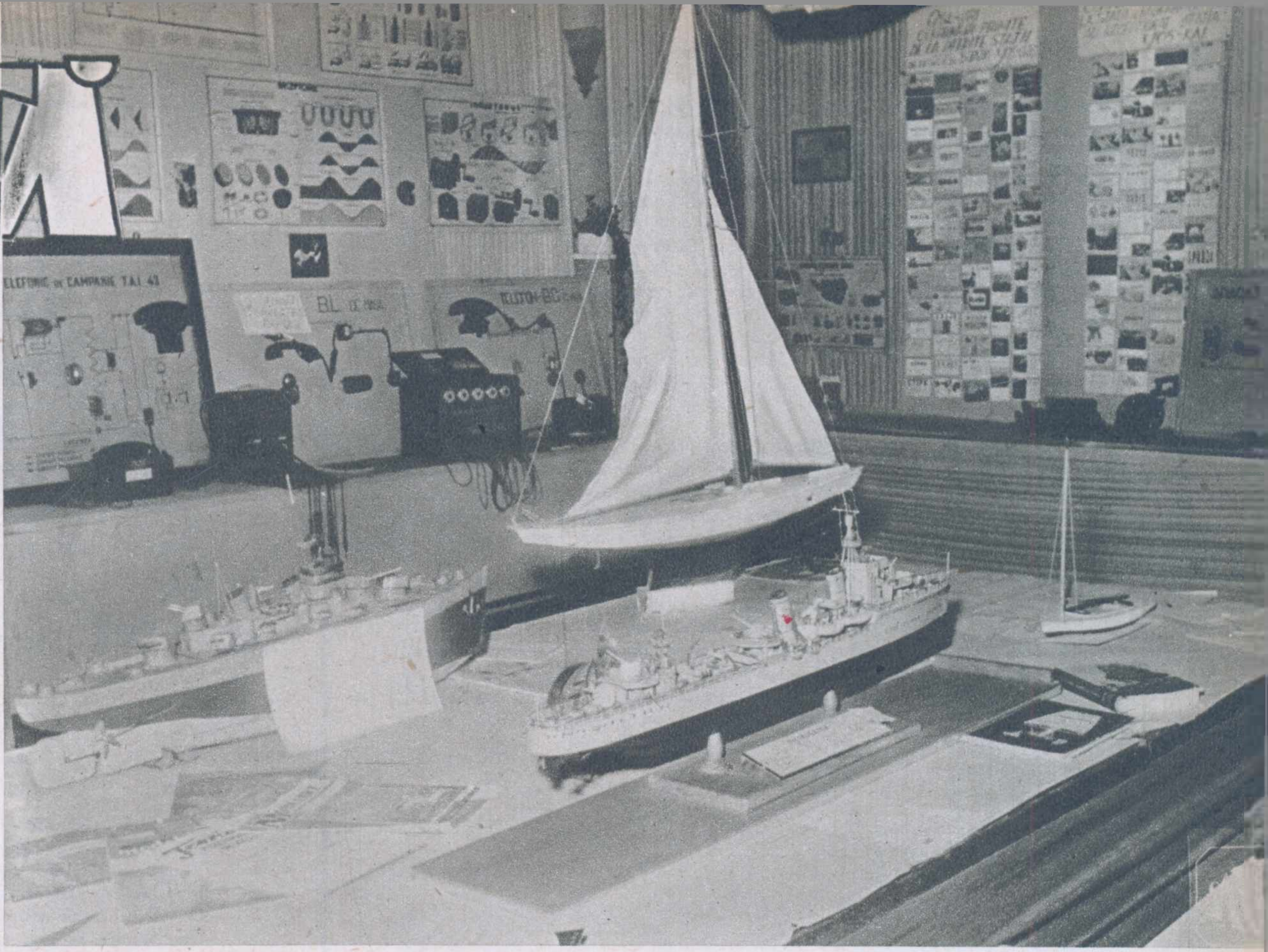
De mult interes s-a bucurat și sectorul de aviație. Aici erau expuse machete de avioane și aeromodele de toate tipurile, precum și un planor de faza I-a.

Presa și stația de radioficare locală, precum și afișele editate în acest scop au făcut o largă popularizare acestei expoziții, lucru care a făcut ca ea să fie vizitată de un mare număr de cetățeni.

Acest succes a determinat comitetul regional A.V.S.A.P. — Cluj să recomande și altor raioane din regiune să organizeze astfel de expoziții.

La Turda, la Dej și în alte orașe se vor deschide, în curînd expoziții asemănătoare care vor contribui, fără îndoială, la creșterea rîndurilor asociației, la intensificarea activității ei.

I. HOABĂN

CRONICA ACTIVITĂȚII MARINĂREȘTI

Ultimele două luni au fost marcate de numeroase activități marinărești, care au avut darul să încheie prin întreceri dîrze și hotărîtoare, sezonul de sporturi marinărești 1957.

La aceste întreceri au luat parte și numeroși sportivi pregătiți în cluburile noastre nautice reușind să dovedească temeinica lor pregătire în cadrul asociației.

Dintre întrecerile și manifestările nautice de la sfîrșitul acestui an, ne vom referi la cele mai importante pentru sportivii A.V.S.A.P. și anume: campionatele republicane de yachting și tentativele de stabilire a primelor recorduri republicane în sportul motonautic.

Participarea numeroasă a membrilor cluburilor nautice (10 echipe, din totalul de 24, la campionatul de star; 17 echipaje, din totalul de 52, la snipe; 4 echipaje, din totalul de 19, la yolă olimpică), a marcat linia ascendentă, de afirmare, a sportivilor instruiți în A.V.S.A.P., iar rezultatele obținute au însemnat o confirmare a valorii lor.

Dintre rezultatele mai importante, trebuie subliniată comportarea excepțională a echipajului Manu P.+ Romașan P., care a ocupat locul II la „star" și locul III la „snipe", cît și a lui Horoveanu Al. care la „yolă olimpică", a ocupat locul I devenind astfel a doua oară consecutiv, campion republican de vele. Remarcabile sînt de asemenea rezultatele obținute la „star" de echipajele conduse de Georgescu I. și Pedestru I., care au ocupat respectiv locurile 5 și 7, performanța „snipeiștilor", care au intrat în număr de 5 în finala de 12 echipaje; locul 6 ocupat de Gîlmeanu Șt. și locul 10 ocupat de Andruța Maria la „yolă olimpică".

★

Încununarea activității pe anul 1957 a sportivilor motonautici a constituit-o tentativele de stabilire de recorduri republicane. Cei mai buni sportivi motonautici A.V.S.A.P. au înscris astfel în „cartea

de aur" a acestui sport, nou în țara noastră, primele file, pe care au fost încrustate cifrele valoroase ale primelor recorduri, rod al unei munci intense a sportivilor în pregătirea motoarelor, ambarcațiunilor și al multor ore de antrenament pe apă.

Recordul stabilit pe 1 km de tînărul Dandescu A. la clasa 350 cmc, categoria sport, cu 74,074 km/oră, este numai la 14 km/oră de recordul mondial; și acest record poate fi depășit chiar în acest an. La clasa 350 cmc, categoria curse, recordul stabilit pe 1 km de Cristescu Gh. la 72,427 km/oră, pe o barcă cu redan, a fost depășit după numai o oră de Petrovici I. pe o barcă „tip 3 puncte", cu peste 10 km/oră, ajungînd astfel la 82,853 km/oră. Și acest record are perspectiva de a fi doborît, încă în acest an, pentru a fi adus cît mai aproape de cel mai bun rezultat obținut în lume în această clasă și categorie.

★

Important este ca acest sfîrșit de activitate al unui an de muncă rodnică și rezultatele frumoase obținute să nu aibă darul să liniștească pe sportivii marinari din A.V.S.A.P. și nici pe instructorii lor. Dimpotrivă, aceste rezultate să constituie un nou imbold în muncă pentru obținerea unor performanțe și mai valoroase. Astfel, veliștii trebuie să-și desăvîrșească pregătirea în ideea unor ieșiri aplicative de mai lungă durată, pe mare și pe Dunăre și, împreună cu sportivii motonautici, să obțină rezultate mai bune în întreținerea materialului și pregătirea lui pentru antrenamente și întreceri.

Pentru aceasta, activitatea în noul an de pregătire marinărească, trebuie să înceapă cu seriozitate și hotărîre încă din iarnă, perioadă în care va trebui să se pună accentul pe cunoașterea și pregătirea materialului, pe cursurile de însușirea tehnicii și pe antrenamentele de condiție fizică în sală și în aer liber.

V. P.

Leul și mașina

de Ion RUȘ

Fuse leul avansat, se pare,
Pe schemă într-un post destul de mare.
Și ca să-și simtă funcția deplină
Primise-n folosință o mașină,
De care, spre știința celor mici,
Se folosea în scopuri de servici.
... Se instala în perne, fără grabă,
Pornind în regiune după treabă,
Sau o lua încet iavaș, iavaș.
După diverse sarcini, prin oraș.
Și ajunsese leul, cîte-oleacă,
Un pas fără mașină să nu facă.
Și cînd îl căutai cu vreo pricină,
Ți-o rezolva, din mers, tot din mașină.
Ce mai, așa de mult se-obișnuise
De parcă tot cu ea călătorise.
Dar, nu știu, într-o zi cum s-a făcut,
Că leul și mașina-au dispărut...
Iar subalternii lui l-au căutat
Zadarnic, fără nici un rezultat.
Făcîndu-și zeci și zeci de ipoteze
Cercau misterul ca să-l lumineze:
— Probabil a avut un accident!
— Eu cred că e în pană de curent!
— O fi rămas în drum fără benzină!
— Sau poate cauciucul e de vină!
... Și-n timp ce ziua se lăsa spre noapte.
Se-ntretăiau în aer multe șoapte:
— S-a dus!
— Păcat de leu!...
— ... Și de mașină!
Cînd deodată-o voce în surdină
Aduse-o veste bună, în sfîrșit:
— Nu e pierdut, prieteni, l-am găsit!
Și-a povestit încet, de-a fir-a-păr,
Cum l-a-ntîlnit pe leu, în adevăr.
Era-n mașină sus, zburînd ca vîntul,
De duduia și cerul și pămîntul.
. . . .
Uitasem despre leu un amănunt,
Nesemnificativ, ba chiar mărunt:
Fiind un vînător pasionat.
Plecase cu mașina... la vînat.
. . . .
Socot că nu-i nevoie de morală!
Și chiar de-o să mă credeți cîrcotaș
Vă spun că la Craiova, Cluj și Iași
Povestea mea-i... problemă actuală.

(După corespondențele tovarășilor
HARNAGEA G. și POPA M.)

Pe marginea unor ALEGERI

De curînd au avut loc în Germania occidentală alegeri parlamentare. Ele au opus principalele partide politice burgheze din Germania occidentală — partidul creştin democrat al lui Adenauer şi partidul social democrat, partid de opoziţie. Rezultatul alegerilor, după cum se ştie, au dus la reprezentarea în parlamentul de la Bonn a partidului lui Adenauer care a obţinut cel mai mare număr de voturi (50,18%) şi realegerea lui Adenauer drept cancelar federal pe încă o perioadă de patru ani.

Desigur că aceasta nu constituie un rezultat surprinzător. Realegerea lui Adenauer şi voturile întrunite de partidul său trebuie examinate însă în raport cu o serie întreagă de condiţii specifice situaţiei din Germania occidentală, ca şi în legătură cu condiţiile în care s-a desfăşurat campania electorală.

Partidul lui Adenauer a avut un uriaş sprijin din partea capitalului străin şi al marilor monopoluri vest-germane. Fonduri de milioane au fost răspîndite pentru a asigura realegerea lui Adenauer, pentru a pune în slujba partidului creştin democrat un vast aparat de propagandă menit să intimideze alegătorii, să exercite presiunile cele mai brutale, asupra lor. În presa vest-germană au apărut numeroase ştiri şi declaraţii din care a reieşit faptul că marile monopoluri vest-germane, autorii de fapt ai politicii dusă de Adenauer, au făcut tot posibilul pentru a obţine realegerea lui drept cancelar al Germaniei occidentale, în scopul de a asigura continuitatea politicii ostile intereselor poporului german, politică care aduce mari beneficii capitalului monopolist. Preşedintele uniunii industriaşilor vest-germani, Fritz Berg, a declarat fără nici un fel de echivoc: „Am sprijinit din primul moment politica lui Adenauer. Noi o sprijinim şi acum prin toate mijloacele, fără a precupeţi nici un efort, nici un ban". Uniunea industriaşilor vest-germani este urmaşa faimoasei uniuni a industriei germane din timpul Reichului hitlerist. Funcţionarii acestei organizaţii sînt aceiaşi din timpul fascismului, iar în ce priveşte pe deţinătorii posturilor de conducere, aceştia se întîlnesc, în mod sistematic, cu reprezentanţii marilor monopoluri vest-germane, ca de pildă, reprezentanţii firmei Manesmann şi magnatul industriei germane, Alfred Krup. Această puternică uniune a marilor monopoluri îşi impune punctul său de vedere în toate problemele politice şi economice importante ale Republicii Federale Germane. Un raport al acestei uniuni menţiona printre altele: „Uniunea industriaşilor vest-germani constată cu satisfacţie că îşi îndeplinesc cu succes menirea de a transmite punctul ei de vedere în toate problemele politice şi economice guvernului şi parlamentului. De asemenea, uniunea constată că punctul ei de vedere este adoptat în toate chestiunile importante de organele în cauză". Fondurile alocate de uniunea industriaşilor vest-germani, partidului de guvernămînt din Germania occidentală, împreună cu sprijinul pe care capitalul monopolist american l-a acordat lui Adenauer au constituit un factor determinant în realegerea lui.

Trebuie arătat totodată faptul că alegerile din Germania occidentală s-au desfăşurat în condiţiile unor mari încălcări ale drepturilor democratice.

Cu mult înainte de alegeri, după ce a fost interzis partidul comunist, împotriva patrioţilor din Germania, împotriva tuturor acelor care militau pentru rezolvarea democratică a problemei germane a fost dezlănţuită o teroare sălbatică. Mii de oameni au fost aruncaţi în închisoare, tribunalele din Germania nu mai pridideau cu condamnările. Astfel, s-a căutat împiedicarea prezentării în faţa urnelor a acelor elemente care se pronunţau cu consecvenţă pentru o altă Germanie decît cea plănuită de Adenauer.

În timpul alegerilor ca în „vremurile bune", cete de huligani se postau în faţa localurilor de vot pentru a intimida populaţia. Ziarele vest-germane au citat numeroase cazuri de încălcări ale regulilor electorale în marile oraşe ca Hamburg, Frankfurt, Bonn etc.

Un ziarist englez care se afla la Bonn în timpul alegerilor, Sefton Delmer, redactorul şef al ziarului „Daily Express" — scria: „Dacă călătoreai prin Republica federală în timpul campaniei electorale, aveai impresia că te afli în Germania epocii hitleriste. Milioanele pe care Adenauer le-a primit din partea industriei, i-au permis să amăgească ţara cu promisiunile sale. Alegerile vest-germane, scria el, nu au fost nici libere şi nici democratice. Organizarea unor astfel de alegeri în întreaga Germanie ar fi un lucru primejdios şi riscant pentru Europa".

Aceasta nu a fost o părere izolată. Numeroşi corespondenţi din toate ţările au subliniat lipsa caracterului democratic al alegerilor care au avut loc în Germania occidentală. Nu numai în străinătate, dar şi în Germania occidentală opinia publică a condamnat modul antidemocratic în care au fost organizate alegerile.

Este deosebit de interesantă şi opinia chiar a unui ziar vest-german „Suddeutsche Zeitung": „Alegerile vest-germane, scria ziarul, au provocat o impresie penibilă în străinătate. În Republica federală s-au petrecut fapte care amintesc de evenimentele din 1933 şi din anii următori. Numai că, de data, aceasta, totul s-a petrecut într-un mod rafinat. Sub masca democraţiei, sumele care au fost alocate depăşesc cu mult pe acelea de care a dispus, la timpul său, Göbbels".

Realegerea lui Adenauer trebuie examinată şi din punctul de vedere al compoziţiei opoziţiei.

Principalul partid de opoziţie — partidul social-democrat — nu a prezentat un program clar, nu a demonstrat alegătorilor voinţa sa de a obţine victoria în alegeri. Liderii social-democraţi nu au vrut să-şi asume răspunderea şi să traducă în viaţă unele din propriile puncte de program prezentate anterior ca, de pildă, retragerea Germaniei din N.A.T.O. şi renunţarea la serviciul militar obligatoriu. Ori, se ştie că aceasta este esenţialul, de aceasta depinde însuşi viitorul Germaniei. Numeroşi cetăţeni vest-germani nu şi-au mai dat votul lor social-democraţilor, întrucît nu vedeau (pe bună dreptate), nici un fel de deosebire substanţială între programul lor şi programul lui Adenauer. Prin această politică de duplicitate, liderii social-democraţi au netezit practic victoria lui Adenauer, şi au dat contribuţia lor la aceasta.

Care va fi viitorul Germaniei în lumina rezultatelor alegerilor parlamentare care au avut loc? Aceasta este o întrebare care preocupă masele largi ale opiniei publice, nu numai din Germania occidentală, dar şi din întreaga lume.

Continuarea, şi pe viitor, a aceleiaşi politici de permanente ameninţări la adresa păcii şi securităţii europene şi punerea principalului accent pe militarizarea Germaniei occidentale şi pe realizarea planurilor revanşarzilor, vor pune în cumpănă nu numai destinele poporului german, dar şi cauza păcii în întreaga Europă.

Nu trebuie omis însă faptul că, aproape 10 milioane de germani au votat împotriva acestei politici falimentare. De asemenea, nu trebuie omis că opinia publică din toată Europa se pronunţă în favoarea reglementării problemelor privind Germania şi securitatea în Europa pe o bază realistă. De aceea, politica nu mai este astăzi la cheremul forţelor revanşarde. În cursul alegerilor s-a vădit tendinţa unirii tuturor adversarilor remilitarizării Germaniei, într-o puternică mişcare populară în lupta împotriva înarmării şi a militarismului, pentru pace, democraţie şi progres social.

În faţa Germaniei occidentale există calea orientării realiste, a promovării unei politici externe de tratative şi înţelegere cu statele. Orice altă politică nu poate aduce decît faliment promotorilor ei. Forţele păcii sînt astăzi suficient de puternice pentru a impune respect oricui nu este dispus să ţină seamă de voinţa de pace a imensei majorităţi a omenirii.

S. VERONA

Un partid şi o platformă — program...

Pe file de calendar

LA 1 NOIEMBRIE 1887 — APARE ZIARUL „MUNCITORUL"

Odată cu creşterea numerică a proletariatului industrial, a conştiinţei sale de clasă, odată cu organizarea sa în asociaţii de luptă, publicaţiile, ziarele muncitoreşti, deşi erau interzise, reapăreau cu noi titluri însă cu acelaşi program.

După un an de la elaborarea programului de luptă al muncitorimii, de către C. D. Gherea, a apărut la 1 noiembrie 1887, ziarul „Muncitorul", organ al partidei muncitorilor. În articolul redacţional, intitulat „Programul nostru", este înfăţişată situaţia grea a muncitorilor şi ţăranilor, care „sufăr toate apăsările, pentru dînşii nu-i nici o lege, nici dreptate". Schimbarea

acestei stări de lucruri este posibilă numai prin trecerea întreprinderilor sub conducerea muncitorilor şi împărţirea pămîntului ţăranilor.

„Muncitorii de pămînt (de la ţară şi din oraşe), precum şi muncitorii din alte bresle — se arăta în articolul redacţional — nu pot căpăta împlinirea cererilor de mai sus fără a fi ei stăpîni în ţară".

În articolul „Meseriaşul Romîn" se demasca activitatea ziarului meseriaşilor care încerca să propovăduiască buna înţelegere între patroni şi muncitori. Ori, arăta „Muncitorul" „e lucru lămurit că interesele muncitorilor sînt cu totul potrivnice cu ale maiştrilor, fabricanţilor şi ale stăpînilor şi deci nu poate cineva să apere şi pe unii şi pe alţii".

Din paginile ziarului răzbate spiritul solidarităţii de clasă a muncitorilor. Astfel, la rubrica „Din ţară", anunţînd greva muncitorilor cizmari din Bucureşti, se subliniază că „una din armele cele mai însemnate ale muncitorilor în lupta lor împotriva stăpînilor e greva, de aceea e datoria tuturor muncitorilor din ţară şi mai presus a celor ce fac parte din partida muncitorilor ca şi societatea „Înfrăţirea" (de ajutor reciproc — n.n.)" să-i sprijine.

Minciuna şi teroarea burgheziei şi moşierimii sînt demascate în foiletonul „Pentru patrie" şi în notele publicate sub titlul „Călcări de Lege".

Avînd o apariţie mai îndelungată, pînă în decembrie 1888, ziarul „Muncitorul" a descris cruzimile săvîrşite de burghezie şi moşierime împotriva ţăranilor răsculaţi în primăvara anului 1888, a militat pentru luminarea muncitorilor şi organizarea lor în cercuri, pentru sprijinirea mişcării greviste.

LA 5 NOIEMBRIE 1872 — A APĂRUT PRIMUL NUMĂR AL ZIARULUI „LUCRĂTORUL ROMÎN"

În statutele „Asociaţiei generale a lucrătorilor din Romînia" publicate acum 85 de ani, se arăta necesitatea apariţiei unui ziar care „să reprezinte interesele lucrătorilor". Astfel, la 5 noiembrie 1872, a apărut, ca oficios al acestei asociaţii, primul număr din „Lucrătorul Romîn", avînd pe pagina întîi drept motto: „Coloanele acestui ziar sînt deschise tuturor lucrătorilor". În cuvîntul către cititori, intitulat „Prospect", se arăta scopul urmărit de jurnal: „Lucrătorul Romîn" va milita prin coloanele sale pentru unirea muncitorilor şi organizarea lor la luptă „contra a tot ce e rău şi vătămător lucrătorilor", pentru strîngerea legăturilor între ei şi apărarea pe toate căile a intereselor lor.

Interesant este felul cum răspunde ziarul la întrebarea pe care şi-o pune în prospect, cu privire la activitatea politică.

„Face-vom sau nu politică? Da şi nu!". Acesta este răspunsul. Comentîndu-l, redacţia arătat că în paginile ziarului nu se va face politică venală, împinsă de pasiuni josnice şi oarbe, nu se va face politică destrăbălată, întrebuinţînd tonul injurios şi infam pentru că — aşa cum arăta prospectul — toate acestea duc la „distragerea lucrătorilor de la bunele ocupaţiuni şi tulburarea minţii şi inimii sale". Ziarul îşi propunea să ducă politica luptei pentru a sprijini muncitorimea şi a-i apăra interesele: Cercul politicii noastre va fi strîmt, este politica lucrătorului".

Influenţa patronală asupra Asociaţiei s-a făcut simţită şi în coloanele ziarului. Lipsiţi de o orientare politică marxistă, — acest lucru nici nu era posibil în acea epocă — muncitorii mai credeau în posibilitatea armonizării intereselor statului burghez cu interesele lucrătorilor. Această idee se reflecta şi în paginile ziarului.

Primul număr din „Lucrătorul Romîn" publică articole, privind condiţiile

grele în care trăiau şi lucrau muncitorii. În articolul „Pîine şi Lemne" se comenta pe un ton plin de indignare strigătul unanim al muncitorilor copleşiţi de mizerie: „Ne mor copiii de foame, ne degeră frigul". În faţa scumpirii traiului şi a scăderii salariilor, articolul arăta că muncitorii nu vor cere pomană ci „uşurarea greutăţilor ce ne apasă".

Un alt articol amplu, ce se continuă şi în numărul următor, trata „Despre lucru şi lucrători". Cu toate ezitările şi confuziile acestui articol, din el rezulta că trebuie îmbunătăţită condiţia socială a lucrătorului, iar remuneraţia să se facă în raport cu munca.

Activitatea ziarului, „Lucrătorul Romîn" a fost de scurtă durată. Nu au apărut decît două numere. Deşi el n-a putut să devină o tribună revoluţionară de luptă, ideile promovate în coloanele sale au contribuit la educarea şi luminarea muncitorilor, orientîndu-le lupta.

LA 14 NOIEMBRIE 1918 — APARE ZIARUL „TRĂIASCĂ SOCIALISMUL-LUPTA"

Intrarea Romîniei în primul război imperialist a dat burgheziei şi moşierimii posibilitatea să interzică activitatea partidului social-democrat, a sindicatelor şi organelor de presă muncitoreşti. Mişcarea muncitorească însă nu a încetat. Strîngîndu-şi rîndurile în vremurile de restrişte, muncitorimea a intrat în luptă cu mai multă putere şi vigoare, în urma crizei provocate de război şi a victoriei proletariatului rus. Organizarea grupurilor comuniste, creşterea mişcării muncitoreşti în anul 1918, reorganizarea mişcării sindicale au dus la apariţia de noi ziare muncitoreşti. Astfel au apărut, în august 1918, la Odesa, ziarele „Scînteia" şi „Comunistul".

La 14 noiembrie a apărut ziarul „Trăiască Socialismul — Lupta", organ al partidului socialist. În programul de luptă al ziarului ce a fost publicat în numărul din 19 noiembrie, se arată: „Socialismul care apare astăzi este continuarea ziarului „Lupta". El este deci organul oficial al partidului socialist şi al sindicatelor din Romînia şi alături de aceste organizaţiuni el apără şi reprezintă interesele clasei muncitoare". Iar mai departe se arăta „Scopul principal al mişcării socialiste fiind organizarea în partid de clasă şi educarea clasei muncitoare, spre a o face conştientă de modalitatea şi condiţiunile luptei în vederea realizării ţelului final „Socialismul" va seconda această acţiune a partidului socialist, prin răspîndirea şi propagarea ideilor socialismului ştiinţific".

Cu aceste cuvinte de bun augur şi-a început activitatea ziarul ce avea să devină organul principal de luptă al grupurilor comuniste şi mai apoi al Partidului Comunist din Romînia. În primul număr al ziarului „Trăiască Socialismul", pe pagina întîi, a fost publicat apelul Comitetului Executiv al Partidului Socialist din Romînia şi al Comisiei generale a sindicatelor muncitoreşti prin care chema proletariatul din ţara noastră la luptă şi organizare după principiile „afirmate de revoluţia rusă care a însufleţit muncitorimea de pretutindeni".

Pe pagina doua a ziarului, în articolele „Aniversarea Revoluţiei Ruse" şi „Bolşevismul" sînt subliniate succesele obţinute de poporul rus de la eliberarea sa şi necesitatea traducerii în viaţă a exemplului primului stat socialist. Pe aceeaşi pagină sînt adresate două chemări muncitorilor: „Înscrieţi-vă în Partidul Socialist" şi „Nu citiţi presa burgheză mincinoasă, făţarnică, coruptă". Aceste chemări au prins roade în rîndurile muncitorimii.

Ziarul, care a apărut în continuare, numai cu titlul „Socialismul" a strîns în jurul său marea masă a muncitorimii. Din rîndurile muncitorilor s-au recrutat ziarişti de frunte ca Vasilescu Vasia, Zollo etc. La redacţia ziarului „Socialismul" au poposit şi Gala Galaction, N. D. Cocea şi alţi scriitori de frunte.

Ion ADRELŢANU

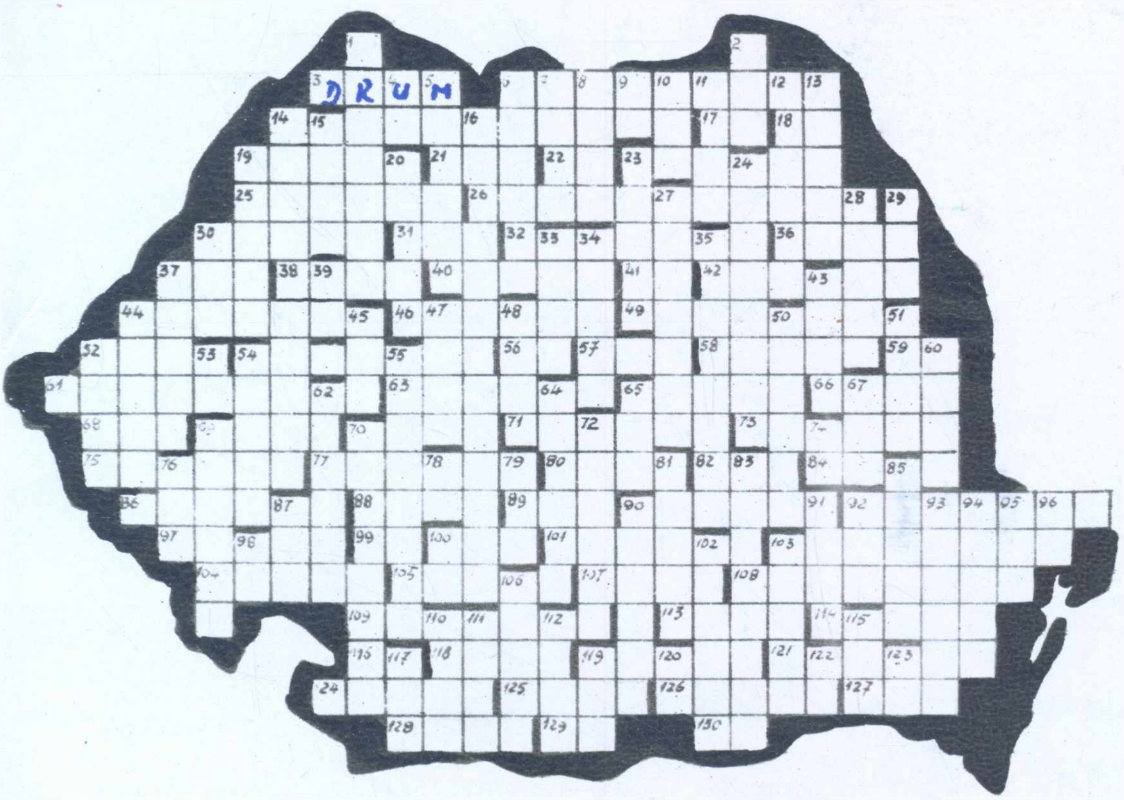
Abonamentele la revista „Pentru Apărarea Patriei" se primesc cel mai tîrziu pînă în ziua de 16 a lunii cu deservire în luna următoare.

Abonamentele se primesc la difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

— **Coperta a I-a**: V. I. Lenin proclamînd puterea sovietică
— **Coperta a IV-a**: Tînăra Tughin Sanda, campioană A.V.S.A.P. de motocros clasa pînă la 150 cmc.
(Foto: Şt. CIOTLOŞ)

REDACŢIA: Bucureşti, Bulevardul Dacia Nr. 13 Raionul „I. V. Stalin" Telefon 1.50.32
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" Bucureşti
C. Nr. 1594 Preţul Lei 2 B 861

ÎN ORELE LIBERE

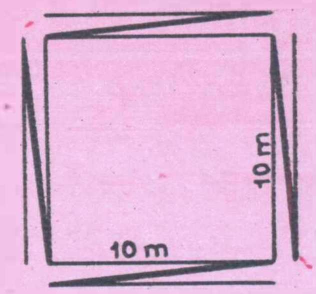

DIN FRUMUSEȚILE PATRIEI

ORIZONTAL: 3) Cale lungă... de fier 6) Stațiune climaterică la porțile Bicazului 14) E situată în valea Iadului, dar e un adevărat rai al reg. Oradea 17) Puțin adevăr 18) Lică Rădulescu 19) Avans din drepturi luat cu ocazia concediului 21) Lac în masivul Retezat 22) Aluminiu 23) Stațiune balneo-climaterică în reg. Timișoara 25) Moșul munților 26) Vîrf din Făgăraș (2544 m) 30) Prietenă bună în concediu! (neart.) 31) Munca Alimentară Bușteni 32) Munte în masivul Buzăului 36) Nicovală 37) Țopăi de bucurie 38) Aici se află vestita statuie a lui Ștefan cel Mare 40) Bucuria excursionistului 41) Notă muzicală 42) Cațeri pe stînci! 44) Stațiune balneo-climaterică în R.A.M. 46) Și alta, în aceeași regiune 49) Multă mișcare și lume cum este în Bucegi vara 52) Sînt ca niște păsări albe pe întinsul sinilíu al mării 54) Veche cabană în Bucegi între Padina și lacul Scropoasa 56) Nici a mea, nici a lui 57) Strînge bani albi pentru zile... de odihnă 58) Munte în Apuseni 59) Traian Aurel 61) Stațiune balneară pentru reumatici 63) Loco 65) Dușmanul excursiilor la munte 66) Din acest munte izvorăște Uzul 68) Sf... lac vulcanic lîngă Tușnad 69) De aici pleacă zilnic mii de călători 70) Pot fi de vals sau chiar pierduți 71) Face de strajă pasului Bratocea 73) Zăpăcit de frumusețile naturii 75) Este totdeauna deschisă drumeților oaspeți 77) Muncitor petrolist 80) Vîrf de munte 82) Ieșită din apa mării! 84) Pîrâul... cabană deasupra Predealului 86) În... munților, Topîrceanu arată frumusețea vieții de cioban 88) Cabană în apropiere de Cîmpulung Moldovenesc 89) O sută! 90) Numele „popular" al unor munți din Oltenia 92) Stațiune climaterică în reg. Pitești, la poalele Făgărașilor 97) Munți în nordul Moldovei 99) Rîs și nu prea! 100) Moș Martin 101) Se rostogolesc spre țărmuri cu-a lor creste înspumate 103) Stațiune balneară pe malul însorit al mării 104) Oraș cu multe fabrici, lîngă Cluj 105) Denumirea tehnică a graficului de mers al trenurilor 107) Itinerariu 108) Străjuiește Valea Prahovei cu uriașa-i cruce 109) De aici se dă plecarea pe pîrtia de schi de la Clăbucet-Predeal 113) Lac în Făgăraș 114) Închipuire 116) Trecătoare în regiunea Ciucului 118) Se găsesc deseori în peșterile nou descoperite 119) Muzeul din Sinaia 121) Stațiune pe malul Mării Negre 124) Răpitor înaripat, spaima găinilor (art.) 125) Numele vechi al Irlandei 126) Denumirea ultimei grote din Peștera Ialomicioarei 127) Se mai găsește în munți, în locurile ascunse de soare 128) Cabană în munții Sebeșului 129) Este al Morarului și se găsește în Bucegi 130) Notă muzicală.

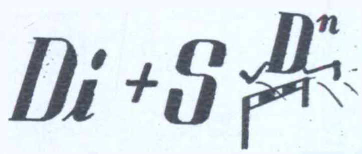
VERTICAL: 1) Vîrf în Munții Bistriței (1762 m) 2) Localitate lîngă Orașul Stalin 4) Singur 5) Stațiune balneară lîngă Sf. Gheorghe 6) Masiv muntos între Dîmbovița și Cricov 7) Coborîș 8) Așa-i vara 9) Udrea Leonte 10) În junglă sau în buzunar 11) Se strecoară printre nori, dînd naturii strălucire 12) Localitate balneo-climaterică în Moldova și lîngă Ploești 13) Vîrf în Munții Căpățînii 14) Ghețar în Munții Apuseni 15) Se consumă la aniversări (fără luminări) 16) Peșteră renumită la porțile Branului 19) Stațiune balneară lîngă Slobozia Veche 20) Între Predeal și Dîrste 23) Se tratează cu succes în stațiunile balneo-climaterice 24) Izvorăște de sub vîrful Omul 27) Regiune la poalele Carpaților Răsăriteni, la izvoarele Putnei 28) Veche provincie italiană 29) Stație C.F.R. ce deservește cabana Baleia din Retezat 30) Scobit 33) Măiestrie 34) Stație C.F.R. ce deservește stațiunea Pinteeul Teci și Romînesc 35) Munte din a cărui prăvălire s-a format Lacul Roșu 37) Stațiune moldovenească în apropiere de Dărmănești 39) Diviziune de timp 43) Tabără 44) Rîu ce izvorăște de sub Muntele Godeanu 45) Început fonetic de alfabet 47) Isteț 48) Năvală 50) Fabrică obiecte din alamă 51) Penaș la chipiu 52) Timp cu toptanul! 53) Subsemnatul 54) Munte în masivul Bucegi, străbătut de linia funicularului 55) Stațiune balneară lîngă R. Vîlcea 60) Pot fi de bravură, personale, justificative sau la... teatru 62) Localitate lîngă Bistrița 64) Stațiune balneo-climaterică lîngă Arad 65) Asigură în permanență excursiile și odihna salariaților și a familiilor lor 67) E rău cînd se încurcă 69) Port la Dunăre cu un mare șantier al tineretului 70) Lac în Făgăraș 72) Localitate lîngă Turda 74) Eșire! 76) Loc de odihnă la „uili și porumbeii" 78) Îndemn pentru căluțul ce te poartă spre culmi 79) Animal sălbatic aproape dispărut în munții noștri 81) Cerbi și nu prea 83) Aici lîngă Tîrgoviște s-a construit o mare termocentrală 85) Centru metalurgic în reg. Hunedoara 87) Cadou 90) Se extrage din porumb 91) Malul Mării 92) Afluent al Pripetului 93) Plajă frumoasă lîngă Constanța 94) E plină de nisip, soare și vilegiaturiști 95) Rîu în Franța 96) Poftim, ia! 98) Rutenîu 100) Veche cetate în Asia Mică 102) Lac în Dobrogea 103) Atrage anual zeci de mii de vilegiaturiști (art.) 106) Face legătura între localități 110) Picături ca niște perle ce strălucesc dimineața pe plantele însetate 111) Localitate între Craiova și Slatina 112) Nume de fată 115) Roman de L. Rebreanu 117) Perete 119) Zgomot produs de picăturile de apă ce... cad 120) Acolo: 122) Începe frigul 123) Notă muzicală.

MONOVERB (3–7)

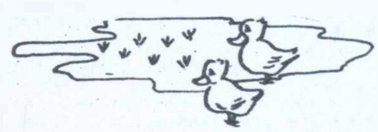

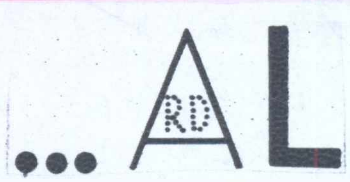
REBUS (8–2–10–8)

TRIVERB (10–2–7)

REBUS (3+4)

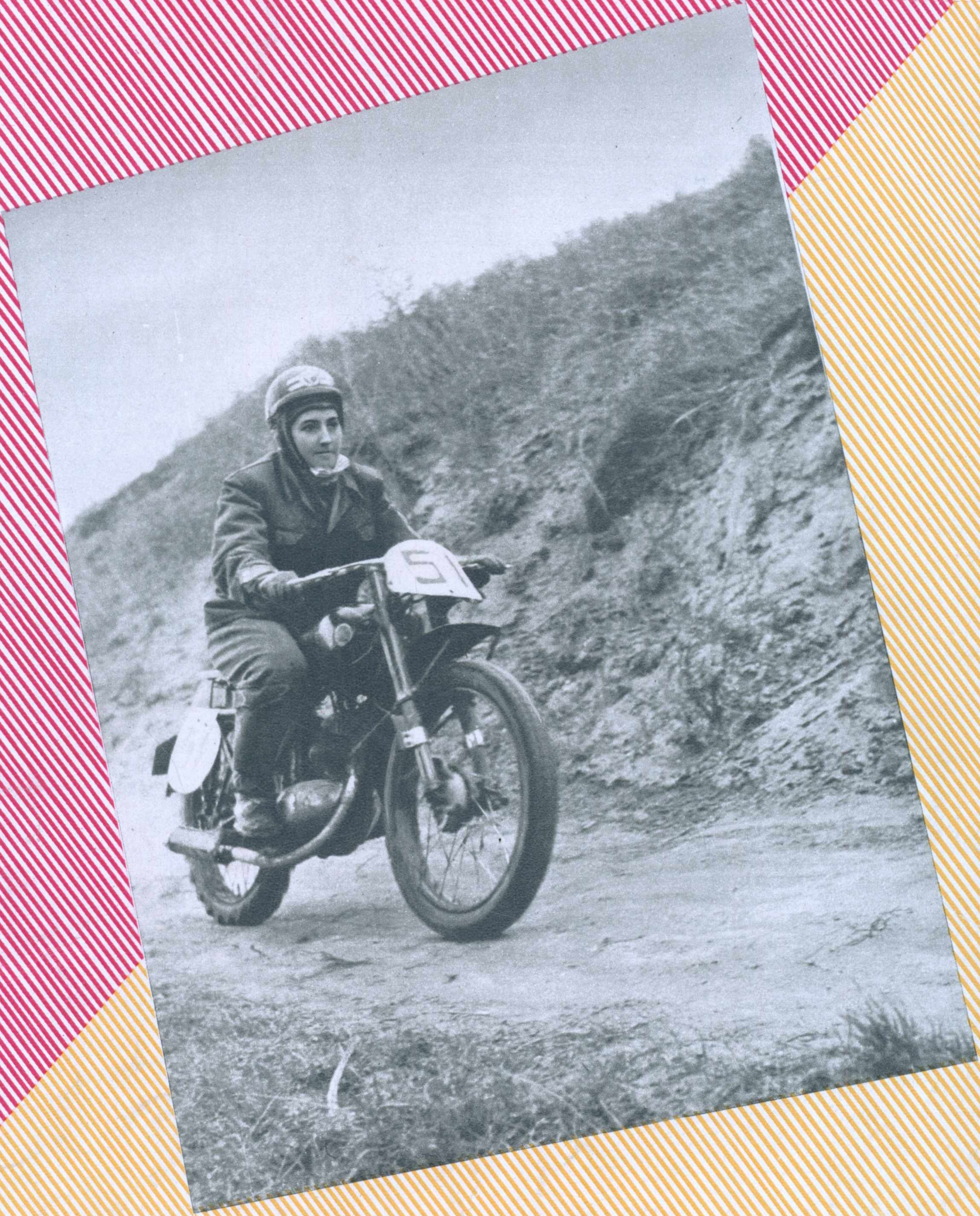
BIVERB (6–9)

MONOVERB (2–6)

DIVERB (3–8)

$$\frac{i+o}{R+t}R$$

PREȚUL 2 LEI